

νάχτηκα άπάνω μέχρι τώ τώ-
θάνη!

—Μπα, τον παλιάνθρωπο!
—Ωστε τώ θάνατό μου περιμέ-
νει; Καλά! Τώρα θα δες τι θα
του κάνω κι' εγώ!

—Τι θα του κάνεις;
—Θα παντρευτώ την παρα-
δουλεύτριά μου και θ' αποκτή-
σω κληρονόμο! 'Ετσι δεν θα-
χι τύχη και κερδίσει αυτός,
έν τυχόν να πεθάνω. Τώ μαγα-
ζί θα περιεχόταν στη γυναίκα
μου!

—Σπουδαία ιδέα! Μόλις παν-
τρευτείς, θ' απειλοποιή και θα
σου δώσω τον 'αέρα'.

—'Οπωσδήποτε! Σ' εύχαρι-
στώ πολύ που μου τώπες.

—'Αστείευσαι! Είχα ύπο-
κρέωσι!

Σ' ένα μήνα μέρα, έγινε ό
γάμος. Πηδήσανε πολλές δια-
τυπώσεις, γιατί τον χαρακτή-
ρισαν «πεινόντα» λόγω της
καρδιασπασίας και ενώ... ξανα-
πήγα στον ιδιοκτήτη:

—Τα μάθατε;

—Όχι, τί;

—Παντρεύτηκε ό Λαζάρου!
Κόντευε να τούδην συνο-
πή, αλλά δεν είπε τίποτα.

—'Εσείς τί σκεφθήκατε; Για
τώ μαγαζί; με ρώτησε. Ξέρε-
τε, επειδή μου κάνατε καλή
έντυπωσι, θα μπορούσα να σας
προτείνω και όρους ευνοικωτέ-
ρους.

—Α, όχι μεροί! Δεν ένδια-
φέρουσι πιά! Χαίρετε!

Και κορδώνηκα κι' έφυγα,
πανευτυχής που τόν συνήκισα
δύο φορές.

Πέρασαν δεκαπέντε, είκοσι
μέρες και ήθελε και ή τέως πα-
ραδουλεύτριά και ήδη κυρία Λα-
ζάρου στο μαγαζί του συζύγου.

Της και κάπως τώ πάστρεψε κι'
έγκραστοέθηκε στο υπάγκο. Μα-
ζί της ήταν κι' ένας νεαρός,
με τούφα μαλλιά, φιλό μουστα-
κι, μακρύ νύχι στο μικρό δά-
χτυλο κι' αλυσίδισα στο γέ-
μι, «Ανθρώπος της» έλεγε.

Μετά λίγες μέρες έπαψα να
βλέπω τώ Λαζάρου.

—Τι γίνεται ό κυρ Μιγάλας;
κυρία Λαζάρου; ρώτησα. Καιρό
έχω να τόν δω.

—Α δεν τώ υάθατε; 'Αρρω-
στος είναι...

—Μπα; 'Από τί;

—Πώς ύφες θαύματα θλιμ-
μένο!

—'Οξεία νευρασθένεια!... 'Ε-
χασε τώ λογικό του!

—'Ο κυρ Μιγάλας; Αυτός τώ
είχε τετρακόσια!

—'Ελα ντέ! Ποιος τώ τώλε-
γε; Κι' όμως νά! 'Αναγκαστή-
καμε και τόν κλείσαμε!

—Πού; Στο φρενοκομείο;
—Ευ' φυσικά! Πού άλλου;

—Τόν φουκαρά! Είπε κι' ό
«άλυσιδάκις» πολύ συμπονε-
τικά.

—'Οχι φύλλοι, στ' αυτιά μου
μπήκανε, αλλά έλεφάντες!
'Ετρεξα στο φρενοκομείο κι'
έπιασα τούς γιατρούς:

—Είναι «μηχανή» για να τώ
φάνε τώ μαγαζί!

—Μα άπου παθαίνει κρίσεις
και φωνάζει!

—Παθαίνει κρίσεις και φωνά-
ζει, όπως τώ σήναζε κ' ός γνω-
στικός που τώ τόν έκανε νες
στο κελλά και τώ τούλεγε πως
είναι τεράλλος, γιατί μου!...

Τί φωνάζει;
—'Αισμαρτύνεται.

—'Ε, φυσικά!

—'Ε, φυσικά! Πώς άμα πώς στο
τοελλοκομείο κι' άρχισαν να
διαμαρτυρούνται και να λες πως
δεν είσαι τεράλλος, σέ κλείνω-
νε μέσα! Τώ ξέρατε αυτό; Ούτ'
έγώ!

Με κίλια βάσανα κατάφερα
να τόν έξωτάσω από κληρο-
σύμ-βούλιο καθηγητών και ν' απο-
παύθω ό άνθρωπος, έκει
«σώας τας φρένας» και πρέπει
ν' άμειβθ έλευθερος.

Και βγαίνει ό Μιγάλας ό Λα-
ζάρου και τί κάνει; Παίρνει έ-
να μαγαζί και καθορίζει τη
γυναίκα του, τόν «άλυσιδάκι»
και τόν 'ιδιοκτήτη!

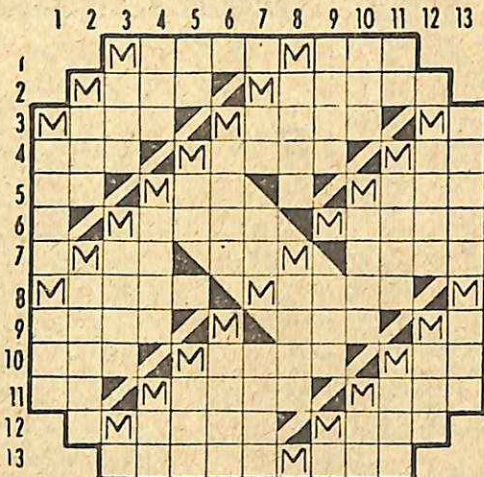
Τώρα τρέχω κι' άγωνίζομαι
μαζί με τούς δικηγόρους, για
ν' αποδείξω ότι, «δεν έχει
σώας τας φρένας»! Τι να κά-
νω; Δουλειά δεν έχω! Συντα-
ξιούχος είμαι...

ΕΦΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Τώ σταυρόλεξο τών «Μ»

Συμπληρώνοντας τώ σταυρόλεξο αυτό με τις
λέξεις τών όποιων σας δίνωμε πώ κάτω τις εξηγη-
σεις, θά λάβετε όπ' όθιν σας τώ «Μ» που τοποθε-
τήσαμε ήδη σέ ώρισμένα τετραγωνίδια και τώ δ-

ποια θά σας δεικνύνουν σημαντικά στη συμ-
πλήρωσι ολοκλήρου τού σχεδίου.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μιά τών Μουσών που ήταν μητέρα τών Σε-
ρήνων.

2) Σύγχρονη θεά, της όποιος ό μεγαλύτερος
ναός βρίσκεται στο Παρίσι. — Προφητεύει.

3) Έώτασε στις 15 Αυγούστου. — Κουταμά-
ρα. — Δηλώνει διαταγή.

4) Χρονικό έπιγραφή (δημοτ.). — Βγάζει κά-
δουνα άπ' τη φωτιά. — Έπώνυμο δύο Γερμανών
μυθιστοριογράφων.

5) Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Δικό του (γαλλ.)
— Ένας από τούς άρχηγούς της Γαλλικής 'Επα-
ναστάσεως.

6) Σημείον της άριθμητικής. — Ρώσος πολι-
τικός.

7) Μέρος τού σώματός μας (έχουμε δύο). —
Ποτάμι της Β. Γαλλίας. — Μένουν μακριά από
τήν κοσμική ζωή.

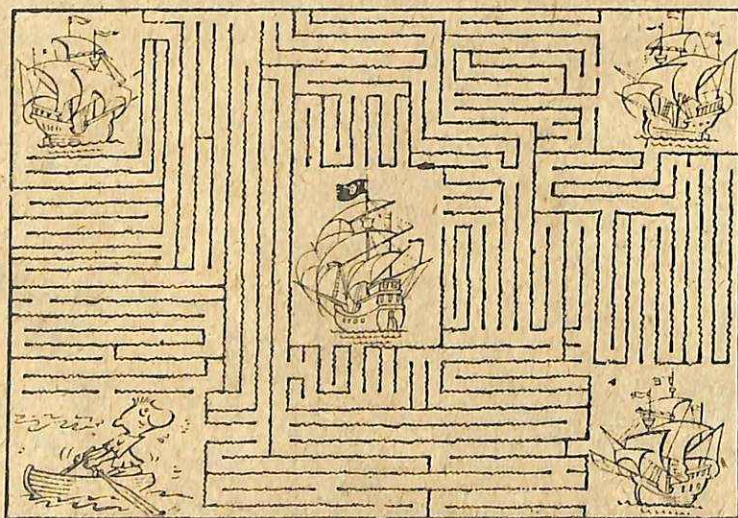
8) Κατάλογος φαγητών. — Ποσότης φαγητού.

9) Τώ μικρό όνομα 'Αμερικανού ήθοποιού που
γύρισε ένα φιλμ στην 'Ελλάδα. — Γκέν: ή-
θοποιός τού κινηματογράφου. — Μισό μπάρ.

10) Μεταδίδει ειδήσεις. — Συμβάλλει κι' αυτός
στην εξασφάλισι τού φωμιού μας. — 'Όρος στο
σκάκι.

11) 'Αρχή υπόθεσεως. — ... Σεβαλιέ. — Κα-
τωικό κάπου μονίμως.

Ό ναυαγός και οι 3 καραβέλλες

Βοηθήστε τώ ναυαγό (κάτω άριστερά) ν' φτάσει σέ μία από τις τρεις κα-
ραβέλλες, που βρισκονται στις άλλες γωνίες τού σχεδίου μας χωρίς να πεί-
σιν στο πειστικό πλοίο τού κέντρου. 'Ο θρόνος που τώ διαλέξετε πρέπει
να είναι ό πιο σύντομος και δεν πρέπει να σας άναγκάσει να περάσετε για δεύ-
τερη φορά από τώ ίδιο σημείο. Τώ παιχνίδι γίνεται πιο εύχρηστο όταν πα-
ρουν μέρος σ' αυτό δύο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως χρησιμοποιώντας ό
καθένας διαφορετικού χρώματος μολύβι.

Οι λύσεις στη σελ. 108

12) Χρονικό διάστημα (αίτ.). — Πάρα πολύ.
13) 'Επιστήμη που εξετάζει τώ συστατικά στοι-
χεία τού οργανισμού μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Προδίδουν φτώχεια.

2) 'Η μητέρα τού 'Ερμού. — Τά στυλό διαρ-
κέας τήν έδωσαν πάνω από πολλά γραφεία.

3) 'Εφιάλης. — 'Η βάσις της άριθμητικής. —
'Αρχή όρκου.

4) Τοπικό έπιγραφή. — Συμβάλλει σημαντικά
στην έπίτευσι άκοπού. — 'Εναντιωματικός σύν-
δεσμος.

5) Νότα. — Προσωπική άντωνυμία. — 'Αμάν
τώ κλάμα τους.

6) Τώ μικρό όνομα μεγάλου πρωταγωνιστού τού
θεάτρου μας. — Και τώ έπώνυμο ενός άλλου θη-
σάρχου.

7) 'Εναντιωματικός σύνδεσμος. — 'Όνομα
(γαλλ.). — 'Ακριβό σεντόνι.

8) Τώ μικρό όνομα της μεγαλύτερης συγχρό-
νου 'Ελληνίδος καλλιτέχνιδος. — 'Ακρον τού σώ-
ματός μας.

9) Μεοικά. — Πράγμα (λατινικά). — Νότα.

10) Λέξι από τώ λεξιλόγιο τών νηπίων. — Τώ
μικρό όνομα ήθοποιού που υποδύθηκε θαυμάσια
τόν Καρούζο. — Κάνει τούς Σκωτσέζους να ξε-
χωρίζουν.

11) 'Ομόχη φαγήντα. — Λέγεται και μυστρι.
— Τά έχει κάθε σωματείο.

12) Μικρό αλλά νόστιμο ψαράκι. — Τώ πιο ά-
γαπημένο πρόσωπο.

13) Στρέφω πρό τώ πίσω.

Δ.

Ποιά από τις τρεις:

Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν καθε-
μία από τις κάτωθι έρωτήσεις ή μία είναι σωστή.
Προσπαθήστε να τήν βρείτε διαγράφοντας τις δύο
άλλες:

1) Με πόση ταχύτητα πετά μία κοινή μυγιά;
— 8 χιλιόμετρα — 25 χιλιόμ. — 45 χιλιόμ. την
ώρα.

2) Ποιά είναι τώ πιο σημαντικό ποτάμι της Αύ-
στράλιας;
— 'Ο Ντάβελινγκ — ό Μάσσαιρη — ό Φλίντερς.

3) Ποιά χρόνο άνακαλύφθηκαν τώ έλαστικά αυ-
τοκινήτων με αεροβαλάνους;
— Τώ 1887 — τώ 1901 — τώ 1913.

4) Ποιοί ήταν οι 'Αργοναυταί που πήραν μέρος
στην άργοναυτική έκστρατεία για τήν κατάκτησι
τού χρυσού μάλου δέρας;
— 15 — 55 — 85.

5) Ποσες εικόνες ένος κινηματογραφικού φιλμ
περνούν μπροστά στα μάτια σας μέσα σ' ένα λε-
πτό της ώρας;
— 16 — 24 — 48.

6) Ποιά βρίσκεται ή ύψηλότερη σιδηροδρομική
γραμμή τού κόσμου;
— Στην 'Ασία — στην 'Ελβετία — στη Νότιο
'Αμερική.

7) Ποσα νησιά αποτελούν τώ σύμπλεγμα τών νή-
σων Χαβάη;
— 6 — 12 — 18.

8) Ποιά είναι τώ ταχύτερο στο τρέξιμο τετρά-
ποδο;
— 'Η λεοπαύδαλις — ό λαγός — ό σκύλος
(λαγωνικό).

9) Ποσα κιλά δια-
μάντια ελάγονται κατά
μέσον όρο σ' όλόκλη-
ρο τόν κόσμο μέσα σ'
ένα χρόνο;
— 50 — 500 —
1500.

10) Ποιά θεωρείται
ή πραγματική πατρίδα
όλων τών τσιγγάνων;
— 'Η Ρουμανία — 'Η
Βουλγαρία — Οι 'Ιν-
δίες.

Ρύθμος

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και τώ μέλλοντάς μας

Ό πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας
ένα εβδομαδιαίο ώρροσκόπιο, που θά σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις εύκαι-
ρίες και αποφεύγοντας τούς κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για τήν χρονική περίο-
δο 21—27 Αυγούστου 1958

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 'Απριλίου

★ Μεγάλες εύκολιες παρέχονται
στην εργασία σας και σας δίνουν την
εύκαιρία να κάνετε ένα σημαντικό
βήμα προς τήν έπίτυχια. ★ Τώ Σάβ-
βατο 23 γεμάτο άπρόοπτα.

★ Τώ Σάββατο θά σας παρουσια-
σώτ' ή εύκαιρία για να διασκεδά-
σετε. Μην τήν χάσετε γιατί σας έπι-
φυλάσσει εύχρηστη έκπληξι. ★ Τήν
Τρίτη 26 αποφύγετε τις προστριβές.

★ Σας άπειλούν μικροατυχήματα.
★ Κινδυνεύετε ιδίως να γλιστρήσετε
και να πέσετε, χτυπώντας άσχημα. ★
Προφυλάξτε τώ μάτια σας από τη
φωτιά και τόν ήλιο.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου — 21 Μαΐου

★ Εύκαιρία να πραγματοποιήσετε
τις έπιθυμίες σας, τώρα που τώ
άστρα έπιρράζουν εύνοικά κάθε σας
ένέργεια. ★ Τά άστρα σας ώθούν στη
συστάλη. ★ Αντιβράστε.

★ 'Η Κυριακή 24 ιδιαίτερα εύχά-
ριστη. ★ Τήν Τρίτη 26 κάτι που θά
σας φανή στην άρχή δυσάρεστο, θά
έχη συνέχεια έντελως διαφορετική
άπ' αυτή που φέρεσαστε.

★ 'Ανωμαλίες στην καρδιά και στο
κυκλοφορικό σύστημα. ★ 'Η έσσι
της Σελήνης αδειάζει τήν νευρική τη-
τά σας. ★ 'Αποφύγετε κάτι που σχε-
τίζεται με τόν άριθμό 7.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 'Ιουνίου

★ Δυσχέρειες που θά παρουσια-
στούν, θά σας άναγκάσουν να τροπο-
ποιήσετε ώρισμένα σχέδιά σας. ★ Μία
άπόφασι, που θά πάρετε τη Δευ-
τέρα 25, θά έχη εύχρηστες συνέπειες.

★ 'Υπό τήν έπιρρά της Σελήνης,
ή οικογενειακή άτμόσφαιρα γίνεται
βουελλώδης. ★ Προσέξτε τώ λόγια
σας και δείξτε πνεύμα συνδιαλλαγής.
★ Μελαγχολικό πρόσωπο σας ζηλεύει.

★ Προσέξτε τώ πόδια σας και τώ
αναπνευστικό σύστημα. ★ 'Ανωμαλί-
ες, που θ' άνησυχήσουν ιδιαιτέρα τις
γυναίκες. ★ Τυχόν άριθμός τώ 5,
ήμερα ή Τετάρτη.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου — 23 'Ιουλίου

★ 'Η εργασία σας θά σας δημιουργή-
σει ένοχους, οι όποιες άκ τών σκέψ-
ων θά άποδείξουν άδικαιολόγητες.
★ Πρόσωπο που θά βοηθήσει θά άπο-
δειχθή πολύτιμο στο μέλλον.

★ 'Ανωμαλίες στην οικογενειακή
τομέα. ★ 'Η Κυριακή θά περάσει
ευχάριστα, αν δεν ξεφυγεί από τώ
συνθηματικό περιβάλλον σας. ★ Τώ
ραντεβού της Τρίτης θά άναβληθή.

★ Σας άπειλούν πόνοι στις κλει-
δώσεις. ★ Τά μάτια σας άπαιτούν ι-
διαίτερες φροντίδες. ★ Τυχόν ά-
ριθμός τώ 2, ήμερα ή Τρίτη, πετρά-
δι τώ τοπάκι.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου — 23 Αυγούστου

★ 'Ερμής και 'Ηλιος καθιστούν τώ
Σάββατο 23 μία ήμερα γεμάτη γε-
γονότα. ★ Τήν Δευτέρα 25 θά ση-
μειώσετε μία έπιτυχια, για τήν όποια
θά υπερηφανεύεσθε.

★ Προσέξτε τις συμβουλές, που
θά δώσετε σέ πρόσωπο τού στενού
περιβάλλοντος, γιατί είναι έτοιμο να
τις ακολουθήσει. ★ 'Αποφύγετε να
πάρετε άπόφασι που θά σας δεσμεύσει.

★ Προσέξτε τώ άδύνατα σημεία
τού οργανισμού σας. ★ 'Αποφύγετε τώ
δυνατά ποτά και τώ βαρεία φαγητά.
★ 'Αγοράστε λαχείο, που να ληγεί
σέ 121 ή 351.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου — 23 Σεπτεμβρίου

★ Δείξετε έπιφυλακτικότητα για
να μη διαπράξετε σφάλμα, που θά με-
τανοήσετε γι' αυτό. ★ Τήν Δευτέρα
25 θά σας δοθούν πολύτιμες πληροφο-
ρίες.

★ Διατηρήστε τήν ψυχραιμία σας
για να μη περιπλέξετε άκόμη περισ-
σότερο τήν κατάσταση. ★ Τώ Σάββα-
το 23 θά μάθετε κάτι που θά σας εί-
ναι πολύ εύχρηστο.

★ Τά θαλάσσια σπόρο άπαιτούν ι-
διαίτερη προσοχή. ★ 'Όσο ό Αύγου-
στος πλησιάζει προς τώ τέλος του,
ή ύγεια σας σημειώνει αίσθητη βελ-
τίωσι. ★ Τυχόν ήμερα ή Πέμπτη.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 'Οκτωβρίου

★ 'Αναπτύξετε δράσι τη Δευτέρα
25. 'Όλες σας οι ενέργειες θά στε-
φθούν από πλήρη έπιτυχια. ★ Μην ά-
φήνετε να σας έπιρράσει πρόσωπο,
που μιλά ώραιο, άλλ' όχι λογικά.

★ 'Αναπαύμενο πρόσωπο θά σας ά-
ποδείξει πως δεν είναι άκριβώς όπω-
ς τώ νομίζετε. ★ 'Η Κυριακή 24 θά
περάσει ήρεμα, όχι όμως και μονό-
τονα, κοντά σέ άγαπημένο πρόσωπο.

★ 'Αποφύγετε τώ θαλασσινά και
τά φαγητά, που θά σας φανούν κά-
πως άποπτά. ★ Τυχόν ήμερες ή
Τετάρτη και ή Πέμπτη. ★ 'Ενα μαν-
τήλι θά παίξει σημαντικό ρόλο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου

★ Προσέξτε πολύ τήν εργασία σας
τήν Παρασκευή 22. ★ Τώ Σάββατο
23 θά σας δοθούν πληροφορίες από
τις όποιες μπορείτε να ώφελήσετε
πολύ.

★ Μία δυσάρεστη σύζητησι θά δια-
ταράξη τήν άτμόσφαιρα τού άπογεμα-
τός της Κυριακής. Για να τήν άποφύγετε,
άπαλλάξτε τις συζητήσεις από κάθε
όξυτητα.

★ Προσέξτε έγκαιρως τώ δόντια
σας, για να άποφύγετε άδυσχε-
στες. ★ Τώ άεροπορικό σύστημα
άπαιτεί ιδιαιτερή παρακο-
λούθησι.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου

★ 'Η ύπομονή σας και ή έπιείκειά
σας θά δοκιμαστούν σκληρά αυτήν
τήν εβδομάδα. 'Αποφύγετε πάντως με
κάθε τρόπο έπεισόδια, που θά ζημι-
ώσουν μόνο εσάς.

★ Θά περάσετε ένα πολύ εύχάρι-
στο Σάββατοκυριακά κοινά σέ πρό-
σωπο, που δείχνει ιδιαιτέρα ένδια-
φέρον για σας. ★ 'Η Τρίτη 26 άκα-
τάλληλη για λήφι άποφάσεων.

★ Προσέξτε ιδιαιτερα τώ κεφάλι
σας και τώ νεφρά σας, κατά τις τε-
λευταίες αυτές ήμερες τού Αύγου-
στου. ★ Τυχόν άριθμοί τώ 3 και τώ
33, ήμερα ή Κυριακή.

ΑΙΓΟΚΕΡΗΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 'Ιανουαρίου

★ Μή χάσετε τήν Παρασκευή 22
μία εύκαιρία, που δεν πρόκειται να
σας ξαναπαρουσιαστή. ★ 'Αποφύγετε
τήν άφηρημάδα που κινδυνεύει να
σας ζημιώσει επαγγελματικά.

★ Κατά τη διάρκεια έπισκέψεως,
θά σας δοθή πολύτιμη πληροφορία.
★ Μία συμπόλιωσι θά σας κάνει πο-
λύ εύχρηστη τήν Κυριακή 24. ★ 'Α-
ποφύγετε τώ ραντεβού τήν Τρίτη 2

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Κουραστική δουλειά

ΚΑΠΟΤΕ ο Χότζας βρισκότανε στην Πόλι καλεσμένος από τον ίδιο το σουλτάνο, μα γρήγορα ξεπλάστηκε απ' τὰ τόσα μεγαλεία κι' από πρώτος κιόλας στην Αδμή, καταγύσσε ζητιάνος στο μπουγάιο του Βοσπόρου.

Με βαρέθηκε ο σουλτάνος και με πέταξε σαν σπιμύνη λεμόνι στο λιμάνι για να κόβω βόλτες και να σχωριώ τὰ πεδαιμένα του... Έλεγε πικραμένος ο Ναστραδίν, σ' όσους τον ρωτούσαν για την κατάσταση του.

Μα ή αλήθεια ήταν άλλοιότιμη. Γιατί ο Χότζας, νομίζοντας πως έγινε ένα με τους μπέδες και τους πασάδες, τους μπήκε στο μάτι κι' εκείνοι καταφύσαν να τον συκοφαντήσουν στον σουλτάνο.

— Κάνει τὰ γλυκά ματιά μ' όλες τις χαριούμ του χαρμιού σου, πολυχρονωμένε μας... του σφύριζαν. Όλο μαργιολές και κρυφολογία είνε ο ζευζέκης!

Κι' ο σουλτάνος τους πιστέψε και με μιά κλωτσιά τον πέταξε έξω από τὸ παλάτι.

Έτσι ο φουκαράς ο Ναστραδίν βρέθηκε στο δρόμο να σερβιγιάει ανέργος και τὸ βράδυ να κοιμάται με τους αλχητές.

— Πρέπει να δουλέψω για να βγάλω μερικούς παράδες, γιατί θὰ λυώσω από την πείνα και τὸν καυμό! Έλεγε από μέσα του και προσπαθούσε να βρει καμιά δουλειά. Τὸ κακό όμως, γιατί κανείς δεν τὸν ήθελε κι' ο Ναστραδίν κόντευε να τρελλαθεί απ' τὸ κακό του.

— Όσοι μιά μέρα τὸν συνάντησε ένας παλιός φίλος του.

— Κάι σαν τὴ δουλειά θὰ ήθελες, Χότζα εφέντημ; τὸν ρώτησε. Όταν άκουσε τὰ βάσανά του.

— Ότι νάναι, τζάνουμ! Ἄς είναι και ζεμπιλί, να τὸ κουβάλαω στὴ πλάτη σαν χαμάλης... τὸν εἶπε ὁ Χότζας με δάκρυα στα μάτια.

— Σε λυπάμαι, Χότζα, τὸν εἶπε ὁ φίλος του, και γι' αὐτὸ θέλω να σε βοηθήσω. Μὰ τὸν ἄλλαξ, όμως, δεν πιστεύω πως έπαψες νάναι τεμπέλης και να σκαίνεσαι τὴ δουλειά... Ἄλλ' ἀφοῦ δεν σε παίρνω σε δική μου δουλειά, τὸ ίδιο μὲ κανε... τούτε ὁ φίλος του και τὸν χαϊρέτσε.

Ο Ναστραδίν μόνο πὸν δεν τρελλάθηκε από τὴ χαρά του.

— Σώθηκε ὁ φουκαράς... ψιθύρισε.

Μόλις όμως έφτασε εκεί πὸν εἶπε ὁ φίλος του κι' έμαθε τὴ δουλειά θὰ κάνη, τὸν κόπηκαν τὰ φόντα.

— Δὺν γράσια τὴν ήμερα και τὸ φαί σου. Ἡ δουλειά είναι να γεμίσεις κάρθουνο τὸ ζεμπιλί και να τὸ πηγαίνεις εκεί κάτω στὸ μεγάλο βαπόρι, τούτε τὸ ἀφεντικό του.

Κι' ἀφοῦ τούδεϊξε ένα πελώριο σωρὸ ἀπὸ κάρθουνα, τὸν άφησε μόνο του.

— Καλά και πότε θ' άρχίσω; πρόλαβε να τὸν ρωτήση τρέμοντας ὁ Χότζας.

— Αὐριο θάρησε ποῶί-ποῶί! ήταν ἡ ἀπάντησι τοῦ ἀφεντικού.

Μὰ ὁ Ναστραδίν, μ' ὅλο πὸν θάπανε δουλειά τὴν ἄλλη μέρα, δεν έλεγε να τὸ κουνήσῃ από εκεί.

Ξαπλώθηκε λοιπὸν στὴ σκιά πὸν ἔκανε ἡ στίβα τὰ κάρθουνα κι' άρχισε ν' άνασαι-νῃ βαρετά και νὰ σφουγγίζει τὸν ιδρώτα του πὸν έτρεχε ποταμὶ από τὸ πρόσωπό του.

— Ἀμάν, κρύος ιδρώς μ' ἔκοψε τὸν φουκαρά! μουρμούρισε.

Ξαφνικὰ όμως πέρασε από εκεί ένας άγας κι' ήταν εἶδε τὸ Ναστραδίν σ' αὐτά τὰ καλά στάθηκε και τὸν ρώτησε:

— Δόστυγε άνθρωπε, φαίνεσαι τσακισμένος από τὴν κοῦρασι!

Ο Χότζας τότε άρχισε να τὸν λήη μισο-κοιμάου.

— Ἄστα, άνα μου αὐτὴ τὴ δουλειά τὴν έδωλές ὁ διάβολος, για να βασιλίζει τὸς άνθρώπους. Σαν να μὴ φτανῇ ὁ καυτός ήλιος, πρέπει ν' άνεβαίνεις αὐτὴ τὴ σκάλα, φορτωμένος με καμιά εικοσαριά ὁκάδες κάρθουνα, να ξεφορτώνης, να καταβάνεις ἀπὸ τὸ βαπόρι και φθοῦ ἀπ' τὴν άρχή... Τί να σοῦ πῶ, κουρέλι γένεσαι!

Ο άγας τὸν λυπήθηκε κι' ἀφοῦ ἔσκυψε, τούδωσε τρία γράσια και τὸν ρώτησε:

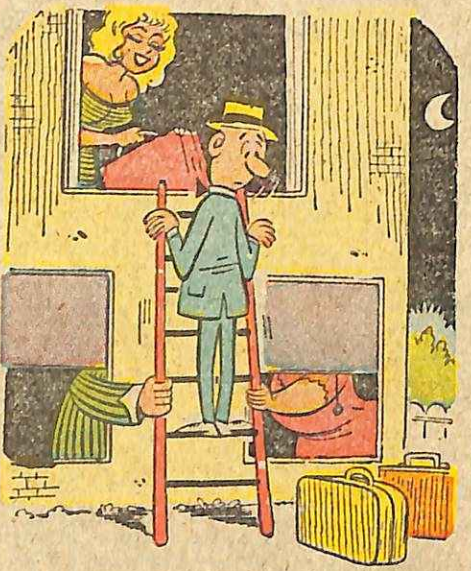
— Κάι είναι καφὸς πὸν κάνεις αὐτὴ τὴ δουλειά, τζάνουμ;

Κι' ὁ Ναστραδίν, ἀφοῦ τσέπωσε τὰ γρόσια, τὸν ἀποκρίθηκε:

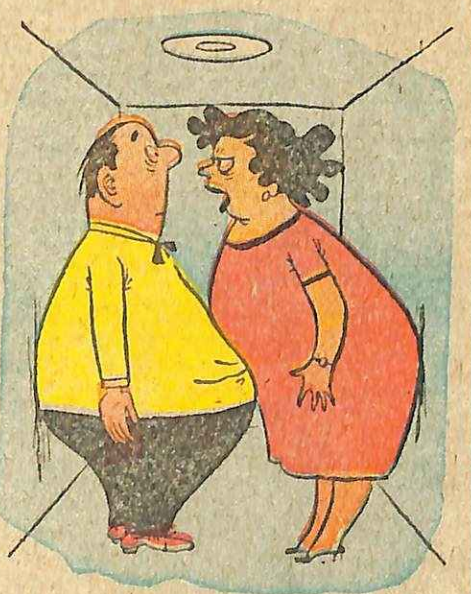
— Όχι, άνα μου... Ἀπὸ αὐριο άρχίζω!

— Κάνεις, καυμένε, σαν να μην έχεις ξαναϊδῇ τηλεόρασι!

Ἡ... ἀπάγωγη!...

— Πάστο ἀπόφασι, Λεωνίδα. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, δεν υἱάργει θέσι και για τὸς δυο!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έμφανίσεις

ΚΥΤΤΑ χαλί! ΚΥΤΤΑ κατάντια! ΚΥΤΤΑ έλεεινὴ και αξιοδόκητη έμφανίσι! Τί με κυττάτε έτσι, κύριοι; Μα-λιστα, σε σας άπευθύνουμαι μουσούδες ἡ μίστερς ἡ χέρρεν, ἡ δεν ξέρω τί σοί ράτσα είσαστε και άγνωσ και τὴ γλώσσας σας για να σας τὰ πῶ να τὰ καταλάβετε, ἄλλα θὰ σας τὰ πῶ ἑλληνιστὶ και ὅ,τι θέλετε καταλαβαίνετε. Γιατί δὲ μπορῶ να σας βλέπω σ' αὐτὴ τὴν καταστασι και να συ-κρατηθῶ.

Τί είπατε σείς, κύριε ὁμοεθνή; Τί ἔχω με τὸς ξένους; Μὰ δεν τὸς βλέπετε, χριστιανέ μου; Εἶναι έμφανίσι τουριστῶν αὐτῇ; Ἐχουν φορέσει εκεί πέντε κουρέλια και ήσαν να παραστήσουν τὸν περιηγητὴ! ΚΥΤΤΑ λετσαρία!

Ἐνα βωώμικο πουκάμισο, ένα κοντὸ παντελόνάκι με τρεῖς ὁκάδες λίγδα, ένα ζευγάρι ξεγοφισμένα πέδιλα, ἔνα βρωμοσακκίδιο στὸν ὤμο, ἔξω γερούκιες και ποδάρες, ένα τσαλακωμένο σκαυφὶ στὸ κεφάλι, άκούρευτοι, άξυριστοι, κατασκονισμένοι και μιά σακούλα ροδάκινα στα χέρια πὸν τὰ καταβραχίζουν σαν πεινασμένοι λύκοι.

Ορίστε; Ἐτσι είναι οἱ τουρίστες σήμερα; Νὰ μὴν είναι! Ἄαυα θές να κάνης τὸν περιηγητὴ, κύριε, να ντυθῇς ὅπως πρέπει, να γυαλίσῃς τὰ παπούτσια σου, να κουρευτῇς, να ξυριστῇς και να έμφανισθῇς σαν άνθρωπος. Δὲ σοῦ λέω να βάλης φράκο ἡ στολή, Οὐσσάρου και να μὰς κουβαλήσης. Ἄλλα να βάλης ένα σακκάκι, ἡ, τουλάχιστον, ἔνα καθαρό πουκάμισο. Νὰ σε ἴδῶ, να σ' ἔκτιμῶ, να σ' ἔξυπηρετήσω προθύμως, να σε σεβασθῶ. Ἄλλα τούτους δῶ, δεν τὸς βλέπετε; Πῶς είπατε; Ἐπιμένετε ὅτι πρόκειται περὶ περιηγητῶν; Λυποῦμαι πολὺ κύριε, ἄλλα ἔγω σας λέω ὅτι πρόκειται περὶ ἀλχητέας. Βρὲ δεν πάει νάναι φοιτητὰ και δεν ξέρω ἔγω τί. Στὸν τόπο τὸς κυκλοφοροῦν έτσι, σαν φασὸν και κουρελαιοί; Ἐπιτρέψτε μου ν' ἀμφιβάλλω. Γιατί αν κυκλοφοροῦσαν έτσι στὸν τόπο τὸς, θὰ τὸς μάζανε ἡ άστυνομία. Τί ἔκανε λέει; Ἄν ξερανε τί τὸς λέω, θὰ τὸς κακοφαινότανε; Και είχα μιά σκασιλά! Νὰ σεβασθῶν, κύριε, τὸν τόπο πὸν πηγαίνου, να τὸς σεβασθῶ κι' ἔγω. Ἄλλοιῶς θὰ μιλῶς σύμφωνα με τὴν έμφανισί τὸς. Κι' αν τὸς κακοφάνη, να κάνουν τὰ παράπονά τὸς στὴν Πρεσβεία τὸς-αν τὸς άνοίζουν τὴν πόστα.

Μπᾶ; Αὐτὸι άδῶνουν συνάλλαγμα στὸν τόπο! Τί μοῦ λέτε! Τί συνάλλαγμα θ' άφήσουν αὐτοὶ στὸν τόπο; Τὸ πολὺ-πολὺ ν' αγοράσουν μισὸ καρβέλι, μιά ὁκά ντομάτες και μισὴ ὁκά σταφύλια και να πέσουν με τὰ μούτρα σαν πεινασμένοι λύκοι, ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμή. Για κύττα τὸς πῶς τρώνε! Και μὴν λές ὅτι θ' άφήσουν συνάλλαγμα, πὸν θὰ τὸς πῶς ήσαν ἔλημμα αν θὰ βρῇς μισὸ δολλάριο στὸν καθῆνα. Ορίστε. Ντομάτες και ροδάκινα τὰ καταβροχθίζουν με τίς φλούδες. Και να ἴδῃς πὸν θὰ φάνε και τὴ σακούλα!

Πῶς είπατε; Δικαίωμά τὸς να ντύνεται ὅπως θέλουν και να κάνουν ὅτι θέλουν; Αἶ, λοιπὸν, κι' ἔμένα δικαίωμά μου να τὸς κρίνω ὅπως θέλω και να πῶ για δαῦτους ὅ,τι μοῦ άρέσει. Και δικαίωμά μου να σε στείλω και σενα στὸ διάολο, πὸν ήθελες να μοῦ κάνης τὸν υποστηρικτὴ τοῦ ἀδέκαρου περιηγητισμοῦ. Ἄς παρᾶτα με, λοιπὸν, να μὴν ξεστᾶσω σε σενα. Δουλοπρεπέστα-τε τύπε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΥΤΑΞΕ εκείνη τὴ γκρίκα δίλλα, με τὰ πράσινα παράθυρα! μοῦ εἶπε ἡ Τσέλια, ἡ γυναίκα μου. Φαίνεται άδειανή. Νομίζω πῶς είναι άκριδὼς τὸ είδος τοῦ ἔσοχικού σπιτιοῦ πὸν ζητᾶμε να αγοράσουμε... ήσυχο, μοναχικό, ἀπλόχωρο...

Συμφώνησα μαζί της. Πλησιάσαμε στὴν καγκλόπορτα τῆς δίλλας. Τὴ δρῆκαμε ξεκλειδωτῇ. Μπήκαμε στὸν κήπο. Φαινόταν πῶς θάταν ἄλλοτε ὠραίος, ἄλλα τώρα εἶχε μείνει ἀπεριποίητος από καιρὸ. Στὴν πρόσopi τοῦ σπιτιοῦ ήτορχε μιά μεγάλη ἐπιγραφή: «Πωλείται ἡ ένοικιάζεται».

— Ἄς χτυπήσουμε τὸ κουδούνι, εἶπε ἡ γυναίκα μου. Κάποιος θάναί μέσα.

Τράβηξε μιά παλιά ἀλυσίδα κουδουνιοῦ και τ' άκουσα να χτυπᾷ μέσα στὸ σπῆτι. Πέρασαν ἔνα δυὸ λεπτά. Ὑστερα άνοιξε ἡ πόρτα και φάνηκε ένας καμαριέρης.

— Περᾶστε μέσα, παρακαλῶ, μάς εἶπε ευγενικά. Ποῖόν πρέπει ν' άναγγείλω στὸν κ. Ρίβερς;

— Τὸν κ. και τὴν κ. Πέρκινς, ἀπάντησα. Θέλωμε να συνεννοηθῶμε για τὸ σπῆτι...

Ο ὑπρέτης μάς άφησε μόνους σ' ένα σαλόνι με παλιά, σκονισμένα έπιπλα.

— Εἶδες τί ὁμορφος άντρας πὸν είναι; μοῦ ψιθύρισε ἡ Τσέλια.

— Πῶς εἶπε τ' ὄνομα τοῦ ἀφεντικοῦ τοῦ; Ρίβερς;... Εἶχα ἄλλοτε ένα συμφοιτητὴ στὴν Ὀξφόρδη, πὸν τὸν λέγαμε έτσι. Νομίζω πῶς εἶχε εἰδικευθῇ στὰ φείδια. Πέθανε όμως ἔδῳ και εἰκόσι χρόνια... και μάλιστα με παράξενες συνθήκες.

Δὲν πρόλαβα να δώσω περισσότερες ἐξηγήσεις στὴ γυναίκα μου, γιατί μπήκε στὸ δωμάτιο ένας άντρας μεσόκοπος, ψηλός, άδύνατος και ήλικακμένος. Μάς συστήθηκε.

— Ἦταν ὁ οικοδεσπότης. Τὸν ἔξηγνα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας. Ναι, ναι, είναι πολὺ ὁμορφο αὐτὸ τὸ σπῆτι, με δέκοψε. Πέρασα ἔδῳ πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένα, από τότε πὸν γύρισα ἀπ' τὴν Οὐγκάντα τὸ 1935.

— Ἦμουν συμφοιτητῆς με κάποιο Ρίβερς... Πήτερ Ρίβερς, τὸν εἶπα. Πάνε 49 χρόνια από τότε... Ὑστερα άσχοληήθηκε με τὴ μελέτη τῶν φειδιῶν.

Μὲ κυττάσε στα μάτια κι' ἀπάντησε:

— Ἄ, έτσι; Πολὺ ενδιαφέρον... Θέλετε τώρα να σας δείξω τὸ σπῆτι; Ἐλάτε...

Ἐπειτα από ένα τέταρτο, ξαναγυρίσαμε στὸ σαλόνι. Εἶχαμε μείνει καθυστερημένοι ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι.

— Μόνο πὸν δεν είδαμε ἄκόμα τὴν καζίνα, κ. Ρίβερς, εἶπε ἡ γυναίκα μου. Κι' αὐτὸ νομίζω πῶς είναι τὸ πῶς ενδιαφέρον μέρος τοῦ σπιτιοῦ για τὴ γυναίκα... Ἄς μπορέσουμε να δροῦμε καμιά ὑπέρητρα, ἀπ' τὸ χωριό;

— Πιστεύω, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ρίβερς. Δεν έρχονται σὲ μένα, γιατί φοβούνται τὰ φείδια μου. Ἐχω όμως τὸ Λίντερ, τὸν καμαριέρη μου, πὸν είναι ἰδεώδης για όλες τίς δουλειές. Ἐρεῖ ἄκόμα και να περιποιητῇ τὰ φείδια.

— Όσο για τὴν καζίνα, θὰ σας τὴ δείξω κι' αὐτὴν. Σας παρακαλῶ όμως, περιμένετε μιά στιγμή, γιατί ἔχω ἔγκαταστήσει εκεί τὰ ἔρπετά μου. Θέλουν ζεστασιά, βλέπετε...

Βγήκε από τὸ σαλόνι, ἀδούρβα ὅπως εἶχε μπῆ.

— Θὰ μοῦ χρειαστῇ ὅποσδήποτε ὑπέρητρα, μοῦ εἶπε ἡ Τσέλια. ΚΥΤΤΑΞΕ! Ὅλα ἔδῳ μέσα είναι πνιγμένα στὴ σκόνη!...

Ο Ρίβερς άργούσε να ξεαναγυρίσῃ. Εἶχαμε άρχίσει σ' ὅλο τὸ μονομῆ, όταν άκούσαμε ένα οὐρλιασμα, πὸν ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ σιαπηλὸ σπῆτι!

— Περιμένε ἔδῳ! εἶπα στὴν Τσέλια.

Κι' ἀρπάχοντας τὸ μπαποῦνι μου, ἔτρεξα πρὸς τὴν καζίνα. Μὰ ἡ γυναίκα μου μ' ἀκολουθῆσε.

Ἡ πόρτα τῆς καζίνας ήταν άνοιχτῇ. Ο Ρίβερς κι' ὁ καμαριέρης τὸν στέκονταν στὴν μέση τῆς καμαρας. Ο πρώτος κρατούσε ένα μαστίγιο, κι' ήταν ὀλοφάνερο πῶς εἶχε χτυπήσει μ' αὐτὸ στὸ πρόσωπο τὸν Λίντερ.

— Ἄν τὸ μῆσῃς στὸ ἔδῃς να ἐπικοινωνήσης με τὴ γυναίκα μου... τούλεγε τώρα με ψυχρὴ ματία.

— Τί θὰ μοῦ κάνετε; τὸν δέκοψε ἔκείνος σαρκαστικά, άγγίζοντας τὴν κόκκινη χαρακία πὸν εἶχε άφίσει στὸ μάγουλό του τὸ μαστίγιο. Ἐπρεπε να τὸν περιμένετε αὐτὸ πὸν συνέβη, ὅταν πῆγατε να κυνηγήσετε φείδια στὴν Ἄφρικη κι' άφίστατε ἔδῳ ὀλομόναχη μιά νύα, ὁμορφὴ και θερμὴ γυναίκα σαν τὴν Ἀντζελα!... Δεν εἶμαι δηλαδὴ άντρας κι' ἔγω, ἐπειδὴ εἶμαι καμαριέρης;...

— Ἄν με πολυσκοτίσετε τώρα, θὰ τὴν πάρω και θὰ φύγωμε! Σκεφθῆτε τί σκάδαλο! Οἱ ἑφημερίδες όλες θὰ γράφουνε για τὴν ἀπάγωγη τῆς γυναίκας ἑνὸς καθηγητοῦ πανεπιστημιοῦ ἀπ' τὸν ὁπρητὴ του... Κι' όμως δὲ θὰ ζητήσετε διαζύγιο, για να μὴ χά-

Ἀπὸ τὸ ξύλινο κουτὶ ξεπτάσθηκε ἔνα μεγάλο μαῦρο φείδι!...

σετε τὴ θέσι σας και τὰ λεφτά τῆς γυναίκας σας. Θὰ καθήσετε φρόνιμα... και θὰ τὴν πάρете πίσω, όταν τὴ βαρεθῶ πιά!

— Ἐξῶ! οὐρλιασε ὁ Ρίβερς. Ἐξῶ... ἄλλοιῶς θὰ σοῦ κομματιάσω τὸ πρόσωπο!

Μὴ στενοχωριέστε, θὰ φύγω. Ἄλλὰ θὰ πάρω και τὴν κ. Ρίβερς...

Ναι, ναι, είναι πολὺ ὁμορφο αὐτὸ τὸ σπῆτι, με δέκοψε. Πέρασα ἔδῳ πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένα, από τότε πὸν γύρισα ἀπ' τὴν Οὐγκάντα τὸ 1935.

— Ἦμουν συμφοιτητῆς με κάποιο Ρίβερς... Πήτερ Ρίβερς, τὸν εἶπα. Πάνε 49 χρόνια από τότε... Ὑστερα άσχοληήθηκε με τὴ μελέτη τῶν φειδιῶν.

Μὲ κυττάσε στα μάτια κι' ἀπάντησε:

— Ἄ, έτσι; Πολὺ ενδιαφέρον... Θέλετε τώρα να σας δείξω τὸ σπῆτι; Ἐλάτε...

Ἐπειτα από ένα τέταρτο, ξαναγυρίσαμε στὸ σαλόνι. Εἶχαμε μείνει καθυστερημένοι ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι.

— Μόνο πὸν δεν είδαμε ἄκόμα τὴν καζίνα, κ. Ρίβερς, εἶπε ἡ γυναίκα μου. Κι' αὐτὸ νομίζω πῶς είναι τὸ πῶς ενδιαφέρον μέρος τοῦ σπιτιοῦ για τὴ γυναίκα... Ἄς μπορέσουμε να δροῦμε καμιά ὑπέρητρα, ἀπ' τὸ χωριό;

— Πιστεύω, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ρίβερς. Δεν έρχονται σὲ μένα, γιατί φοβούνται τὰ φείδια μου. Ἐχω όμως τὸ Λίντερ, τὸν καμαριέρη μου, πὸν είναι ἰδεώδης για όλες τίς δουλειές. Ἐρεῖ ἄκόμα και να περιποιητῇ τὰ φείδια.

— Όσο για τὴν καζίνα, θὰ σας τὴ δείξω κι' αὐτὴν. Σας παρακαλῶ όμως, περιμένετε μιά στιγμή, γιατί ἔχω ἔγκαταστήσει εκεί τὰ ἔρπετά μου. Θέλουν ζεστασιά, βλέπετε...

Βγήκε από τὸ σαλόνι, ἀδούρβα ὅπως εἶχε μπῆ.

— Θὰ μοῦ χρειαστῇ ὅποσδήποτε ὑπέρητρα, μοῦ εἶπε ἡ Τσέλια. ΚΥΤΤΑΞΕ! Ὅλα ἔδῳ μέσα είναι πνιγμένα στὴ σκόνη!...

Ο Ρίβερς άργούσε να ξεαναγυρίσῃ. Εἶχαμε άρχίσει σ' ὅλο τὸ μονομῆ, όταν άκούσαμε ένα οὐρλιασμα, πὸν ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ σιαπηλὸ σπῆτι!

— Περιμένε ἔδῳ! εἶπα στὴν Τσέλια.

Κι' ἀρπάχοντας τὸ μπαποῦνι μου, ἔτρεξα πρὸς τὴν καζίνα. Μὰ ἡ γυναίκα μου μ' ἀκολουθῆσε.

Ἡ πόρτα τῆς καζίνας ήταν άνοιχτῇ. Ο Ρίβερς κι' ὁ καμαριέρης τὸν στέκονταν στὴν μέση τῆς καμαρας. Ο πρώτος κρατούσε ένα μαστίγιο, κι' ήταν ὀλοφάνερο πῶς εἶχε χτυπήσει μ' αὐτὸ στὸ πρόσωπο τὸν Λίντερ.

— Ἄν τὸ μῆσῃς στὸ ἔδῃς να ἐπικοινωνήσης με τὴ γυναίκα μου... τούλεγε τώρα με ψυχρὴ ματία.

— Τί θὰ μοῦ κάνετε; τὸν δέκοψε ἔκείνος σαρκαστικά, άγγίζοντας τὴν κόκκινη χαρακία πὸν εἶχε άφίσει στὸ μάγουλό του τὸ μαστίγιο. Ἐπρεπε να τὸν περιμένετε αὐτὸ πὸν συνέβη, ὅταν πῆγατε να κυνηγήσετε φείδια στὴν Ἄφρικη κι' άφίστατε ἔδῳ ὀλομόναχη μιά νύα, ὁμορφὴ και θερμὴ γυναίκα σαν τὴν Ἀντζελα!... Δεν εἶμαι δηλαδὴ άντρας κι' ἔγω, ἐπειδὴ εἶμαι καμαριέρης;...

— Ἄν με πολυσκοτίσετε τώρα, θὰ τὴν πάρω και θὰ φύγωμε! Σκεφθῆτε τί σκάδαλο! Οἱ ἑφημερίδες όλες θὰ γράφουνε για τὴν ἀπάγωγη τῆς γυναίκας ἑνὸς καθηγητοῦ πανεπιστημιοῦ ἀπ' τὸν ὁπρητὴ του... Κι' όμως δὲ θὰ ζητήσετε διαζύγιο, για να μὴ χά-

σετε τὴ θέσι σας και τὰ λεφτά τῆς γυναίκας σας. Θὰ καθήσετε φρόνιμα... και θὰ τὴν πάρете πίσω, όταν τὴ βαρεθῶ πιά!

— Ἐξῶ! οὐρλιασε ὁ Ρίβερς. Ἐξῶ... ἄλλοιῶς θὰ σοῦ κομματιάσω τὸ πρόσωπο!

Μὴ στενοχωριέστε, θὰ φύγω. Ἄλλὰ θὰ πάρω και τὴν κ. Ρίβερς...

Ναι, ναι, είναι πολὺ ὁμορφο αὐτὸ τὸ σπῆτι, με δέκοψε. Πέρασα ἔδῳ πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένα, από τότε πὸν γύρισα ἀπ' τὴν Οὐγκάντα τὸ 1935.

— Ἦμουν συμφοιτητῆς με κάποιο Ρίβερς... Πήτερ Ρίβερς, τὸν εἶπα. Πάνε 49 χρόνια από τότε... Ὑστερα άσχοληήθηκε με τὴ μελέτη τῶν φειδιῶν.

Μὲ κυττάσε στα μάτια κι' ἀπάντησε:

— Ἄ, έτσι; Πολὺ ενδιαφέρον... Θέλετε τώρα να σας δείξω τὸ σπῆτι; Ἐλάτε...

Ἐπειτα από ένα τέταρτο, ξαναγυρίσαμε στὸ σαλόνι. Εἶχαμε μείνει καθυστερημένοι ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι.

— Μόνο πὸν δεν είδαμε ἄκόμα τὴν καζίνα, κ. Ρίβερς, εἶπε ἡ γυναίκα μου. Κι' αὐτὸ νομίζω πῶς είναι τὸ πῶς ενδιαφέρον μέρος τοῦ σπιτιοῦ για τὴ γυναίκα... Ἄς μπορέσουμε να δροῦμε καμιά ὑπέρητρα, ἀπ' τὸ χωριό;

— Πιστεύω, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ρίβερς. Δεν έρχονται σὲ μένα, γιατί φοβούνται τὰ φείδια μου. Ἐχω όμως τὸ Λίντερ, τὸν καμαριέρη μου, πὸν είναι ἰδεώδης για όλες τίς δουλειές. Ἐρεῖ ἄκόμα και να περιποιητῇ τὰ φείδια.

— Όσο για τὴν καζίνα, θὰ σας τὴ δείξω κι' αὐτὴν. Σας παρακαλῶ όμως, περιμένετε μιά στιγμή, γιατί ἔχω ἔγκαταστήσει εκεί τὰ ἔρπετά μου. Θέλουν ζεστασιά, βλέπετε...

Βγήκε από τὸ σαλόνι, ἀδούρβα ὅπως εἶχε μπῆ.

— Θὰ μοῦ χρειαστῇ ὅποσδήποτε ὑπέρητρα, μοῦ εἶπε ἡ Τσέλια. ΚΥΤΤΑΞΕ! Ὅλα ἔδῳ μέσα είναι πνιγμένα στὴ σκόνη!...

Ο Ρίβερς άργούσε να ξεαναγυρίσῃ. Εἶχαμε άρχίσει σ' ὅλο τὸ μονομῆ, όταν άκούσαμε ένα οὐρλιασμα, πὸν ἀντήχησε σ' ὅλο τὸ σιαπηλὸ σπῆτι!

ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΑΡΤΙΝ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΟΙ επιδείξεις των καινούργιων παρισινών μοντέλων της χειμερινής μόδας 1958—59 άρχισαν πια και όλοι οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι, παρουσιάζουν τις δημιουργίες τους σε φορέματα, ταγιέρ, «ντέ-πιές» και επανωφόρια.

«Ας ρίξουμε, λοιπόν, μία ματιά στη μόδα που επικρατεί και κυρίως στη γραμμή που θα φορεθί κατά τη νέα σεζόν».

Κατ' αρχήν, πρέπει να πούμε πως η καινούργια μόδα έχει προβλέψει για κάθε σιλουέτα και έτσι οι γυναίκες δεν έχουν παρά να διαλέξουν, τη γραμμή που τους πηγαίνει καλύτερα.

Η γραμμή «βάγκ», που φαρδύνει προς τα κάτω και πέφτει μπόλικη στο σώμα, θρίσκει φέτος στις δόξες της. Φορέματα και επανωφόρια, γίνονται σ' αυτόν τον τύπο.

«Αλλοτε δε ή σιλουέτα σφίγγεται μόνο εμπρός, με μία κρυφή ζώνη, κι' αλλοτε ή ζώνη τοποθετείται μόνο πίσω και σημειώνει τη θέση της τάλιας, που ή καινούργια μόδα τη βάζει αρκετά ψηλά».

Όταν ή πλάτη έχη «μπουφάν», ένα ζωνάκι ή μία τεχνική «εντεκούπ» εμπρός υπογραμμίζει το στήθος.

Το ανέδασμα της τάλιας, που τόσο ευνόειται φέτος, από την καινούργια μόδα, επιτυγχάνεται με διάφορα ραπτικά «τρυκ», όπως πένες στο κορσάκι, φαρδιές ζώνες ή φιογκάκια από μεταξωτή ή βελούδινη κορδέλλα, τα όποια τοποθετούνται κατά τέτοιον τρόπο, στο μπουστό του φορέματος, ώστε να μετατοπίζεται ή τάλια και να ανεβαίνει ψηλότερα.

Εκείνο που πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα, είναι ότι εκτός από τις δερμάτινες ζώνες, ή νέα μόδα επιβάλλει τις ζώνες από το ίδιο ύφασμα.

Η λεπτομέρεια αυτή χαρακτηρίζεται από τη μοντέρνα «σουπλές», που δίνει τη νότα του νεανικού, χαριτωμένου στυλ της καινούργιας μόδας. Τα φορέματα και τα επανωφόρια, που γίνονται, φέτος, σε ίσια γραμμή, έχουν όλα, λίγη σουρίστα στην πλάτη.

Όσο για τις φούστες των ίσιων φορεμάτων ή των πραγματικών και ψεύτικων «ντέ-πιές» έχουν όλες σχεδόν πλιές πλακέ, ίσιες, τσακισμένες μέχρι κάτω και αγάζωτες.

Όταν το μοντέλο επιβάλλει ίσια, στενή γραμμή στη φούστα, γίνονται και τότε πάλι λοξά ή ίσια πενακία γύρω από την τάλια, που «σθύνουν» λίγο χαμηλότερα ή λίγο ψηλότερα από τους γοφούς.

Η νέα αυτή τεχντροπία εξασφαλίζει την ίσια «σουπλ» γραμμή, που επιβάλλει ή νέα μόδα.

1) Μοντέρνο ταγιέρ, από άσπρη φανέλλα, ρελιασμένο όλόκληρο με μαύρη τρέσα. 2) Μοντέλο της Νίνα Ρίτσι, από άσπρη φανέλλα, με μοντέρνο γιακά-εσάρπα. 3) Ταγιέρ (Τραπέζ) από καντρίγιέ μολύβινο ύφασμα, με ρικτή ζακέτα και μεγάλο γιακά.

Μόνο αν έχετε εξαιρετικά λεπτή σιλουέτα, θα φορέσετε την ίσια γραμμή «φουγάρο», σε φορέματα και επανωφόρια.

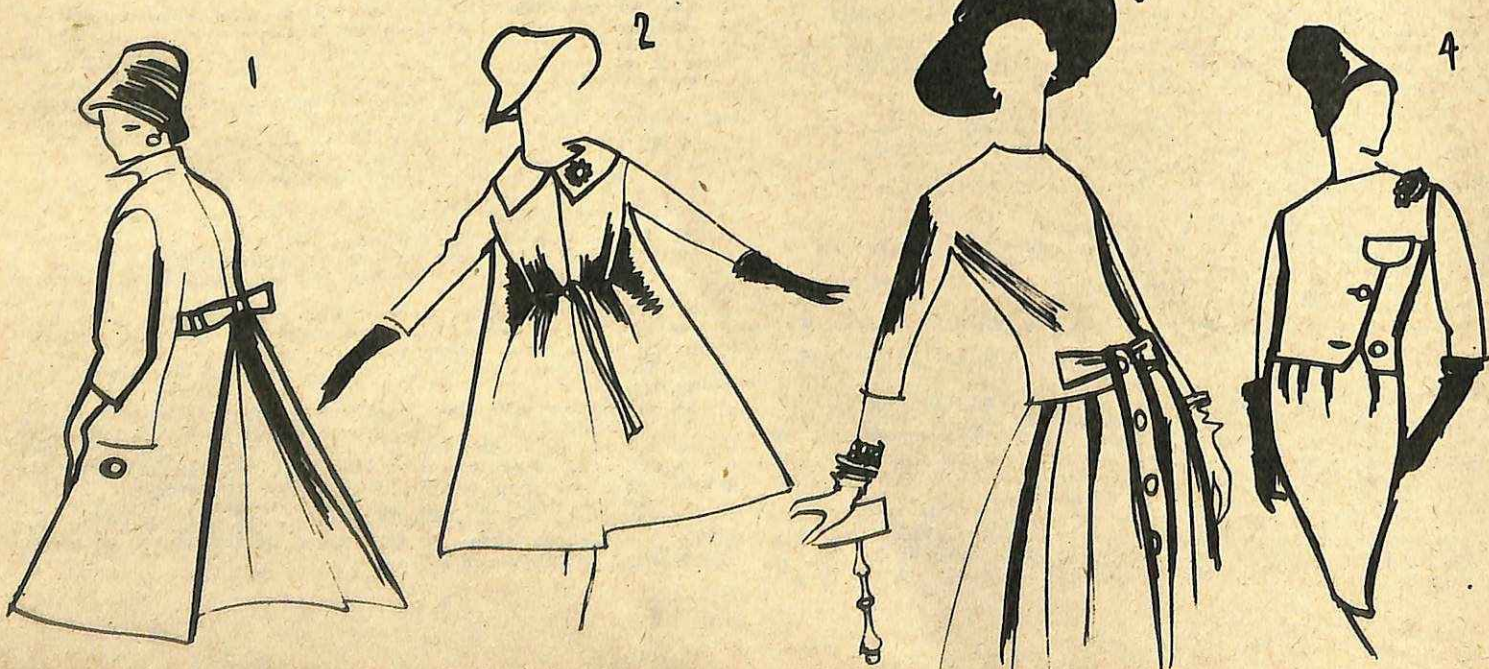
Η καινούργια αυτή γραμμή αφίνει να τονίζονται οι γοφοί, γι' αυτό πρέπει να είναι ανυπαρκτοί, ώστε να μη δημιουργούν γκο και καταστρέφουν την κομψότητα της γραμμής της σιλουέτας.

Στα φορέματα αυτά, ως και στα επανωφόρια του στυλ «φουγάρο», ή «σουπλές» δίνεται στο κορσάκι με λίγο μπουφάν στην πλάτη ή με πλάτη ελεύθερη.

Με το στρογγύλεμα δηλαδή των ώμων, που «γλυκαίνει» την ίσια γραμμή, με τα ζαπινέ μανίκια και τα ανοιγμάτα των ραφών στο κάτω μέρος. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί, είναι πως ξαναγύρισαν στη μόδα τα «μπουκλές» και γενικά όλα τα υφάσματα με την ανάμιαλη επιφάνεια, σε χαρούμενους, ζωηρούς χρωματισμούς.

Πρός το παρόν, τουλάχιστον, μαύρα φορέματα και επανωφόρια, δεν έχουν εμφανιστεί στις νέες επιδείξεις μόδας.

Το χρώμα που αντικαθιστά φέτος το μαύρο, είναι το μπλέ, σε όλους τους φωτεινούς τόνους. Το χρώμα δέ, που κυριαρχεί σε όλες τις παρισινές

συλλογές μοντέλων 1959 είναι το πράσινο.

Οι γυναίκες με τους έντονα φαρμαρισμένους γοφούς, θα προτιμήσουν τα κοντόμεσα φορέματα, με τις φαρδιές στρογγυλεμένες φούστες και γενικά τη γραμμή, που σθύνει ψηλά στη μέση.

Για θραδυνά φορέματα θα διαλέξουν τα κοντά, αυτά δηλαδή που έχουν το μήκος των προϊνών και που δίνουν στη γυναίκα χορευτική χάρη κατά το περπάτημα.

Γενικά ή φετινή μόδα ευνόει ή διαίτηρας τις κοντές φούστες, τόσο στα προϊνά, όσο και στα θραδυνά μοντέλα.

Αρκεί να σημειωθεί πως το μοντέρνο μακρύς της φούστες, φτάνει μέχρι τους 48 πόντους από το έδαφος. Φυσικά, τόσο κοντές φούστες πολύ λίγες θα φορέσουν. Αλλά και όσες γυναίκες τολμήσουν ν' ανεβάσουν τη φούστα τους στους 48 πόντους, θα πρέπει απαραίτητως να έχουν σιλουέτα μαντεν και πόδια λεπτά, μακρὰ και ίσια. Αλλιώς, πρέπει να αποφύγουν την κακοτοπία, που σίγουρα θα τις γελοιοποιήσει.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Εντελώς ξεχωριστή θέση, μεταξύ των νέων μοντέλων της μόδας 1958-59, έχουν τα φθινοπωρινά ταγιέρ.

Τα μοντέρνα ταγιέρ (α) διακρίνονται κυρίως για την απλότητά τους και τη νεανικότητα της γραμμής τους.

Γίνονται δε όλα ίσια ή σε στυλ «Τραπέζ» και διατηρούν όλη την άνεση και την τεχντροπία της καινούργιας μόδας.

Τα τούντ και τα καρρά υφάσματα συνήθως είναι πολύ, καθώς και οι άσπρες φανέλλες, που δεν είναι όμως κατάσπρες, αλλά γκριζοφάρνουν, όπως τα υφάσματα «κασά», που ήταν της μόδας πρό είκοσι χρόνια.

Τα κύρια χαρακτηριστικά, που βάζουν τη νότα της ενημερότητας πάνω σ' ένα καινούργιο φθινοπωρινό ταγιέρ, είναι κατά πρώτο λόγο ή νεανικότητά της.

Η νέα μόδα ευνόει να ονομάζι «ταγιέρ» όλα εκείνα τα απλούστατα σφίχτα και ίσια «ντέ-πιές», που φοριούνται συνήθως δίχως ζώνη, που δεν έχουν γιακά, ούτε ρεβέρ στα μανίκια και που έχουν μία κονη-κονη βέστα, ή οποία κάθε άλλο είναι παρά ζακέτα.

Ως κλασική ζακέτα της μόδας 1958-59 φέρεται ή χαλαρή θέστα, που καθεύει λίγο χαμηλότερα από τη μέση και που εφαιρμίζει ελαφρά στους γοφούς, ή ξεκολλά εντελώς από τις «άνες» σε στυλ «Τραπέζ».

Οι περισσότερες φούστες των ταγιέρ είναι ίσιες. Αλλά ή ίσια φούστα φέτος δεν παρουσιάζει ομοιομορφία γραμμής, όπως αλλοτε.

Πότε είναι εντελώς ίσια ή μοντέρνα φούστα και πότε ανοίγει λιγάκι προς τα κάτω ή φουσκώνει ελαφρά με πενακία, τα όποια γίνονται γύρω από την τάλια, ενώ στο κάτω μέρος διατηρεί ή φούστα την κανονική, ίσια γραμμή, χωρίς να εμποδίζει το άνετο περπάτημα.

Μία άλλη χαρακτηριστική λεπτομέρεια, που υπογραμμίζει τη νεανικότητα της σιλουέτας, είναι τα χτυπητά χρώματα των μοντέρνων ταγιέρ: Κόκκινο, πράσινο και μπλε φωτεινό είναι τα ευνουόμενα χρώματα της νέας μόδας.

Εκείνο που δεν φαίνεται πουθενά, είναι το πρακτικό μαστό ταγιέρ, που τόσο αγαπούν όλες οι κομψές γυναίκες και που το φορούν κάθε εποχή.

Παρ' όλη την προτίμησι όμως αυτή την κομψών γυναικών, ή νέα μόδα έχει κυριολεκτικά διαγράψει το μαύρο χρώμα από τα καινούργια μοντέλα των φθινοπωρινών ταγιέρ.

Το μαύρο, φέτος, εμφανίζεται ανακατωμένο με μπλε ή πράσινο σκούρο χρώμα.

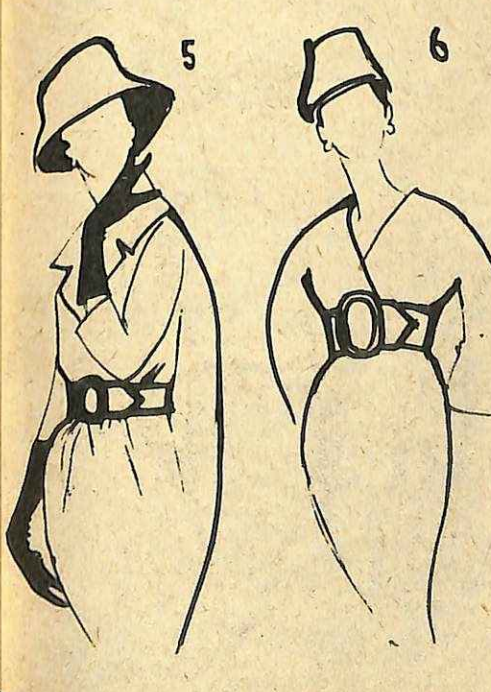
Δε λείπει δηλαδή ποτέ από τα «επί-καρρά» και τα «επί-ντέ-πιά» υφάσματα, που φοριούνται φέτος πολύ.

Ο συνδυασμός π.χ. του μπλέ, του βιολέ και του μαύρου θεωρείται από τους πιο επιτυχείς, όπως και του μαύρου-άσπρου. Επίσης το πράσινο με το μαύρο.

Τα ρέλια, με τρέσα μεταξύ ή μάλλινη, είναι πάντοτε σχεδόν μαύρα.

Αλλά το σκέτο μαύρο ύφασμα, όπως το φορούσαμε επί πολλά χρόνια τώρα, έχει φέτος εκλείψει.

Μόνο μαύρα βελούδα «άνγκλι» κάνουν την εμφάνισή τους φέτος και γαρνίρονται συνήθως, με μαύρα σατέν-ντισέ ή ρελιζονται με μαύρη γκρό κορδέλλα.

1) Βραδυό μοντέλο του Ζακ Γκρίφ, σε νεανική, μοντέρνα γραμμή. 2) Φθινοπωρινό ταγιέρ από «βελούρ κοτλέ» του Λαμπερέ, με βελούδινο φιόγκο στο γιακά και μπερεδάκι άσορτί. 3) Μοντέρνο βελούδινο ταγιέρ, ρελιασμένο με γκρό κορδέλλα.

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ ΩΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ

Η μεταξωτή ή βελούδινη κορδέλλα, ως γαρνιτούρα, βάζει τη σφραγίδα της νέας μόδας σ' όλα τα καινούργια μοντέλα του 1959.

Ο γιακάς του μοντέρνου ταγιέρ, το απλό ζέρσευ φορεμάκι, ή βραδυή τουαλετίσα, ή απλή ή ή περισσότερη «αμπιγιέ» και γενικά κάθε τι που θα φορεθί το φθινόπωρο και το χειμώνα, γαρνίρεται με κορδέλλα.

Μία μακρὰ βελούδινη κορδέλλα π.χ. σημειώνει τη θέση της τάλιας σε ένα «αμπιγιέ» φόρεμα. Οι άκρες δένουν και πέφτουν στη φούστα, όπως είναι το μοντέλο που βλέπετε στο φιογκόρι μας.

Ακόμη και ένα φιογκάκι από κορδέλλα, που μπαίνει στο κλείσιμο του γιακά ή στο τελειώμα του ντεκολτέ, βάζει τη μοντέρνα σφραγίδα.

Το βραδυό φορεμάκι, που βλέπετε, είναι του Ζακ Γκρίφ και αποτελείται από βελούδο. Μία βελούδινη κορδέλλα, σημειώνει την τάλια και δίνει φιόγκο, με άκρες στο πλάι.

Το κομψό ταγιέρ του Λαμπερέ, είναι από τις νέες παρισινές δημιουργίες 1958—59 και γίνεται από «κοτλέ» βελούδο «επί-καρρά» μαύρο-άσπρο. Έχει ένα μεγάλο φιόγκο από κορδέλλα, στο κλείσιμο του γιακά και μπερεδάκι άσορτί.

Επίσης, το μοντελάκι του Ζακ Χέμ κλείνει με μία κορδέλλα, που δίνει γύρω από το γιακά, το άνοιγμα του λαιμού ενός ζέρσευ φορεμάτος.

Γενικά, ή κορδέλλα, φέτος, χρησιμοποιείται πλύσια ως γαρνιτούρα και προσδίδει αράνταστη χάρη και νεανικότητα στο γυναικείο ντύσιμο.

Οι κορδέλλες από βελούδο, σε διαφορετικό φάρδος, συνήθως είναι πολύ. Και όχι μόνο τα μαύρα βελούδα, αλλά κυρίως τα ζωηρόχρωμα, τα πράσινα, τα κόκκινα, τα ροζ κλπ. γαρνίρουν μοντέρνα τα νέα μοντέλα και τονίζουν χαρούμενα την καινούργια μόδα.

Η σατέν και ή γκρό κορδέλλα, βρίσκονται στις δόξες τους και χρησιμοποιούνται τόσο στα μολύβινα, όσο και στα βελούδινα ανασάμπλ, που είναι πολύ της μόδας.

Όταν μιλάμε για «ανασάμπλ» από βελούδο, εννοούμε πάντοτε το «βελούρ-άνγκλι», δηλαδή το καλής ποιότητας βαμβακερό βελούδο, από το οποίο γίνονται τόσο τα απλά φορεμάκια και τα «ντέ-πιές» για απόγεμα και βράδυ, όσο και τα κομψά βραδυά επανωφόρια, για επίσημο ντύσιμο.

Το μαύρο βελούδινο ταγιέρ, που σας δίνουμε, είναι του Ντιόρ και, όπως βλέπετε, είναι ρελιασμένο τριγύρω με γκρό κορδέλλα, μαύρη επίσης, φοριέται δε με άσπρη μουσελίνα μπλουζα πλισέ από μέσα.

ΧΛΑΜΥΔΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΞ

Η καινούργια μόδα της πλάξ έχει εμπνευσθί τα μοντέλα της από το αρχαϊκό ντύσιμο. Έτσι, οι νέες δημιουργίες των μεγάλων παρισινών οίκων μόδας, προκαλούν επανάστασι με τα πρωτότυπα «μπαιν-ντέ-σολέιγ» σε στυλ ελληνικής χλαμύδας.

Η νέα αυτή ιδιοτροπία, άρσκει υπερβολικά στις κομψές γυναίκες και ήδη οι περισσότερες έχουν καταργήσει κάθε άλλο ντύσιμο και φορούν κοντά, αρχαϊκά χλαμύδα στη θάλασσα, μετά το μπάνιο.

Η χλαμύδα είναι εξαιρετικά κοκκείο ντύσιμο και αναδεικνύει τη λυγρότητα της σιλουέτας του γυναικείου σώματος.

Τα μοντέρνα «μπαιν-ντέ-σολέιγ» σε στυλ χλαμύδας, παρουσιάζουν τη με-

1) Μοντέρνα φαρδιά γραμμή φορέματος, του όποιου ή τάλια σημειώνεται με ένα ζωνάκι μόνο στην πλάτη. 2) Κομψό μοντέλο του 1959, του όποιου ή πλάτη μένει ελεύθερη. Το μπροστινό μέρος σφίγγεται με κρυφή ζώνη. 3) «Ντέ-πιές» σε ίσια γραμμή (φουγάρο) με πλακέ πλιές στη φούστα. 4) Μοντέρνο «ντέ-πιές» σε στυλ «φουγάρο», με τις πένες στην τάλια. 5) Ίσιο προϊνό φόρεμα, του όποιου ή πλάτη μένει «φλού» και έχει ζώνη μόνο εμπρός. 6) Μοντέλο της τελευταίας μόδας σε ίσια γραμμή, με φαρδιά ζώνη, που ανεβάσει την τάλια και με ζαπινέ μανίκια.

Για να συγκρατηθεί ώρα ή στρουγγυλή φόρμα της «αμπιγιέ» φούστας, η μόδα έχει μεταβάλει το στυλ των «φουρώ» και τους έχει δώσει την καινούργια γραμμή.

Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας τα νέα μισοφόρια, που λανσάρουνται στο Παρίσι, γίνονται στρουγγυλά, στη γραμμή του φορέματος.

Είναι δε από ύφασμα αβύσσου, συνήθως, για να «εστέκου» καλύτερα και το στρουγγυλέμα, στο κάτω μέρος της φούστας, τονίζεται με λεπτά δαντελένια βολανάκια, που φορμάρονται έντονα την προεξοχή του μισοφοριού.

Το δεύτερο «φουρώ» του φιγουρίνιού μας είναι συντηρητικότερο και θα φορεθώ μέσα από τα περισσότερα χειμωνιάτικα φορέματα της μόδας του 1958-59.

Έχει σχήμα βαρελιού, κάτω δε στενεύει υπερβολικά με μία σούρα, που γίνεται 8-10 πόντους ψηλότερα από την άκρη του μισοφοριού.

Έτσι δημιουργείται ένα βολάν κάτω-κάτω, που γαρνίρεται με ένα δαντελάκι και στο σούρωμα, άκριθως, μπαίνει ένας φιόγκος, από κορδέλλα σαστέν.

Για να μην εμποδίζεται το βάδισμά με τα μισοφόρια αυτά, μέσα στη σούρα περνά ένα λάστιχο, που επιτρέπει το άνετο περπάτημα.

Για μισοφόρια στον τύπο του βαρελιού προορίζονται όχι μόνο για τα φορέματα με τη στρουγγυλεμένη φούστα, αλλά και για τη γραμμή «Τραπέζ», που θα φορεθώ πολύ το χειμώνα.

Ισό ύφασμα, από το οποίο θα κάνετε το νέο μισοφόρι ποικίλλει ανάλογα με τη χρήση που το προορίζετε.

Το ίδιο ισχύει και για τη γαρνιτούρα. Οι δαντέλλες, που θεωρούνται ως η ωραιότερη γαρνιτούρα για εσώρουχα, στοιχίζουν πανάκριβα. Γι' αυτό, αν θέλετε να «εστέκη» ώρα ή το «φουρώ» σας, χωρίς μεγάλες δαπάνες, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τα «γκάνες».

Υπάρχουν βαμπακερά «γκάνες», δηλαδή μία χοντρή ειδική κλωστή, που πλένεται, χωρίς να «πίνη» ή να ξεχειλώνει και την οποία περνάτε στα σημεία εκείνα του «φουρώ», που θέλετε να τονίσετε την καμπύλη.

Τα «γκάνες» αυτά χρησιμοποιούνται όπως όλα τα άλλα. Τα περνάτε, δηλαδή, ανάμεσα στο διπλό ύφασμα, που το γαζώνετε κατά το γνωστό συνήθη τρόπο.

Κατά το πλύσιμο του μισοφοριού, ξεπερνάτε το λάστιχο της σούρας κι' έτσι ανοίγει το μισοφόρι, στο κάτω μέρος.

Επειδή αφού πλυθεί και σιδερωθεί το μισοφόρι ξαναπερνάτε το λάστιχο.

ΝΥΧΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΥΖΑΜΕΣ

Τα μοντέρνα που λανσάρουνται για πυζάμες και νυχτικά είναι όλα εξαιρετικά χαριτωμένα και σε πολύ νεανική γραμμή.

Οι πυζάμες π.χ. γίνονται εφέτες δλες κοντές. Τα παντελόνια τους δηλαδή καλύπτουν το γόνατο και σουρώνουν με ένα λαστιχάκι.

Το κορσάζ πέφτει ελεύθερο και μπόλικο, άπάνω στο σώμα και έχει μανικάκι φούσκα, με σουρίστα και βολανάκι.

Οι πυζάμες αυτές γίνονται από «καντριγιέ» βαμπακερό ύφασμα και είναι πολύ ζεστές, για το χειμώνα, αλλά και πρακτικές συγχρόνως, γιατί δίνουν άνεση στην κίνηση και δεν στενοχωρούν καθόλου κατά τον ύπνο.

Όσο για τα μοντέρνα νυχτικά, όπως βλέπετε και στο φιγουρίνι μας, έχουν την κρυφή ζώνη, που περνά από τα ανοίγματα των πλαισίων ραφών και δένει εμπρός, ενώ η πλάτη πέφτει ελεύθερα και παίρνει την τεχνολογία της νέας μόδας.

Μπορεί να φορεθώ και αντίθετως ή να περάσει απ' έξω και να φέρει τη μέση ή και δίχως ζώνη.

Πάντως, το σφίξιμο του μπροστινού φύλλου θεωρείται μοντέρνο.

Τα περισσότερα νυχτικά γαρνίρονται με ρέλια και γίνονται από βαρειά άραχνούφανα ύφασματα.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα κολλιέ έχουν ιδιαίτερος το λόγο αυτή τη στιγμή, γι' αυτό και η ποικιλία τους είναι μεγάλη.

Τα βλέπουμε σε όλα τα δυνατά χρώματα, ώστε να μπορούμε να τα συνδυάσουμε με τη μιά ή την άλλη τουαλέτα, τότε σε ομοιομορφία και τότε σε αρμονικές αντιθέσεις.

Της μόδας είναι οι συνδυασμοί των χρωμάτων στο ίδιο κολλιέ, αλλά και διάφοροι συνδυασμοί του ίδιου χρώματος.

Είναι πολύ της μόδας τα κολλιέ, που αποτελούνται από μεγάλες ομοιόμορφες χάντρες, κρυστάλλινες, ζυλίνες ή πλαστικές, που συνδέονται μεταξύ τους με μικρούς μεταλλικούς κρίκους.

Αυτά τα κολλιέ τα βλέπουμε να φοριούνται σε πολλές σειρές, άλλοτε γύρω στον λαιμό, άλλοτε σε μακριά κολλιέ, που φτάνουν ως το στήθος και πιο χαμηλά.

Ένα τέτοιο κολλιέ μπορεί νάχη και το θυμό του βραχιολιού σε πολλές σειρές καθώς και τα σχετικά σκουλαρίκια.

Συνήθιζαν οι άπαλοι χρωματισμοί, ανάμεσα στους οποίους κυριαρχούν το ροζ και το θαλασσί, όπως και το παλιό απαλό μενεζέβιο.

Αριστερά: Μοντέρνο «φουρώ» σε στρουγγυλή γραμμή. Δεξιά: «φουρώ» σε στυλ βαρελιού, της νέας μόδας 1959.

Δεν αποκλείονται και τα ζωηρά χρώματα, μερικές δε τα προτιμούν, γιατί ζωηρόνουν το σύνολο.

Ας μη ξεχνούμε πως όλα δεν είναι ζητήματα μόδας, αλλά και άτομικού γούστου.

Πρέπει να θυμίσουμε εμείς οι ίδιες τι ταιριάζει πιο πολύ στον τύπο μας, στο χρώμα της επιδερμίδας μας και των μαλλιών μας.

Τα αξεσουάρ όπως και το φόρεμα, δεν πρέπει να διαλέγονται ποτέ στην τύχη ή γιατί τράβηξαν την προσοχή μας σε μία βιτρίνα, αλλά ανάλογα με την αντίληψή μας για το τι μας ταιριάζει.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Η ποικιλία στα καπέλλα είναι μεγάλη. Μικρά κλοσάκια, μπρετόν σκατά, κανονιέ, αλλά και καπλιν θα είναι τα σχήματα, που θα επικρατήσουν.

Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται ψάδες και ύφασματα σταμπάτα ή μονόχρωμα.

Κοντά στα βασικά αυτά σχήματα, βλέπουμε και άλλα, όπως τουρμπάν ή τόκες σε ιδιόρρυθμες φόρμες.

Ένα σχήμα πολύ της μόδας, είναι αυτό που θυμίζει καλυμμάχι. Φοριέται με κλίσι προς τα εμπρός και αρκετά χαμηλά στο μέτωπο.

Ταιριάζει ιδιαίτερος σε σκερτσόζικα προσώπια.

Αυτός ο τύπος της τόκας θέλει μαλλιά κοντά, αλλά που να είναι αρκετά πυκνά.

Οι τόκες αυτές γίνονται ως επί το πλείστον από λεπτή ψάδα στον

Κομψό πλεκτό ζέρσεϊ, συνδυασμένο με βαμπακερό ύφασμα «πι-καρβώ».

πλευράς δένουν στην άκρη του μπράτσου και συγκρατούν τη χλαμύδα με χάρη και κομψότητα.

Το δεύτερο μοντέλο μας είναι ένα εμπαιν-ντέ-σολέιγ της τελευταίας μόδας, τύπου χλαμύδας, αλλά εφαρμόζει περισσότερο στο σώμα και μόνο η φούστα έχει γραμμή χλαμύδας και γίνεται μακρύτερη στο πίσω μέρος.

Το κομψό αυτό σύνολο της πλάς γίνεται από μονόχρωμο ύφασμα (ποπλίνα, τυσόρ κλπ.) και φοριέται με χαλαρή ζώνη, στην τάλια, διαφορετικού χρώματος ή από ύφασμα εμπριμέ.

Από το ύφασμα της ζώνης φοδράρεται επίσης η φούστα, που σηκώνεται και καλύπτει τους ώμους σαν μπερτα, όταν ο καιρός είναι δροσερός.

Τι φοριέται από κάτω; Ένα ίσιο και στενό σορτί, άσορτί, που συμπληρώνει το άραίο αυτό σύνολο της πλάς και ντύνει την κομψή γυναίκα σύμφωνα με την τελευταία μόδα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΛΕΧΤΑ

Τα πλεκτά πουλόβερ και ζακέτακια βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη της καινούργιας μόδας. Κι' όπως όλο το γυναικείο ντύσιμο έχει μεταβάλει γραμμή, έτσι και τα πλεκτά εμφανίζονται διαφορετικά φέτος.

Τα μοντέρνα που σάς δίνουμε, είναι από τα πιο χαρακτηριστικά φετινά πλεκτά.

Το ριγυτό πλεκτό ζακέτακι είναι ένα χαριτωμένο «σεμιζιέ», που θα φορεθώ όλο το φθινόπωρο, με μπλουζα ή δίχως μπλουζα από μέσα και με φούστα, στον ίδιο χρωματισμό του φόντου της πλεχτής ζακέτας ή της ρίγας που την γαρνίρει.

Το δεύτερο μοντέλο είναι ένα μοντέρνο πλεκτό σε ίσια χαλαρή γραμμή, που γαρνίρεται με γιακαδάκι και μανσέτες από «πώ-νι» άνζ ή λινή βατίστα, κολλαρισμένη και σκληρή.

Το κομψό εκδρομικό πουλόβερ, που σάς δίνουμε, είναι ένα από τα ωραιότερα δίχρωμα πλεκτά, φοριέται δε το πρωί στο γραφείο, με μία εσάρπα ή μία λεπτή άσπρη μπλουζίτσα, από μέσα, ή οποία θα σχηματίσει πλαστρόν.

Το χρώμα του πουλόβερ είναι ένα φωτεινό μπλέ. Σχηματίζει εμπρός μία μεγάλη μύτη από άσπρο μαλλί, του ίδιου πάχους, ή οποία αρχίζει από πολύ χαμηλά και γαρνίρει νοστίμα το πουλόβερ.

Γενικά, η δίχρωμα, στα πλεκτά, είναι η μεγάλη ιδιοτροπία της μόδας.

Τα πλεκτά φέτος θριαμβεύουν παντού και συχνά ωραιότερα μοντέρνα φορεμάτων και εσπανωφοριών, τα οποία εμφανίζονται στις μεγάλες επιδείξεις μόδας, είναι πλεκτά της μηχανής ή του χεριού.

Επίσης τα μοντέρνα πλεκτά, διατηρούν ύφασματένιο χαρακτήρα και πολύ συχνά συνδυάζονται με ύφασμα, όπως είναι το μπλουζάκι με το «καντριγιέ» πλαστρόν, που βλέπετε στο φιγουρίνι μας.

Το πλεκτό λάστιχο, έχει σχεδόν καταργηθεί, από τα πλεκτά και όταν υπάρχει, καμιά φορά, δεν φτάνει ποτέ το κάτω μέρος του πουλόβερ και ούτε πλέκεται με λεπτότερες βελόνες, όπως άλλοτε.

Για πλεκτά της νέας μόδας ακολουθούν την μοντέρνα γραμμή και γίνονται ίσια και χαμηλά στο σώμα, χωρίς να χάνουν τίποτα από την κομψότητά τους.

Αριστερά: (Μπαιν-ντέ-σολέιγ) σε στυλ ελληνικής χλαμύδας. Δεξιά: Κομψό σύνολο της πλάς, σε στυλ χλαμύδας, του οποίου η φούστα φοδράρεται και γίνεται και κάπα.

γάλο πλεονέκτημα ότι γίνονται εύκολα και με ελάχιστο ύφασμα.

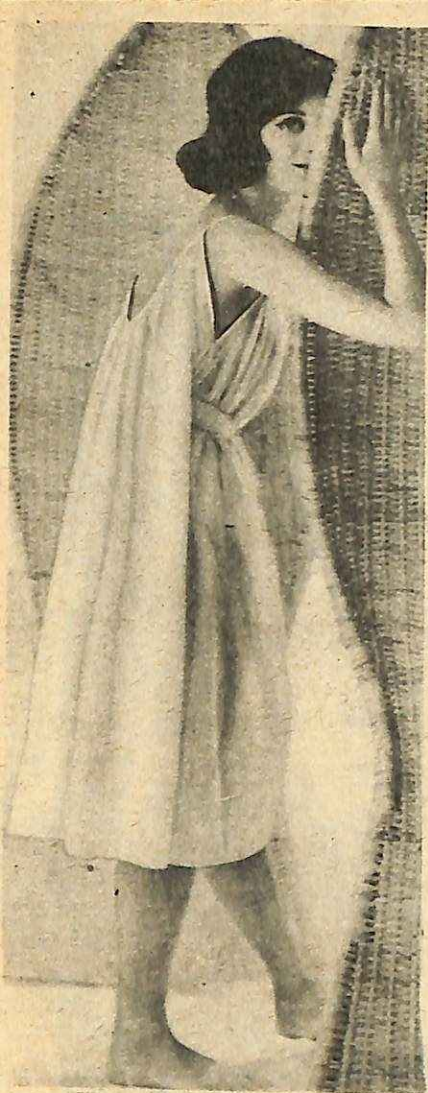
Ακόμη και ένα μικρό ρετάλι, από αυτά που πουλιούνται σήμερα μισοτιμής και πιο φτηνά ακόμη, είναι αρκετό, για να κάνετε τη χλαμύδα της πλάς, που λανσάρει ή καινούργια μόδα.

Όπως βλέπετε και στο κοντό ελληνικό χλαμυδάκι του φιγουρίνιού μας, δε χρειάζεται παρά ένα ίσιο κομμάτι ύφασματος, άκριθως δύο μάκρη, στο οποίο θα κάνετε δύο πλαϊνές ραφές και ένα στρίψωμα από κάτω.

Το επάνω μέρος θα το τασκίσετε λοξά. Έτσι ο ένας ώμος θα μείνη γυμνός, όπως είναι στο μοντέλο που σάς δίνουμε και οι άκρες της άλλης

1) Μοντέρνα ριγυτή ζακετούλα άσπρη με μαύρες λεπτές ρίγες, σε γραμμή κιμονό. 2) Πουλόβερ κλειστό, με γιακαδάκι και μανσέτες από «πώ-νι» άνζ. 3) Έκδρομικό δίχρωμα πουλόβερ, της τελευταίας μόδας, σε χρώμα μπλέ, γαρνιρισμένο με άσπρο.

τύπο της «λαϊζ».
Στολίζεται με μιά φαρδιά κορδέλα δεμένη μπροστά σε αντρικό φιογκό. Μαζί με τα καπέλλα συνηθίζονται πολύ και τα μαντήλια από φουλάρι, ιδίως για εκδρομές. Μ' ένα δημοφιλές στολίζουν ωραιότατα τα μαλλιά, ενώ συγχρόνως τα προφυλάσσουν από τόν άνεμο.

Ο ΚΟΤΣΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Όσο και αν η μόδα των κομμένων μαλλιών, δε δείχνει τάσεις να περάσει, υπάρχουν ωστόσο γυναίκες, που μένουν πιστές στον κότσο.

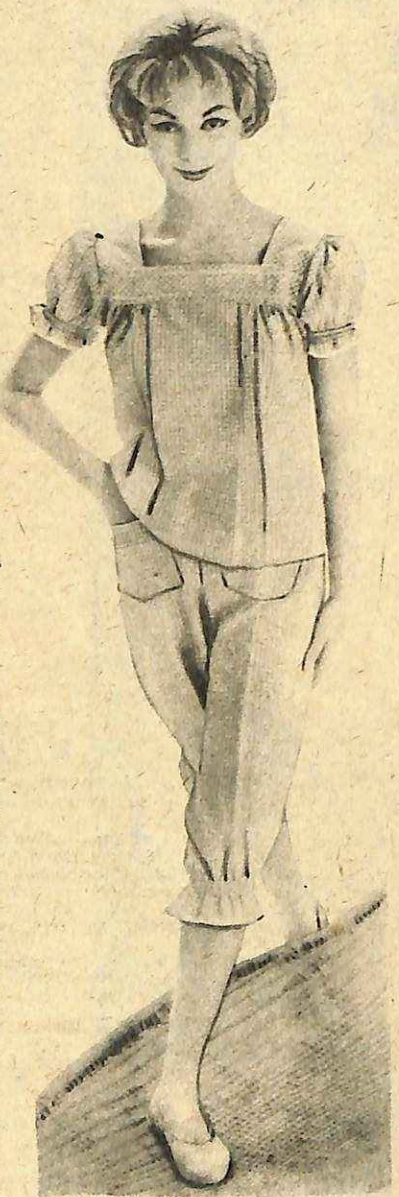
Σε μερικές φυσιογνωμίες άλλωστε πηγαίνει πολύ ο κότσο.

Ένα πολύ ωραίο χτένισμα με κότσο είναι το «ξής». Τα μαλλιά μπροστά σχηματίζουν ελαφρές σκάλες και ο κότσο, μοιονότι μεγάλος και πεταχτός, παρουσιάζει μεγάλη απλότητα.

Ο κότσο περιβάλλεται μ' ένα βελουδάκι και στολίζεται μ' ένα κόσμημα.

ΦΟΡΕΜΑ - ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ο συνδυασμός παπουτσιών και φο-

Έπάνω: Μοντέρνο νυχτικό από βαρύ άρακνοφάντο ύφασμα, σε μοντέρνα γραμμή 1969. Δεξιά: Πυζάμα «πί-καρρώ» της τελευταίας μόδας, με κοντό πανταλόνι και κοροά «φλού».

ρέματος είναι από τις πιο χτυπητές ιδιοτροπίες της μόδας. Αν θέλουμε ν' ακολουθήσουμε πιστά τη μόδα πρέπει με κάθε καλοκαιρινή τουαλέτα να έχουμε το ιδιαίτερο γοβάκι ή σάνδαλο.

Εύτυχως η ίδια η μόδα μας κάνει διάφορες υποδείξεις, για να διευκολύνουμε λίγο την κατάσταση.

Α. χ. αν γαρνίρουμε τη γόβα μας, που έχει σκούρο χρώμα ή μαύρο με λίγο φωτεινό μπλέ, μπορούμε να τη φορέσουμε με 2-3 σχετικά φορέματα.

Το ανοιχτόχρωμο μαρόν συνδυάζεται με φορέμα, που έχει διάφορους τόνους αυτού του χρώματος, όπως το μπέζ.

Το ίδιο και για το κόκκινο, το πράσινο και τα άλλα χρώματα της μόδας.

Η ελαστικότητα αυτή μας βοηθάει ν' αποφεύγουμε το μεγάλο έργο της κατασκευής ειδικών παπουτσιών για κάθε φορέμα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η μόδα εύνοει πάντα τους συνδυασμούς και στις παιδικές εμφανίσεις.

Ένας απ' αυτούς τους συνδυασμούς είναι και αυτός της φούστας και μπλούζας, που γίνεται με διάφορους τρόπους.

Ας δούμε πρώτα τη φούστα. Είναι ως επί το πλείστον πλισσεδωτή, γιατί οι πιέτες έχουν πάντοτε κάποια ιδιαίτερη χάρι για την παιδική ηλικία και έχουν επίσης το προσόν ν' αφήνουν ελεύθερα κινήσεων.

Κάθε είδος πιέτας έχει την ομορφιά του. Μπορεί η φούστα να είναι βλο κουφωτές πιέτες, όχι όμως πολύ πλατειές, από πιέτες πλαγιαστές με την ίδια κατεύθυνση και από ανάμικτοι κουφωτών και πλαγιαστών με μικρές αποστάσεις μεταξύ τους.

Μιά τέτοια φούστα μπορεί να συνδυασθεί με μιά μπλούζα κατά τρεις διαφορετικούς τρόπους.

Φοριέται, δηλαδή, μέσα από τη μπλούζα και τότε η μπλούζα έχει μιά φάσα για τελείωμα, πάνω στην οποία μαζεύεται με σουρίτσες ή μπλούζα κάνοντας μπλουζόν.

Άλλος τρόπος συνδυασμού φούστας και μπλούζας είναι να συμπληρώσουμε τη φούστα με ομοιόμορφες τσαντές, όποια η μπλούζα φοριέται μέσα από τη φούστα με ελαφρό μπουφάν, που δεν ένοχλείται καθόλου από τις τσαντές, γιατί κι αυτές επίσης έχουν κάποια σχετική άνεση στη γραμμή τους.

Τέλος έχουμε τις μπλουζίτσες, που φοριούνται κανονικά μέσα από τη φούστα μ' ένα ελαφρό κι' αυτές μπουφάν πάνω από τη ζώνη της φούστας.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΙΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Οι παιδικές μπλουζές έχουν κι' αυτές την ποικιλία τους. Τις βλέπουμε μονόχρωμες, στολισμένες με τα κεντητά σειρητάκια, που είναι τόσο της μόδας στη μιά ή στην άλλη κοίτη.

Μιά χαριτωμένη κοίτη είναι αυτή που παρουσιάζει τη μπλούζα κλειστή ως τη ρίζα του λαιμού, σχηματίζοντας σουρίτσες σαν ακτίνες με το κεντητό σειρητάκι. Αυτό τελειώνει το κλείσιμο σχηματίζοντας ένα χαμηλό λαιμό.

Τα μανίκια σχηματίζουν κι' αυτά σουρίτσες στην κάτω τους άκρη, είτε είναι κοντά είτε είναι κάπως μακρύτερα. Το τελειώμα τους είναι πάλι ένα σειρητάκι.

Κοντά σ' αυτές τις μονόχρωμες μπλουζές θα έχουμε βέβαια και πολλές καρρεδάτες ή ριγέ ή σκατωσέλικες. Αυτές φοριούνται με μονόχρωμες φούστες σε σκούρα χρώματα.

Όταν οι φούστες είναι ανοιχτόχρωμες, τότε θα έναρμονίζουμε με την απόχρωσή τους τη φανταζή μπλούζα.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Η μεγάλη μόδα των σταμπάτων χαρακτηρίζει ιδιαίτερος τα παιδικά φορέματα, είτε πρόκειται για άπλες κοτονάντες είτε και για άλλα πιο λουσάτα υφάσματα.

Για ένα κοριτσάκι που μόλις ξεπετάχτηκε και βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, είτε στον κήπο, είτε στην έξοχη, είτε στην άμμουδιά να προτιμήσετε ένα σύνολο φουφουλίσσας και φορέματος-ποδιάς.

Διαλέξτε μιά σταμπάτη ποπλίνα ή ένα σταμπάτο τσελσέδ με ζωηρά και μικρά σχεδιάκια και κάμετε ένα φουστανάκι με στρογγυλό νωμίτη. Από τον νωμίτη και κάτω το φουστανάκι συνεχίζεται με την κάτω γραμμή του πολύ άνετη.

Δύο μανικάκια-φουσκίτσες κι' ένα λευκό γιακαδάκι το συμπληρώνουν πολύ δημοφιλώς.

Το μάκρος του φορέματος είναι πολύ περιορισμένο, ώστε κάτω απ' αυτό να φαίνεται η φουφουλίσσα από το ίδιο ύφασμα.

Η φουφουλίσσα είπαμε ότι είναι κοντή σφίγγοντας με λάστιχα λίγο ψηλότερα από τα γόνατα.

Μπορούμε να εφοδιάσουμε τη φουφουλίσσα και με δύο τσαντές εσωτερικές, που ενώνονται στο στήθος και την πλάτη με μιά οριζόντια φάσα, κι' έτσι χρησιμεύει και χωρίς το συμπλήρωμα του φορέματος για το ντύσιμο μπαίν-ντε-σολέιγ της μικρούλας.

Για ένα λουσάτο φορέμα μιάς κοπελλίσσας, μπορούμε να διαλέξουμε ένα σταμπάτο βουαλά, του οποίου τα σταμπαραμένα ανθάκια σχηματίζουν ραβδώσεις.

Ένας νωμίτης με τις ραβδώσεις οριζόντιες και το άνοιγμα του λαιμού σε σχήμα «γραμμή» καταλήγει στο σημείο της ένωσης με το μπουστάκι σε οριζόντια γραμμή.

Το μπουστάκι σχηματίζει σουρίτσες κάτω από τον νωμίτη, καθώς και στη μέση.

Έκει μιά ζώνη ραφής και φαρδιά από το ίδιο ύφασμα με τις ραβδώσεις οριζόντιες αναγκάζει το μπουστάκι να σχηματίσει μπλουζόν.

Η φούστα ενώνεται κι' αυτή στη φαρδιά ζώνη με άφθονες σουρίτσες ολότριγυρα.

Το μόνο στολίδι της τουαλετίτσας είναι μιά στενή βελουδινή κορδέλλα, που έχει το κύριο χρώμα του σταμπαρασματος.

Περιβάλλει τη μέση της φαρδιάς ζώνης και δένει μπροστά ένα φιογκό αφήνοντας τις άκρες να κρέμονται χαμηλά στη φούστα.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα παιδιά έχουν ακόμη λίγον καιρό, για να χαρούν τις ομορφιές της έξοχης και της θάλασσας.

Μη διατάξετε να φοράτε σόρτς στα κοριτσάκια σας και όχι μόνο λευκά, αλλά και χρωματιστά, σε ανοιχτά ή σκούρα χρώματα.

Πάνω από τα σόρτς ή μόδα συμβουλεύει τις ριχτές μπλουζές, που ποτε φτάνουν ως τη

1) Τόκα-καλυμαύκι από ψάθα, γαρνιρισμένο με κορδέλλες. 2) Ήραίο χτένισμα με κότσο για κανονικό πρόσωπο. 3) Σταμπάτο μαντήλι για τις εκδρομές.

1) Για κοριτσάκι 4-5 χρόνων ένας είδος σαλοπέτ με πλαστρόν και μπρετέλλες. 2) Ριγέ μπλούζα και κοντό παντελόνι για κοριτσάκι 6 χρόνων. 3) Για την άκρογαλιά, αυτό το φορεμάκι είναι πολύ κατάλληλο για κοριτσάκι 3 χρόνων. 4) Ένας μεγάλος γιακάς, που φτάνει ως τους ώμους, αντικαθιστά τα μανίκια. 5) Να κι' ένα αγοράκι με άσπρη ριχτή μπλούζα και σκούρο σόρτ.

μέση, τότε την ξεπερνάει λίγο και ποτε σκεπάζουν σχεδόν το σόρτ. Μπλουζές και σόρτς γίνονται από κοτονάντ λίγο πιο πυκνές για τα σόρτς και άραιότερες για τις μπλουζές. Τα σόρτς μονόχρωμα, οι μπλουζές φανταζή.

Συνηθίζονται επίσης πολύ τα ριγωτά ξεφύρια, ιδίως για μπλουζές ριχτές.

Για μανίκια περιτεύουν σ' αυτές τις μπλουζές και αρκούμεθα σ' ένα μεγάλο γιακά, που ξεπερνά λίγο τους ώμους, σχηματίζοντας μικρά μανικάκια.

Πολλές φορές αυτοί οι γιακάδες γίνονται από λευκό πικέ ή βατίστα.

Αν οι μπλουζές ξεπερνάνε τη μέση, τότε στολίζονται και με τσέπες στα κάτω άκρα.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Τα κατάλληλότερα κοστούμια γι' αγοράκια μικρά είναι οι σαλοπέτ. Δηλαδή μακρύ παντελόνάκι, που συνεχίζεται με πλαστρόν, το όποιο συν-

κρατείται στους ώμους με τσαντές. Οι τσαντές σταυρώνουν στην πλάτη και κουμπώνουν απάνω στο παντελόνάκι.

Μπορεί το αγοράκι να μη φορή τίποτε από μέσα, αν ο καιρός το επιτρέπει, μπορεί όμως και να φορή από μέσα μιά μπλούζα.

Οι σαλοπέτ στολίζονται διαφορετικούς: Είτε με σειρητάκια, είτε με πιετικάκια, είτε με γαζιά διαφορετικού χρώματος ή και με διάφορα μοτίβα κεντημένα εδώ κι' εκεί.

Άλλο νόστιμο κοστούμι γι' αγοράκια είναι το κοντό παντελόνι και η ριχτή μπλούζα.

Είναι, ως πούμε, ένα πιο περιποιημένο ντύσιμο. Λινό παντελόνάκι χρωματιστό π.χ. και άσπρη ριχτή μπλούζα είναι ένα ωραιότατο σύνολο για αγοράκι. Μπορεί έτσι να παρουσιασθεί παντού.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΙΤΣΕΣ

Οι μικρούλες, όσο και αν έχουν από ντύσιμο στην έξοχη έχουν έντονα και τις όρες τους, που πρέπει να φορέσουν ένα κομψό φορεμάκι.

Η μόδα εύνοει γι' αυτές τις περιπτώσεις το λευκό χρώμα.

Η βατίστα είναι το πιο κατάλληλο ύφασμα. Αυτή ή λεπτή, που λέγεται και μπαλίν.

Τα βατιστάκια αυτά φορεμάκια, γαρνίρονται με κεντητά φεστονάκια και κάποτε συμπληρώνονται με ένα μολερό.

Χρωματιστοί φιογκοί στολίζουν τους ώμους και τη μέση.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΙΑ

Η άλλη λογαριασμός μου

ΜΕΛΛΟΥΣΑ-ΝΥΦΟΥΛΑ: Βέβαια, δεν είναι απαραίτητο το νυφικό. Κάμετε μιά άσπρη τουαλετίτσα, που θα σας χρησιμεύσει αργότερα, για να πάτε κάπου, πιο επίσημα. Όλες μου τις ευχές.

Α. Ν. Τ. Μ. Α. Λ. Κ., Π. Φάληρο: Υπάρχουν πολλά τέτοια Ίνστιτούτα.

1) Πλισσεδωτή φούστα και μπλούζα φορεμένη από πάνω με φάσα για τελείωμα. 2) Πλισσεδωτή επίσης φούστα με μπρετέλλες και με μιά μπλούζα από μέσα. 4) Η πιο μικρή αδελφούλα φοράει μπλουζόν από μέσα και φουστίτσα με πλαγιαστές πιέτες.

«#1 Έρευνα του Θεού Μπαντού»

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΛΑ τὰ κορίτσια τῆς φυλῆς τῶν Ἀσέπ εἶχαν ἐλεύθερη ἐρωτική ζωή, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ διάλεξαν ἕνα σύζυγο κι' ἐφεύγαν ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ πατέρα τους γιὰ νὰ πάνε νὰ ζήσουν στὴ δική τους. Ὅλα, ἐκτός ἀπ' τὴς ἱέρειες τοῦ Μπαντού, ποὺ τὶς διάλεγαν ἀπὸ 5 χρονῶν καὶ τὶς ἐκλείναν στὸ ναὸ μὲ τὸ ἔθνος τοῦ θεοῦ. Αὐτὲς δὲν ἐβγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, παρὰ μόνο πεθαμένες.

Αὐτὸ τὸ ἔθιμο τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ Τζέιμς Ἀρνολτ, ποὺ εἶχε χωθῇ στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ μελετήσῃ τὶς συνήθειες καὶ τὶς θρησκείες τῶν ἰθαγενῶν. Θέλησε, λοιπὸν, νὰ δῇ πῶς ζούσαν μέσα στὴ φυλακή τους οἱ δυστυχισμένες κοπέλλες, ποὺ εἶχαν καταδικασθῇ νὰ μὴ γνωρίσουν ποτὲ τὸν ἔρωτα.

Ὅταν ὁμως ζήτησε ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἀσέπ τὴν ἀδεία νὰ πλησιάσῃ τὶς ἱέρειες, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε κατηγορηματικά. Κανένας ἀντὺρας δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀντικρύσῃ τὶς γυναῖκες τοῦ θεοῦ!

Μὰ ὁ Τζέιμς δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ποὺ τὸ βάδουν εὐκόλως κάτω. Τὰ 25 χρόνια του τὸν ἔκαναν παρὰ τολμηρὸν. Ἀπὸ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ μῆνὴ μὲ τὸ καλὸ στὸ ναὸ, θάμπαινε κρυφά!

Ἔτσι, μιὰ νύχτα δίχως φεγγάρι, γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ ναὸ. Ἡ βαρεῖα ἔβληκε πόρτα τοῦ ἦταν ἀνοιχτή, γιὰτὶ οἱ ἰθαγενεῖς δὲν πίστευαν

πὺς θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ τὴν περάσῃ.

Ὁ νέος βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Στὸ βάθος ὄρθωνόταν τὸ πανύψηλο ἔθνος τοῦ θεοῦ καὶ στὰ πόδια του, μπροστὰ στὴ φωτιά, καθόταν μιὰ λεπτὴ γυναῖκα.

Ὁ Τζέιμς τὴν πλησίασε, πατώντας, στὰ νύχια.

Βρισκόταν πιά δίπλα της, ὅταν ἄκουσε ἐκεῖνη τὰ βήματά του καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του. Ἐκπληξί καὶ φόβος ζωγραφίστηκαν ἀμέσως στὸ πρόσωπό της. Ἦταν μιὰ κοπέλλα γύρω στὰ 18, μὲ θαυμάσια ἐκφραστικὰ μάτια καὶ ἄγρια ὀμορφιά.

«Τώρα θὰ φωνάξω... κι' εἶμαι χαμένος!» σκέφθηκε ὁ νέος.

Μὰ, ἀντὶ γι' αὐτό, ἡ ἰθαγενὴς ἔπεσε στὰ πόδια του, τρέμοντας, καὶ μουρμούρισε μὲ μελωδικὴ φωνή:

— Συχώρεσέ με ποὺ φοβόμουν αὐτὴ τὴ στιγμή! Μὰ φαίνεσαι τόσο ἀσχημὸς στὸ ἀγαλμά σου!... Δὲν πίστευα ποτὲ πῶς τὰ μαλλιά σου θὰ εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ἡλίου καὶ πῶς τὰ μάτια σου θαύμαζαν μὲ τὸν οὐρανὸ!

Ὁ νέος δὲν καταλάβαινε τίποτα στὴν ἀρχή. Ὑστερα ὁμως θυμήθηκε πῶς οἱ ἰθαγενεῖς πίστευαν ὅτι ὁ θεὸς Μπαντού ἐρωτευόταν κάποτε μιὰ ἱέρεια, καὶ τότε κατέβαινε στὴ γῆ γιὰ νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ μικρὴ τὸν εἶχε περάσει γιὰ τὸ θεό!

Τὴ βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ τὴ ρώτησε χαμογελώντας:

— Πῶς σε λένε;

— Μαγκί, ἀπάντησε ἡ ἱέρεια. Ἀπόψε ἦταν ἡ σειρά μου νὰ ἐξαγυρνῶ φυλάγοντας τὴ φωτιά σου. Ἐτρεμα στὴ σκέψη πῶς μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήσῃς καὶ μάρθης νὰ περάσῃς μαζί μου τὴ νύχτα! Μὰ τώρα...

Τὸ φλογερὸ βλέμμα ποὺ τοῦρριξε, συμπλήρωνε τὴν ἀτέλειωτη φράση της.

Ὁ Τζέιμς δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ... Ἡ ἔρευνα καλὰ πῶς αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἦταν καθαρὴ τρέλλα καὶ πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ! Ὡστόσο τὴλὶξε τὰ χέρια του γύρω ἀπ' τοὺς στρογγυλοὺς, γυμνοὺς ὤμους τῆς Μαγκί καὶ τὴν τράβηξε πάνω του. Τὸ ἄρωμα τοῦ κορμιοῦ της τὸν μέθυσε. Βρῆκε τὰ χεῖλη της καὶ κόλλησε πάνω τὰ δικά του, μὲ πάθος.

Ἡ κοπέλλα ἀναστενάξε καὶ σφίχτηκε πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά του... Ὁ κόσμος χάθηκε γύρω τους.

Κόντευε πιά νὰ ἐξημερώσῃ, ὅταν συνήλθε ὁ Τζέιμς καὶ κατὰλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

— Πότε θάσαι πάλι ἐδῶ; τὴ ρώτησε.

— Ὅταν ξαναφανῇ τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανὸ, θάσαι πάλι ἡ σειρά μου. Θὰ σε περιμένω!

Αἰῶνες τοῦ φάνηκαν οἱ μέρες, μέχρι ποὺ βγῆκε τὸ καινούριο φεγγάρι κι' ἔτρεξε ξανά στὴν ἀγαπημένη του. Μέθυσαν ἀπὸ ἔρωτα ὡς τὰ χαράματα καὶ χώρισαν γιὰ νὰ ξαναβρεθοῦνε ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

Ὁ Τζέιμς ἔπρεπε νὰχε φύγῃ πιά ἀπ' τὸ χωριό, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ μικρὴ του ἀγαπημένη, ποὺ τὸν νόμιζε πάντα γιὰ θεό. Τί θὰ γινόταν, ὥστόσο, ἂν μιὰ μέρα οἱ ἰθαγενεῖς ἀνακάλυπταν τὴν ἱεροσυλία του;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πῆγαινε νὰ βρῇ τὴ Μαγκί, ἀποφασισμένος νὰ τῆς πῇ πῶς ἔπρεπε νὰ φύγουν μαζί, ὅταν ἄκουσε ξεφνικά μιὰ κραυγὴ τρόμου.

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του κι' ἔτρεξε κοντὰ της, ξεχνώντας κάθε προφύλαξη. Τὸ θέσπισμα ποὺ ἀντίκρουσε τότε, τὸν ἄφισε ἐκπληκτό: Ἕνας ψηλὸς ἀντὺρας, τυλιγμένος μ' ἕνα δέρμα πάνθηρα, προσπαθοῦσε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ Μαγκί, ποὺ οὐρλιάζε κι' ἀντιστακοῦσε. Μιὰ τερατόμορφη μάσκα σκέπαζε τὸ πρόσωπό του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ὁ Τζέιμς ἔπεσε πάνω στὸν ἀγνωστό. Ἐκεῖνος τράβηξε ἀμέσως μαχαίρι. Σαφνικὰ ἡ μάσκα ἔπεσε κι' ὁ νέος ἀναγνώρισε τὸ μάγο τῆς φυλῆς. Εἶχε ἐρθεῖ στὸ ναὸ, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες φορές, γιὰ νὰ κἀνὴ δική του τὴν ὀμορφὴ ἱέρεια, παριστάοντας τὸ θεὸ Μπαντού. Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Τζέιμς ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ μάγος βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὸν ὄμο. Ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τὸν ἐξαγυρνῇ στὴν καρδιά τώρα, ὅταν ἡ Μαγκί τοῦ ἄρπαξε τὸ χερί.

Λυσσασμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ, ὁ μάγος τὴν πέταξε χάμω καὶ τῆς ἔκωσε τὴν λεπίδα στὸ στήθος. Τὴν ἄλλη στιγμή, ὁ Τζέιμς τὸν ἐξάφισε νεκρὸ, μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Μὰ ἦταν ἀργά πιά! Ἡ ἀγαπημένη του ξεμυχοῦσε.

— Δὲν πειράζει ποὺ δὲν εἶσαι ὁ Μπαντού... τοῦ ψιθύρισε. Κανένας θεὸς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ κἀνὴ τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο ἐγώ... Ἀντίο, καλὲ μου!

Κι' ἄφισε τὴν τελευταία της πνοὴ μέσ' στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Τζέιμς ἔφυγε σὺν τρελλὸς ἀπ' τὸ ναὸ κι' ἀπ' τὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν. Ἐπαυσε ὁμως μαζί του τὴν ἀνάμνησι τῆς γλυκεῖας ἱέρειας. Καὶ δὲ μπόρεσε ν' ἀγαπήσῃ ποτὲ ἄλλη γυναῖκα...

A. ΣΑΛΚ

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕ.Υ. ΚΗΝ

«Σίμα ΤΡΕΛΛΟΣ»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἀπὸ τὸ πυγμάχος Μπάρνεϋ Μάντελ δοξάστηκε ὁ τὸν γιν, κέρδισε πολλὰ λεφτὰ καὶ πατρὺς τῆς ὀμορφῆς Γκέιλ, κὸρ τὸ πλοῦσιον δικαστὴ Ἐμπλινγκ, ἄρχισε νὰ παθαίη παραισθήσεις.

Ἕνας ψυχίατρος, φίλος τοῦ πεθεροῦ του, τὸν βεβαίωσε τότε πῶς χρειαζόταν ψυχιατρικὴ θεραπεία. Καὶ πραγματικά, μῆκε μὲ τὴ βέλῃ του σ' ἕνα φρενοκομεῖο, ἀπ' ὅπου βγῆκε μετὰ 2 χρόνια. Πηγαίνει τότε στὸ Σικάγο, ὅπου υπολογίζει νὰ συναντήσῃ τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ δὲν τὴ βρίσκει. Ἀπογοστευμένος καὶ πικραμένος, ζητᾷ παρηγοριά καὶ συντροφιά ἀλλων γυναικῶν, καμμία τους ὁμως δὲν τὸν τράβει. Κόθως γυρίζει στὴν κἀμαρὰ του, τοῦ ἐπιτίθεται στὰ σκετὶνὰ ἕνας ἀγνωστός, τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ παίρνει τὸ πορτοφόλι του μ' ὅλα τὰ λεφτὰ του. Ὑστερα, μπαίνοντας στὸ λουτρό του, βρίσκει δολοφονημένη μιὰ ξανθεῖα, μὲ τὴν ὁποία ἔκανε προηγουμένως συντροφία. Ὑποπτεύεται τότε πῶς τὴ σκότωσε αὐτὸς, σὲ μιὰ κρίσι τρέλλας του, καὶ εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Μάντελ, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὀρκίζεται ὅτι δὲ θυμᾷται τίποτα. Τὸν προφυλάκισαν λοιπὸν. Οἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅλες ἐναντίον του, κι' ὁ παλιὸς φίλος του δημοσιογράφος Τζέιμς Μέσσερ κρατᾷ μιὰ ἀνεξήγητὴ ἐχθρικὴ στάσι ἀέναντί του. Ὡστόσο, ἕνας κάποιος Κούρτις ἐπιτυγχάνει τὴν ἀποφυλάκισιν του, πληρώνοντας ἕνα ποσὸν γιὰ ἐγγύησι.

— Πιθανόν, εἶπε ὁ εἰσαγγελέας μ' ἀμφιβολία. Μὰ τόσο θυρόν ὁ μᾶς ποὺ ἔγινε γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, πρέπει νὰ μᾶς πρὸςεχτικοί.

Στράφηκε ὕστερα στὸν Κάρλτον καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῆρατε τὴν κατάθεσι τοῦ μάρτυρα τοῦ «Τζόννυ Μπάρ»;

— Δὲ μᾶς εἶπε τίποτα παραπάνω, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητὴς νευρισμένος. Ὁ Ρόζ κι' ἐγὼ τὸν ἐξετάσαμε ὅλη τὴ νύχτα... Ἐπιμένει πάντα στὴν ἱστορία του. Λέει πῶς ὁ Μάντελ γύρισε στο μπάρ κατὰ τὶς δύο ἡδύμισι το ἄργότερο, καὶ πῶς δὲ σηκώθηκε πιά καθόλου ἀπ' τὸ σκομὶ του, οὔτε στιγμή, ὡς τις 5 καὶ τέταρτο, ποὺ ἀρνιήθηκε πιά νὰ τοῦ σερβίρῃ ἄλλο ποτὸ.

— Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Μάντελ ἔχει ἕνα ἄλλοθι γιὰ μιὰμισι ὥρα πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' τις 4.

— Ναι, γιὰ τὴν ὥρα, ἀπάντησε ὁ Κάρλτον. Κόθως ὁμως τὸ κεφάλι μου πῶς αὐτὸς ἔκανε τὸ ἐγκλήμα!

Ὁ εἰσαγγελέας Τζέιμς Μπάρνεϋ δοῦσε νευρικά τὸ μουστάκι του. Κτύπησε τὸν Κούρτις καὶ εἶπε:

— Βρισκόμαστε σὲ δίλημμα, κύριοι... Οἱ ἐφημερίδες θὰ μᾶς ριχτοῦν, ἂν δεχτοῦμε ν' ἀποφυλάκιστῃ μὲ ἐγγύησι ἕνας ἀνθρωπὸς κατηγορούμενος γιὰ δολοφονία!

Ὁ Μάντελ ἔμενε ἥρεμος, θάθελε ὥστόσο νὰ ξερῇ τί σημαῖναν ὅλα αὐτὰ... Ἐνοῶσε σαφνικά

τὸν ἑαυτὸ του πολὺ μικρὸ, ἀσῆμαντο, ἀνάμεσα σὲ τόσοι σπουδαίους ἀνθρώπους...

Ὑστερα σκέφτηκε κατὶ καὶ γέλασε.

— Γιατὶ γέλατε; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Κάρλτον.

— Μὲ περνᾷτε γιὰ τρελλὸ, ἔ, Μὰ, ἂν δὲ μοῦ εἶχαν πᾶρει ὅλα μου τὰ πράγματα ὅταν μὲ κλείσανε στὸ φρέσκο, θὰ μπορούσα νὰ σᾶς δεῖξω κατὶ ποὺ δὲν ἔχει κανεὶς ἀπ' ὅλους σᾶς ἐδῶ μέσα!

Ὁ δικαστὴς Κλέϋ ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὸ ποῦρο του

— Τί δηλαδὴ; ρώτησε.

— Ἕνα πιστοποιητικὸ πῶς δὲν εἶμαι τρελλὸς! Μοῦ τὸ δώσανε, ὅταν μὲ βγάλανε ἀπ' τὸ ψυχιατρεῖο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Κούρτις κι' ὁ Μάντελ βγῆκαν μαζί ἀπ' τὴν ἀστυνομία καὶ πλησίασαν σὲ μιὰ γκρίζα Φορτ ποὺ περίμενε ἀπ' ἔξω.

— Ἀνεβήτε, εἶπε ὁ Κούρτις. Κάθιστε στὸ βολάν κι' ὁ ἄλλος δίπλα του.

— Ποῖς σᾶς ἀνάθεσε νὰ μὲ βγάλετε ἀπ' τὴ φυλακή; Ὁ κ. Ἐμπλινγκ; ρώτησε ὁ Μάντελ.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Κούρτις ἐνῶ παταῖσε τὴ μίζα.

Αὐτὴ τὴν ὥρα, κυκλοφοροῦσαν ἐλάχιστα αὐτοκίνητα στους δρόμους. Τὰ περισσότερα ἦταν καμινία τῆς καθαριότητος καὶ μάζευαν τὰ σκουπίδια.

Μυρὲς Ἱστορίες

Τὸ μεγάλο μυστικὸ!

Ὁ κ. Φουκαρίδης μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα γυναικῶν εἰδῶν καὶ ζητᾷ ἕνα ὠραῖο ζευγάρι παντόφλες γιὰ τὴ συμβία του.

— Παρακαλῶ, περάστε στὸ ὑπόγειο, τοῦ λέει εὐγενικά ἕνας ὑπάλληλος.

Κι' ὁ Φουκαρίδης κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, ὅπου ἐπαναλαμβάνει σ' ἄλλου ὑπάλληλου τὴν ἐπιθυμία του.

— Παρακαλῶ, γιὰ παντόφλες περάστε στὸ βάθος, τοῦ λέει ἐπίσης εὐγενικά κι' αὐτὸς ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ κ. Φουκαρίδης, μὲ τὴν ἴδια ἰώδεια ὑπομονή, περνᾷ ἀπὸ τὸ βάθος.

Ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνει, γιὰ τρίτη φορὰ, τὴν ἐπιθυμία του κι' ἐπὶ τέλους ὁ ὑπάλληλος τοῦ βάζει τὸν ρωτᾷ:

— Ἔχετε τὸ νομῆρο;

— Βεβαίως, 39...

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ παρουσιάζει ἕνα μοντέρνο ζευγάρι παντόφλες μὲ πολὺ ψηλὰ τακούνια.

— Εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας στὶς παντόφλες, δηλώνει θριαμβευτικά.

Δὲ μοῦ κάνει!... ἀπαντᾷ ἐντροπὸς ὁ κ. Φουκαρίδης. Τὸ τακούνι εἶναι πολὺ ψηλὸ!

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ φέρει ἄλλο ζευγάρι μὲ πῖδ μικρὰ τακούνια.

— Πάλι εἶναι πολὺ ψηλὰ τὰ τακούνια... ἀποκρίνεται μὲ τὸν ἴδιο περίεργο φόβο ὁ κ. Φουκαρίδης.

Ἔτσι, σὲ λίγο, τοῦ παρουσιάζουν ἕνα ζευγάρι παντόφλες μὲ ἐλάχιστὰ τακούνια.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς ἀρέσῃ, τοῦ λέει ὁ ὑπάλληλος, ποὺ ἄρχισε πιά νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή του.

Ὁ κ. Φουκαρίδης, ὁμως, εἶναι ἀνένδοτος:

— Μὰ δὲν ἔχετε μὲ ἀκόμη πῖδ χαμηλὰ τακούνια; Αὐτὰ τὰ τακούνια θὰ πονᾷ.

— Μὰ τί πῖδ ἔχει ἡ γυναῖκα σας ποὺ θὰ πονᾷ; ρωτᾷ ὁ ὑπάλληλος.

Καὶ ὁ κ. Φουκαρίδης ξεσπάει:

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ πῖδ τῆς γυναῖκας μου, χρυσὲ μου. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ πονᾷ, εἶναι τό... κεφάλι τὸ δικό μου!

μα. Μῆκαν σ' ἕνα διάδρομο, ὑγρὸ ἀκόμα ἀπ' τοὺς καθάδες καὶ τὶς βούρτσες τῆς καθαρίστριας. Ὁ Κούρτις ἀνοίξε τὴν πόρτα ἐνὸς γραφείου, ποὺ δὲν εἶχε πάνω καμμία πινακίδα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν μικρὸ ἀλλὰ καθαρό. Περιεῖχε μόνο ἕνα τραπέζι, δύο καρέκλες καὶ μιὰ μεγάλη σιδερένια ἀρχειοθήκη.

Ὁ Κούρτις ἐκλείσε τὴν πόρτα. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ παλτό του οὔτε τὸ καπέλλο του, ἀνοίξε ἕνα συρτᾶρι τῆς ἀρχειοθήκης κι' ἔβαλε πάνω στὸ γραφεῖο μιὰ μπουτίλα οὐίσκι καὶ δύο ποτήρια.

— Σερβιρίστητε, εἶπε ττὸ Μάντελ.

Ἐκεῖνος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Κάθισε στὴν ἀκρὴ μίαν καρέκλας κι' ἀπάντησε:

— Προτιμῶ νὰ μὴν πάρω τίποτα. Ἀρκεῖ ἡ πῖα χτέσι!

Ὁ Κούρτις γέμισε ἕνα ποτήρι κι' ἤπιε μερικὲς γουλίες, μὲ φανερὴ εὐχαρίστησι.

— Εἶδα κι' ἐπαθα γιὰ νὰ σᾶς ξελασπώσω! εἶπε ὕστερα, γελώντας ἀνοιχτόκαρδα. Ὁ ἀναρωτιόσαστε σίγουρα τί θὰ πονεῖ ὅλ' αὐτὰ! Ἐτσι, Μπάρνεϋ:

— Μὰ φυσικά! Πόσα πληρώσατε γιὰ ἐγγύησι;

Ὁ Κούρτις ξαναφύλαξε τὴ μπουτίλα καὶ τὰ ποτήρια στὴ θέσι τους.

— Ὁχι καὶ λίγα! ἀπάντησε.

— Ποῖς τᾶδωσε; Ἡ Γκέιλ;

Ὁ Κούρτις κῆθηκε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἔβαλε τὰ πόδια του πάνω στὸ γραφεῖο.

— Δὲν τὸ βρήκατε, δῆλωσε.

— Ποῖς λοιπὸν;

— Ἀς πούμε πῶς εἶναι κάποιος ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σᾶς...

Ὁ Μάντελ μισσηλώθηκε ἀπ' τὸ κῶδισμά του.

— Μήπως ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὴν ξανθεῖα; ρώτησε.

Ὁ Κούρτις ἀναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἐσπρώξε τὸ πακέτο πρὸς τὸ μέρος του.

— Ὁχι. Κάποιος ἄλλος... ἀπάντησε ἄριστα.

Ὁ Μάντελ σάπασε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ κατὶ; Δὲν πιστεύω νὰ τὴ σκότωσα ἐγώ!

Ὁ Κούρτις ἔσθυσε τὸ σπῖρτο ποὺ εἶχε ἀνάψει τὸ τσιγάρο του.

— Τὸ ἴδιο κλῖνω νὰ πιστέψω κι' ἐγώ, εἶπε. Μὰς βοήθησε ἄλλωστε πολὺ ἡ γνωριμία τοῦ ἱατροδικαστοῦ ὅτι τὸ ἐγκλήμα ἔγινε στὶς 4.

Ὑστερα ἔλαβε ἀπότομα θέμα καὶ ρώτησε:

— Πῶς λεγόταν ὁ πατέρας σας, Μπάρνεϋ, πρὶν ἀμερικανοποίηση τ' ὀνομά του;

— Τί εἶπατε;... μουρμούρισε ὁ Μάντελ, σαστισμένος.

— Τὸ ἐπιθετὸ σας δὲν ἦταν πάντοτε Μάντελ... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁχι. Τὸ εἶχε ἀλλάξει ὁ πατέρας μου.

— Πότε;

— Μόλις ἔφτασε ἐδῶ. Πολὺ πρὶν γεννηθῶ ἐγώ.

— Ποιό ήταν το επίθετό σας, στην Πολωνία;
— Ο Μάντελ γέλασε.
— Δύσκολα μπορεί κανείς να το προσφέρει. Ήταν Μαντζέτοσκου. Μά ο γέρος μου το απλοποίησε... Το είχα διαβάσει στα γράμματα που έπαιρνε ο πατέρας μου απ' τον αδελφό του.
— Αυτός ο αδελφός του λεγότανε Βλαντιμίρ;
— Μάλιστα.
— Ο Κούρτις σκέφτηκε μια στιγμή κι' είπε ύστερα:
— Γεννήθηκε στο Γκνάνσκ το 1897 και παντρεύτηκε το 1922 με την Τζέχα Σοφία Μπιέλα. Ύπηρεσε άλλοτε καθηγητής της Φυσικής στο Πανεπιστήμιο της Πολωνίας κι' αργότερα στη Σοβία. Μεταναστεύσε στο Σάν Πάουλο της Βραζιλίας, το 1943, κι' άνοιξε εκεί ένα δικό του εργαστήριο. Πέθανε στις 14 Σεπτεμβρίου 1947, χήρος και δίχως παιδιά.
— Δεν το ξέραμε πώς πέθανε, είπε ο Μάντελ. Είχαμε χάσει τα ίχνη του την εποχή του πολέμου.
— Έσκιψε μπροστά και ρώτησε:
— Μά πώς γίνεται να ξέρετε σεις τόσα πολλά για το θείο μου; Και ποιά σχέση έχουν όλ' αυτά με το ζήτημά μου;
— Θαρρούμε και σ' αυτό. Μη βιάζεστε... απάντησε ο Κούρτις. Μια ύποπτη πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό του Μάντελ.
— Είσαστε αστυνομικός; φώναξε.
— Όχι ακριβώς! Είμαι έφορειάκος.
— Και τί δουλειές έχω εγώ με την Έφορεία; Πλήρωσα ταχτικά τους φόρους μου.
— Ασφαλώς, Μπάρνεϋ. Μά δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό...
— Άλλα για τί; Δεν καταλαβαίνω!
— Ο Κούρτις άναψε δεύτερο τσιγάρο με τη γόπα του προηγούμενου.
— Είναι καιρός τώρα που φάχαμε να σάς βρούμε... είπε.
— Μά δεν κρυβόμουν! παρατήρησε ο Μάντελ.
— Όχι, βέβαια. Άλλα δεν ξέραμε ποιος ήσαστε... Ύπάρχουν ως 3 εκατομμύρια Πολωνοί σ' αυτή τη χώρα. Φαίνεται δε ότι ο πατέρας σας δεν είχε φροντίσει να νομιμοποιήσει την αλλαγή του επιθέτου του.
— Όχι, δεν το σκέφθηκε ποτέ...
— Έκανε ξέστη στο μικρό γραφείο. Ο Μάντελ ανυπομονούσε να τελειώσει με τον Κούρτις, για να πάει να βρή τη Γκέιλ.
— Τίποτε απ' όλ' αυτά δε φαινότανε να έχει σχέση με τη δολοφονία...
— Ο Κούρτις άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε μια πολωνική εφημερίδα τυπωμένη στο Σικάγο.
— Διαβάσατε ποτέ αυτή την εφημερίδα, Μπάρνεϋ; ρώτησε.
— Ο Μάντελ έγνεψε όχι.
— Δεν ξέρω να διαβάσω πολωνικά, απάντησε. Τά μιλάω μόνο λιγάκι.
— Ο Κούρτις ξανάβλεψε την εφημερίδα μέσα στο συρτάρι.
— Ποιά είναι τα αίσθημά σας απέναντί της χώρας μας, Μπάρνεϋ; ρώτησε.
— Ο Μάντελ μύρισε το γαρύφαλο που είχε μεραβή στη μπουτονιέρα του.
— Τί θέλετε να πείτε; άπόρησε. Είναι η πατρίδα μου και την αγαπώ.
— Ο Κούρτις κούνησε το κεφάλι του.
— Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, είπε. Ός την τελευταία αυτή ιστορία με τη Βιρτζίνια Μάρβιν, ήσαστε πάντα ένας κα-

λός και φιλήσυχος πολίτης. Δείξατε άριστη διαγωγή στον πόλεμο. Πήρατε τρία παράσημα, αν δεν κάνω λάθος.
— Ο Μάντελ πήρε ένα τσιγάρο απ' το πακέτο που βρισκότανε πάνω στο τραπέζι. Άντί όμως να τ' άναψη, το στριφογύρισε άνάμεσα στα δάχτυλά του.
— Ναι, έτσι είναι, παραδέχτηκε.
— Όταν αποστρατεύθηκε, ξαναρχίσατε το μπόξ. Και πηγαίνατε πολύ καλά. Άνεβαίνατε ολοένα. Προσπαθούσατε να κερδίσετε το πρωτάθλημα της κατηγορίας σας, όταν σάς κλείσανε ξαφνικά στο ψυχιατρείο. Μπορείτε να μου πείτε το λόγο;
— Θα προτιμούσα να μη σάς τον πω! απάντησε ο Μάντελ.
— Ένοιωθε μια κακοδιασεία... Σκούπισε τ' ιδρωμένα χέρια του στο παντελόνι του και ρώτησε:
— Μά πώς γίνεται να ξέρετε τόσα πράγματα για μένα; Πώς δεχτήκαμε να μ' άποφυλακίσουν με έγγυση; Τί κρύβεται κάτω απ' όλ' αυτά;
— Ο Κούρτις έσπρωξε πίσω την καρέκλα του και σηκώθηκε.
— Πηγε ως το παράθυρο, που το φωτίε λίγο μια γκριά χαρσουλγ. — Κρύβονται πολλά λεφτά, Μπάρνεϋ! πρόφερε.
— Ύστερα στράφηκε προς το σατισμένο Μάντελ και πρόσθεσε άργα:
— Και κάτι πολύ πιο σπουδαίο απ' τα λεφτά!
— Μη λένε άνοησίες! διαμαρτυρήθηκε ο Μάντελ. Δεν υπάρχει

σπουδαιότερο πράγμα απ' τα λεφτά! Κάτι ξέρω εγώ που σάς το λέω... Γεννήθηκε σ' ένα φτωχόσπιτο. Ο γέρος μου δεν είχε ποτέ γεμάτη την τσέπη του.
— Όταν τ' άναψε, χειρότερα ψαν τ' άπράγματα. Δε θυμάμαι να χόρτασα ποτέ, όταν ήμουν παιδί... Είδα τη μητέρα μου να πεινάει και να τουρτουρίζη απ' το κρύο, ένα ολόκληρο χειμώνα χωρίς παλτό... Γι' αυτό επιδόθηκα στο μπόξ. Είναι η μόνη δουλειά, όπου μπορεί να βγάλει κανείς γρήγορα λεφτά, χωρίς ναχη πολλές γνώσεις κι' εξυπνάδα.
— Όχι, μη μου ξαναπείτε πώς υπάρχει τίποτα σπουδαιότερο απ' τα λεφτά!
— Ο Κούρτις άφισε το τσιγάρο του πάνω στο παράθυρο.
— Ελπίζω... άρχισε να λέη.
— Μά σταμάτησε απότομα. Ο Μάντελ άκουσε ν' άνοίξη η πόρτα, πίσω του. Πρόλαβε να δει τον Κούρτις να χώνει το χέρι του στην τσέπη του παλτού του. Ύστερα έσδυσε το φως κι' ο Κούρτις φώνησε:
— Πέστετε χάμω, Μπάρνεϋ!
— Ο Μάντελ έπεσε άμέσως μπρούμυτα στο πάτωμα. Την ίδια στιγμή, μια σφαίρα σφύριξε πάνω απ' το κεφάλι του και του άγγιξε το μάγουλο, καθώς προσπαθούσε να ζαρώσει όσο μπορούσε...
— Άλλη μια σφαίρα χτύπησε στο γραφείο και μια τρίτη χώθηκε σε σάρκες, μ' ένα χαρακτηριστικό πνιγμένο ήχο.
— Άμέσως κατόπιν, πέσανε άλλ-

λες τέσσερις πιστολιές κι' οι σφαίρες σφύριξαν γύρω απ' το Μάντελ.
— Εκείνος είχε κολλήσει το κεφάλι του στο πάτωμα, με τη βεβαιότητα πως ήταν χαμένος...
— Ύστερα ο άνθρωπος με το πιστόλι, που στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας, έβρυξε τρέχοντας. Η βαρεία πόρτα της σκάλας της πυρκαγιάς άνοιγόκλεισε με κρότο.
— Ο Μάντελ σηκώθηκε. Είχε χτυπήσει το πόδι του στο γραφείο, καθώς έφευγε χάμω. Πηγε κουτσαινώντας ως την πόρτα και κούταξε έξω.
— Εκεί που στεκότανε πριν ο άγνωστος, υπήρχε τώρα ένας μεγάλος λεκές από αίμα, που γυάλιζε πάνω στο φρεσκοπλυνμένο δάπεδο, κι' ένας άλλος μακρύτερα στο διάδρομο.
— Τον χτυπήσατε, είπε ο Μάντελ στον Κούρτις. Κελά τον άκουσα λοιπόν που βόγγυσε!
— Άναψε το φως και στράφηκε για να δει τον Κούρτις.
— Εκείνος καθόταν χάμω, με τη ράχη του άκουμπησμένη στην άρχειοθήκη, κι' έσφιγγε το στήθος του με τα δύο του χέρια.
— Η ματιά του έσδυσε... Όταν είδε πώς τον κούταζε ο Μάντελ, τα χείλια του σάλεψαν, σαν να θέλε να του πη κάτι πολύ σπουδαίο. Ύστερα έπεσε χάμω κι' έμεινε πιά ακίνητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

— Ο Μάντελ γονάτισε δίπλα στον Κούρτις, για να δει αν μπορούσε ακόμη να κάνει κάτι γι' αυτόν. Μά ο δυστυχισμένος έφορειάκος ήταν νεκρός πιά.
— Ο Μάντελ άνασκηώθηκε κι' άκούμπησε στον τοίχο, άναπνέοντας βαρεία, απ' το στόμα, και κутτάζοντας τον άνθρωπο εκείνο που κειτόταν χάμω.
— Ήταν άπελπισμένος· μ' αυτό που του συνέβη. Πόσο θάθελε να μωρή να του το εξηγήσει! Τον είχε συμπιάσει, τον Κούρτις, γιατί ήταν ο μόνος που του είχε φερθή πολύ εν τάξει. Δεν πίστευε πώς είχε σκοτώσει αυτός την ξανθεία...
— Θάθελε ακόμα ο Μάντελ να του πη ο Κούρτις τί ήταν εκείνο το πράγμα, το σπουδαιότερο απ' τα λεφτά... Τί ήταν σπουδαιότερο απ' τα λεφτά; Μονάχα η ζωή του ανθρώπου!
— Ένα ελαφρό συννεφάκι καπνού τράβηξε την προσοχή του. Το τσιγάρο που είχε άφίσει ο Κούρτις πάνω στο παράθυρο, έκαιγε ακόμα.
— Ο Μάντελ προσπάθησε να το πάρη, για να το βάλη μέσα στο τασάκι που βρισκότανε πάνω στο γραφείο. Μά δεν άπόμεινε πιά παρά λίγη στάχτη και μερικά άναμμένα τρίμματα καπνού, που σκορπίστηκαν άνάμεσα στα δάχτυλά του και τον κάψανε.
— Έκνευρίστηκε ακόμα περισσότερο. Έτρεμε ολόκληρος, ξέροντας πώς θάπρεπε να είδωποιήσει την άστυνομία... Ναι, θάπρεπε να πη στους άστυνομικούς δ,τι συνέβη. Μά θα τον πιστεύανε;...
— Θα τους έλεγε: «Ένώ ο Κούρτις κι' εγώ κουβεντιάζαμε, κάποιος άγνωστος άνοιξε την πόρτα, έσδυσε το φως και σκότωσε τον Κούρτις».
— «Ά, έτσι; θα του άπαντούσαν ειρωνικά. Και ποιος ήταν αυτός ο άγνωστος; Γιατί σκότωσε τον Κούρτις;»
— Θάταν άναγκασμένος τότε να τους πη: «Δεν ξέρω. Γύριζε την πλάτη μου στην πόρτα, εκείνη τη στιγμή. Δεν τον είδα».
— Κι' αυτοί θα τον κούταζαν σαν τρελλό. Θ' άνακαλούσαν την έγγυση του και θα τον κρατούσαν,

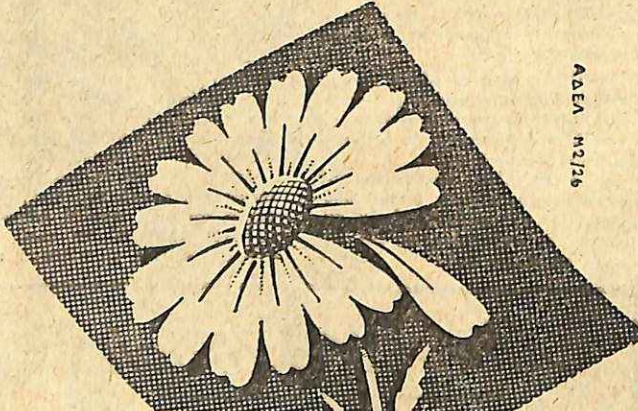
για μάρτυρα, χωρίς καν να του άφίσουν τον καιρό να δει τη Γκέιλ.
— Είχε ξαναρχίσει να ιδρώνει... Οι άστυνομικοί μπορούσαν ακόμα να σκεφτούν πώς είχε σκοτώσει αυτός τον Κούρτις! Ο έπιθεωρητής Κάρλτον τον θεωρούσε δολοφόνο. Το τελευταίο πράγμα που είχε πη, ήταν: «Κόβω το κεφάλι μου ότι ο Μάντελ ήταν με την ξανθεία κι' ότι αυτός τη σκότωσε».
— Το φως της ημέρας άρχισε να μπαίνει απ' το παράθυρο. Κάπου μέσα στο κτίριο άκούστηκαν θόρυβοι. Έξω, στο διάδρομο, άνοιγόκλειναν πόρτες σιδερένιες: Ήταν τα άσανσέρ που είχαν άρχισει να λειτουργούν.
— Ο Μάντελ σκούπισε τον ιδρώτα του προσώπου του με την άνάποδη του χεριού του. Πρέπει ναταν πολύ κουρασμένος, για να ιδρώνη έτσι, χωρίς να κάνει καμμία προσπάθεια...
— Άγκιστρώθηκε σ' αυτή τη σκέψη. Ναι, αυτό ήταν! Δεν ήταν άρρωστος, αλλά κουρασμένος απλώς. Άλλωστε οι γιατροί του είχαν δώσει χαρτί πώς είχε γίνει καλά!
— Πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα του Κούρτις απ' το γραφείο. Άναψε ένα απ' αυτά, με δάχτυλα που τρέμανε, κι' άφισε πάλι στη θέση του το πακέτο.
— Ο καπνός του φάνηκε πώς είχε μια άσχημη γεύση... Τί κρίμα να πέθανε ο Κούρτις, έτσι ξαφνικά! Μά, ό,τι κι' άν συμβεί, έχει ένας άνθρωπος το δικαίωμα να δει τη γυναίκα του! Προπάντων όταν την έχει στερηθή δυο ολόκληρα χρόνια, κι' έχη έδωθε τώρα αυτή απ' τις Βερμούδες μόνο και μόνο για να τον βρή...
— Ύπηρεσε ένας τηλεφωνικός κατάλογος πάνω στην άρχειοθήκη. Τον πήρε, τον ξεφύλλισε, βρήκε τον αριθμό που ζητούσε, και πήρε στο τηλέφωνο το ξενοδοχείο του.
— Με συγχωρήτε... είπε, όταν του άπάντησε η τηλεφωνήτρια. Μπορείτε να με πληροφωρήσετε αν βρίσκεται εκεί η κυρία Μάντελ;
— Μια στιγμή, κύριε.
— Ένώ περίμενε ο Μπάρνεϋ, μια σταγόνα ιδρώτα έπεσε απ' το μέτωπό του πάνω σ' άκουστικό του τηλεφώνου. Τη σκούπισε κι' έσφιξε τ' άκουστικό τόσο δυνατά, ώστε πόνεσε το χέρι του.
— Η τηλεφωνήτρια του άπάντησε σε λίγο:
— Μάλιστα, κύριε, εδώ είναι. Θέλετε να σάς συνδέσω με το διαμέρισμά της;
— Ο Μάντελ σκέφτηκε μια στιγμή κι' άπάντησε ύστερα:
— Όχι, ευχαριστώ.
— Και ξανάκλεισε το τηλέφωνο. «Θέλετε να σάς συνδέσω με το διαμέρισμά της;» του είχε πη η τηλεφωνήτρια. Δεν της έφτανε λοιπόν μια κόμαρα, της Γκέιλ. Είχε πάρει ένα ολόκληρο διαμέρισμα. Έτσι έκανε πάντα...
— Πάντως, βρισκότανε τώρα στο ξενοδοχείο! Και τον περίμενε!
— Το καπέλλο του είχε κυλήσει σε μια άκρη, όταν έπεσε χάμω. Το σήκωσε και το ξαναφόρεσε.
— Ύστερα πήρε την άπόφαση να τηλεφωνήσει στην άστυνομία για τη δολοφονία του Κούρτις, αλλά απ' το ξενοδοχείο, αφού πρώτα ξανάβλεπε τη Γκέιλ.
— Γυρίζοντας άλλου το κεφάλι του, για να μη βλέπει το νεκρό, άνοιξε βιαστικά την πόρτα του γραφείου. Ο λεκές του αίματος, μπροστά στο κατώφλι, σκούραινε λίγο-λίγο.
— Ο διάδρομος ήταν άδειανός. Ο Μάντελ ξανάκλεισε την πόρ-

τα πίσω του, δρασκέλισε το λεκέ και προχώρησε προς το άσανσέρ.
— Στα μισά του δρόμου, πρόσεξε πώς πατούσε στα νύχια, και προσπάθησε να πάρη κανονική εμφάνιση. Δεν είχε να φοβηθή τίποτα, στο κάτω-κάτω. Άπολύτως τίποτα! Δεν είχε σκοτώσει αυτός τον Κούρτις. Η άστυνομία δε θα μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό το έγκλημα. Θα γκρινιάζανε μονάχα γιατί δεν τους είχε είδωποιήσει άμέσως.
— Θα γκρινιάζανε... και, για να τον έκδικηθούν, θ' άνακαλούσαν την άπόλυσή του με έγγυση και θα τον ξανακλείνανε στη φυλακή! Ναι, αλλά θαχε δη προηγουμένως τη Γκέιλ! Τίποτα δε μπορούσε να τον έμποδίσει να την ξαναδύ!

— Σήκωσε το χέρι του, για να πατήση το κουμπί της κλήσεως του άσανσέρ. Το ξανακατέβασε όμως άμέσως, μόλις είδε το μανίκι του. Ήταν κόκκινο, ματωμένο!
— Τότρησε με τ' άλλο του χέρι αλίεψε με αίμα τα δάχτυλά του. Τα σκούπισε με τη γκαμπαντίνα του.
— Φαντάστηκε πώς άκουγε κι' άλλος το διάλογο του με τον έπιθεωρητή Κάρλτον:
«— Πώς ματώσατε το μανίκι σας, Μπάρνεϋ;
«— Καθώς προσπαθούσα να βοηθήσω τον Κούρτις.
«— Τί του κάνατε δηλαδή;
«— Ψαχούλεψα την καρδιά του, για να δω αν χτυπούσε ακόμα.
— Σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο του τετάρτου πατώματος. Είχε θυμηθεί ότι κι' ο δολοφόνος είχε φύγει από εκεί... Ήταν βέβαιο πως δεν παραμόνευε ακόμα, κρυμμένος κάπου, για να τον χτυπήσει...
— Κούταξε το χρυσό ρολόι του. Ο δολοφόνος είχε φύγει πριν από δέκα λεπτά.
— Κατέβηκε ως το ισόγειο, άνοιξε τη σιδερένια πόρτα και βρέθηκε στο χόλλ.
— Κάποιος με στολή άλλαξε μια πινακίδα, στον τοίχο. Βλέποντας το Μάντελ, τον καλημέρισε.
— Καλημέρα, άπάντησε κι' έκρινε.
— Είχε άρchiσει να βγάλει το χέρι του απ' την τσέπη του, άλλα θυμηθηκε εγκαίρως και σταμάτησε...
— Μπορείτε να μου δώσετε μια πληροφορία; είπε.
— Τί θέλετε;
— Πέρασε κανείς απ' αυτή την πόρτα;
— Πότε, δηλαδή;
— Έδώ και δέκα λεπτά περίπου.
— Ο άνθρωπος με τη στολή κούνησε το κεφάλι του.
— Δεν ξέρω να σάς πω, κύριε, απάντησε. Δεν είχα πιάσει δουλειά ακόμα.
— Κούταξε με προσοχή το Μάντελ και πρόσθεσε:
— Είσαστε ένοικιαστής;
— Όχι, απάντησε εκείνος κουνώντας το κεφάλι του.
— Μετανοίστε τώρα γιατί σταμάτησε και μίλησε σ' αυτό τον άνθρωπο. Είχε κινήσει τις ύποψιες του, όπως δείχνανε οι ματιές που του ριχνούσε τώρα.
— Έ, σταθήτε μια στιγμή! του φώναζε εκείνος.
— Μά ο Μάντελ δεν έννοούσε να σταματήσει. Δεν ήθελε φασαρίες, πριν ξαναδύ τη Γκέιλ! Άπομακρύνθηκε βιαστικά, ενώ ο θυροφύλακας τον άκολουθούσε, φωνάζοντας ακόμα:

«— Πέστε καλλίτερα πώς θέλατε να βεβαιωθείτε ότι ήταν νεκρός! Γιατί τον σκοτώσατε, Μπάρνεϋ;
«— Δεν τον σκότωσα εγώ!
«— Μπά; Γιατί λοιπόν δε μάς είδωποιήσατε άμέσως για το έγκλημα;
— Άλήθεια, γιατί δεν τους είχε είδωποιήσει; Γιατί φοβότανε. Και γιατί ήθελε να δει τη Γκέιλ! Την ποθούσε τόσο δυνατά, ώστε θα τρελλαίνονταν αν δεν την έσφιγγε στην άγκαλιά του!
— Μά δε μπορούσε, βέβαια, να πη τέτοια πράγματα στην άστυνομία για τη γυναίκα του! Δεν ήταν σωστό...
— Ξαναγύρισε προς την πόρτα του γραφείου του Κούρτις. Δίσταζε πάλι...
— Οι άστυνομικοί ξέρανε πώς είχε φύγει μαζί με τον Κούρτις. Θα βρίσκανε τα δακτυλικά του άποτυπώματα μέσα στο δωμάτιο, πάνω στο γραφείο, στην καρέκλα, στην άρχειοθήκη, στο τηλέφωνο, στο πακέτο με τα τσιγάρα, στα σπέρτα, στο πτώμα του Κούρτις...
— Γύρισε το πόμολο της πόρτας, αλλά δε μπόρεσε να την άνοίξει. Καθώς την τράβηξε φεύγοντας, είχε κλείσει ο συρτης ασφαλείας.
— Πώς λοιπόν την είχε άνοίξει προηγουμένως ο δολοφόνος; Αύτη ήταν μία από τις πρώτες έρωτήσεις που θάκανε ο έπιθεωρητής Κάρλτον...
— Ο Μάντελ έβγαλε τη γκαμπαντίνα του και προσπάθησε να τη διπλώσει έτσι πού να μη φαίνεται το αίμα. Μά δε μπόρεσε να το πετύχη τελείως. Άν έκρυ-

ΔΕΝ ΠΩΛΕΙ

Μη ρωτάτε
τη μαργαρίτα...

Είναι οίγουρο ότι έχετε έπιτυ-
χία, αφού χρησιμοποιείτε καλ-
λυντικά από τη μεγάλη ποικι-
λία που διαδέχονται τα

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ναι, φυσικά... κομάντε Μαρινοπούλου

μιά παγωμένη ΟΙΕ...

Δέν τίν' αλλάζω...

...λέει κάθε στόμα
που δοκιμάζει την

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA

Το νέο προϊόν του οίκου
BEIERSDORF - GERMANIA S

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
NIVEA

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΣΥΝΤΑΓΗ

Έσκαλοπ Μόσχου

του άρχιμαγείρου Κ. ΠΑΠΙΔΑ

Καθαρίζω το κρέας και το κόπτεω σε λεπτές φέτες. Τις κοπανίζω και τις βουτάω σε μύρα, ακολουθώντας τις αλατοπιπρωμένες, τις απλωμένες σε μάρμαρο. Κτυπάω 3 αυγά, γρίβω μια λίγη ψυχα σόμρου ψωμιού και βουτάω τις φέτες, αφού τις αλευρώσωμε ελαφρά. Κατόπιν τις τηγανίζω με βουτούρο όπου να ροδίσουν και από τις δύο πλευρές. Τις βάζω σε ένα ταψάκι και τοποθετούμε επάνω σε κάθε έσκαλοπ μια φέτα ζαμπόν ίδιου μεγέθους και μια φέτα τυρί γρανιέρα. Τις βράζω με λυωμένο βουτούρο και τις βάζω 10 λεπτά στο φούρνο. Τις σερβίρω με γαρνιτούρο πουρέ πατάτο και παγωμένη μύρα.

Η μύρα είναι το πιο πλούσιο ποτό σε θιταμίνες που κάνουν τις τροφές αποδοτικώτερες. Πίνετε τακτικά την εξαιρετική μύρα Φιξ. Σας κάνει καλό.

ΚΑΛΥΝΚΤΙΚΑ "LYDIA P"

Τα συνιστούν οι γιατροί γιατί παρασκευάζονται με την τελευταία λέξη της επιστήμης. ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΟ, ΣΜΟΥ No 1 δια τόνου. No 2 δια κανονικών, No 3 δια λιπαρών δερμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α δια έπυρ δερμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τις ρυτίδες, ΤΟΝΟΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ, ΣΥΓΓΙΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. Κρέμα κεριού, σάς προσφυλάει από ακακισμό, χιονιστρες, Όδηγία εντός. Παλυνουν τα στα Φαρμακεία και Μυρωπαλεια. Σέκεον 4 Τηλ. 612-450

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΡΩΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ

Είμαστε άδυνατόνιστοι

Η υπερτριχωση θεραπεύεται

ESTHETIQUE MODERNE

Mre KASTRIOTIS

1605 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΥΛΕΠΟΡΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Δεχεται: 9-1 π. μ. και 5-8 μ. μ. οδός Μετσόβου 25, 1ος όροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

NOVOLEX

ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

ΝΟΒΟΚΑΙΝΗΣ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ 100% ΚΑΘΕ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟ ΓΡΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

FORMULA U.S.A.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνευγνώ. Ξε. Χ. Τρικούπη 113, Τηλ. 613-610

— Σταθήτε!... Μά σταθήτε λοιπόν!

Βγήκε απ' τη τζαμόπορτα, την έκλεισε πίσω του και τράβηξε βιαστικά προς την Ουέλς Στρήτ. Όταν απομακρύνθηκε μερικά τετραγώνια, κύτταξε πίσω κι' είδε το θυρωρό να στέκεται στο πεζοδρόμιο και να τον παρακολουθώ με τα μάτια.

Έξακολούθησε να προχωρή, ταχύνοντας το βήμα του. Θα περνούσε ίσως ένα τέταρτο, ώσπου ν' ανακαλύψουν το πτώμα του Κούρτις. Ίσως και μία ώρα... ή πέντε. Όταν θα το βρήκανε, θα τον ξανασυλλαμβάνανε. Μά ως τότε θαχε δη τη Γκέιλ!

Ένα παγωμένο φύσημα άνεμου που έρχόταν κατ' ευθείαν απ' τη λίμνη λίγο έλειψε να τον πετάξει ξαφνικά ανώσκειλα. Καθώς περνούσε έξω απ' το ξενοδοχείο «Μπίσμαρκ», κατάλαβε πόσο γελοίος θα φαινότανε, κρατώντας στο χέρι τη γκαμπαρντίνα του, με τέτοιο κρύο, ενώ όλος ο άλλος κόσμος ήταν κουκουλωμένος με τα παλτά του.

Μά δεν τον ένοιαζε. Γιατί τίποτα δεν τον ένοιαζε πιά... μονάχα για τη Γκέιλ! Στη γωνία της Λάσαλ Στρήτ, περίμενε ώσπου ν' αλλάξουν τα φώτα του σηματοδότη της τροχιάς. Καθώς περνούσε ύστερα αντίκρου, μαζί μ' όλο τον κόσμο, ο αέρας του πήρε το καπέλλο απ' το κεφάλι, πριν προλάβει να το κρατήσει. Το κυνήγησε στο δρόμο. Ένας διαβάτης το σταμάτησε, το σήκωσε και του το δώσε.

Τα μάτια του είχαν καρφωθεί στο χέρι του, γουρλωμένα από τρόμο... Ο Μάντελ απομακρύνθηκε βιαστικά, κυττάζοντας κι' αυτός τα δαχτυλά του, πασάλεμένα με αίματα. Καθώς πήρε το καπέλλο του, το είχε λερώσει κι' αυτό, στις άκρες του.

Μά εκείνο που είχε βάλει σε ύποψίες το θυρωρό, εκείνο που είχε τρομάξει το διαβάτη, δεν ήταν το αίμα, αλλά κάτι άλλο μάλλον: δυο τρύπες από σφαίρες πιστολιού, στον τεπέ του καπέλλου!

Το αίμα μπορούσε να εξηγηθώ εύκολα: Ήταν του Κούρτις. Οι τρύπες όμως; Πώς είχαν γίνει;... Ένας καινούργιος φόδος πλημμύρισε το κουρασμένο μυαλό του Μάντελ: Αυτόν είχε πυροβολήσει ο δολοφόνος ή τον Κούρτις; Ποιόν απ' τους δυο σκόπευε να σκοτώση ο άνθρωπος που είχε παρουσιαστή στο κατόφλι του γραφείου;

Ένοιωσε να κόβονται τα γόνατά του. Ξαναδοκίμαζε τώρα την ίδια έντοπωση που είχε αισθανθώ στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, όταν προσπαθούσε να ντύση τη νεκρή Βιρτζίνια.

Ο θάνατος είν' ένα πράγμα τόσο κρύο και τόσο τελειωτικό! Τη μία στιγμή μπορεί κανείς ν' αγαπάει, να διψάει, και την άλλη να μην είναι πιά παρά ένα κομμάτι κρέας...

Ποιόν είχε πυροβολήσει ο άγνωστος;... Έκτος απ' τη φωνή

του Κούρτις: «Πέσατε — χάω, Μπάρνεϋ!», κανείς δεν είχε προφέρει λέξη. Είχε ακουστή μονάχα ο έλαφρος κρότος του ηλεκτρικού διακόπτη κι' οι πιστολιές.

Μά οι δυο σφαίρες που είχαν τρυπήσει το καπέλλο του Μάντελ, δε μπορεί να προσρίζονται για τον Κούρτις! Έκείνος στεκόταν στην πιο μακρινή γωνιά της κάμαρας, μπροστά στο παράθυρο, δίπλα στην άρχειοθήκη. Ο Μάντελ κύτταξε απ' το αντικρινό πεζοδρόμιο τα παράθυρα του ξενοδοχείου του. Πίσω απ' όνα απ' αυτά τον περίμενε η Γκέιλ! Είχε πέσει ίσως στο κρεβάτι και τεντωνότανε σαν τεμπέλικη γατούλα. Ή έπαιρνε ένα μπάνιο, μετά το ταξίδι της, πουντράριζε το άσπρο κορμί της, άρμοναίριζε τις μασχάλες της, γινόταν ακόμα πιο επιθυμητή, γι' αυτόν!

Μά δε μπορούσε να πάη να τη βρή, σε τέτοια κατάσταση. Αν έβλεπε τα αίματα στη γκαμπαρντίνα του και τις τρύπες απ' τις σφαίρες στο καπέλλο του, θα τούκανε ακόμα περισσότερες ερωτήσεις απ' την αστυνομία...

Έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να τη φανταστή ολοκληρή. Άλλα δεν το κατάρθωνε. Το μόνο που έβλεπε με τη φαντασία του, ήταν τα χείλια της, κατακόκκινα κι' εύκινητα, που του κάνανε ερωτήσεις: «Μά ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος, Μπάρνεϋ; Γιατί να σε πυροβολήσει; Τι του είχες κάνει;»

Ακούμπησε σ' ένα τοίχο. Τα μάτια του τον καίγανε και τον τσούσανε. Τα χείλια του ζάρωναν, σαν νάταν έτοιμος να κλάψη...

Αν δεν κατάρθωνε ν' απαντήσει στις ερωτήσεις της Γκέιλ, θα βρισκότανε και πάλι μειωμένος απέναντί της. Κι' απ' τα μάτια της θα περνούσε ή ίδια λάμψη θυμού, σαν άλλους.

Δε θα του επέτρεπε να την πάρη στην αγκαλιά του, να τη φιλήση. Θα φοβόταν, θα τον αποφευγε. Θα πίστευε πως είχαν κλονιστή και πάλι τα λογικά του.

Ο Μάντελ έσφιξε τις γροθιές του μ' απελπισία, χώνοντας τα νύχια του στις φούχτες του. «Οχι, δεν ήταν δίκαιο να του συμβαίνουν τέτοια πράγματα στα καλά καθούμενα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Όσο προχωρούσε ή ώρα, το κρύο δυνάμωνε. Ένας διαβάτης στάθηκε μπροστά στο Μάντελ και τον ρώτησε με συμπόνια:

— Τι τρέχει; Είσαστε άρρωστος;

Έκείνος άνοιξε τα μάτια του, τον κύτταξε κι' απάντησε:

— Όχι, όχι... Εύχαριστώ...

Ξαναφώρεσε το καπέλλο του και προχώρησε σιγά-σιγά, χωρίς να ξέρη που πήγαινε.

Θάβλε να μπορή να μιλήση στο Τζέβε Μέρσερ. Αυτός, που ήταν πάντα ο «έγκεφαλος» της παρίας τους, θα μπορούσε ίσως να του πη τί έπρεπε να κάνει.

Τού φερόνταν όμως σαν έχθρος — ποιος ξέρει γιατί! Τον είχε βρίσει, τον είχε προσβάλει, κι' ήταν ένδοξοισμένος που τον έβλεπε μπλεγμένο άσχημα!

Στο σταυροδρόμι της Κλάρκ Στρήτ, τα φώτα του σηματοδότη ήταν κόκκινα. Αντί να περιμένη ν' αλλάξουν, ο Μάντελ πέρασε αντίκρου κι' ανέβηκε το δρόμο, προς το ποτάμι.

Ο άνεμος δυνάμωνε. Τα χέρια και τα χείλια του είχαν μελανιάσει απ' το κρύο. Θάβλε να ξαναφορέση το πανωφόρι του, αλλά φοβότανε... Ο πρώτος άστυφύλακας που θάβλεπε τα αίματα, θα τον σταματούσε και θα του ζητούσε εξηγήσεις.

Έξακολούθησε να περπατάει, ταχύνοντας το βήμα του. Βρισκόταν σε μία γειτονιά γεμάτη από ύποπτα μπάρο, φτηνά ρεστοράν, λαϊκά ξενοδοχεία και νυχτερινά κέντρα. Οι βιτρίνες αυτών των τελευταίων ήταν σκεπασμένες με φωτογραφίες άρσίων κοριτσιών, μισόγυμων και προκλητικών. Μά ο Μάντελ γύριζε άλλοι τα μάτια του μ' αδιαφορία.

Δεν είχε αλλάξει η Κλάρκ Στρήτ: Μπορούσε κανείς ν' αγοράση εκεί ό,τι ήθελε κι' όπως το ήθελε. Άρκει ναχε λεφτά...

Ο Μάντελ έσφιξε στην τσέπη του, ζητώντας ένα τσιγάρο, κι' είδε πως δεν είχε πιά κανένα. Δεν είχε ούτε και λεφτά... Έπειτα από τόσες χιλιάδες δολάρια που είχαν περάσει απ' τα χέρια του, δε μπορούσε τώρα ν' αγοράση ένα πακέτο τσιγάρα ή να πιή έναν καφέ!

Έξακολούθησε να προχωρή, κυττάζοντας αψηρήμένα τις βιτρίνες των μαγαζιών. Κοντά στη λεωφόρο Σικάγου, βρήκε ένα ένεχυροδανειστήριο. Μπήκε μέσα.

Ένας νέος, μελαχροίνος, με μούρα μαλλιά, άφισε το χρηματοκίβωτο που έτοιμαζόταν ν' άνοιξη, και τον ρώτησε:

— Τι θέλει ο κύριος;... το χέρι του το ρολόι του και τ' άφισε πάνω σ' ένα βελουδένιο μαξιλάρακι που βρισκότανε στον πάγκο.

— Θάβλε να μου δώσετε 500 δολάρια γι' αυτό το ρολόι, είπε.

Είναι πάρα πολλά, δήλωσε ο ένεχυροδανειστής.

Στερώσε στο μάτι του ένα ρακό κι' άνοιξε το καπάκι του ρολογιού.

Το πλήρωσα 2 χιλιάδες δολάρια, είπε ο Μάντελ. Έχει στην πλάκα του ξήη διαμάντια.

Ο ένεχυροδανειστής εξέτασε τα διαμάντια με το φακό του.

Ύστερα έβγαλε το ρακό απ' το μάτι του, ξανάκλεισε το καπάκι του ρολογιού και τ' άφισε πάλι πάνω στο βελουδένιο μαξιλάρακι.

Δε μπορώ να φτάσω στα 500, κύριε, είπε. Θα σας δώσω 300 δολάρια.

Συμφωνοί, απάντησε ο Μάντελ.

Ο ένεχυροδανειστής συμπλήρωσε ένα δελτίο, έδωσε στο Μάντελ να υπογράψη κι' έβγαλε απ' την κόσσα του τα λεφτά.

Όταν ξαναβρέθηκε στην Κλάρκ Στρήτ, ο Μάντελ άγόρασε ένα πακέτο τσιγάρα. Ύστερα σταμάτησε στη γωνία της Σικάγκο Άβενιου κι' αναρωτήθηκε τί θάκανε...

Μά φάνε κάτι για πρωί, να μεθύση ή να μη σ' ένα ξενοδοχείο και να ζητήσει απ' τον καμριέρη να του βρή μία γυναικεία συντροφιά;

Μπορούσε να κάνει και τα τρία... Όσο προσπαθούσε να μη το σκέπτεται, τόσο πιο πολύ επιθυμούσε μία γυναίκα. Ο πόθος του δάγκανε τα σωθικά. Πονούσε πραγματικά...

Μά δε θα ώφειλνσε σε τίποτα να μεθύση. Δε θ' άγασταίνε έτσι τη Βιρτζίνια Μάρβιν ούτε τον Κούρτις... Κι' ο πόθος του δε στρεφότανε σε μία οποιαδήποτε γυναίκα, έτσι στην τύχη, αλλά στη γυναίκα του, τη Γκέιλ!

Αν επιθυμούσε την πρώτη τυχούσα γυναίκα, θα μπορούσε ναχε πάρει τη Βιρτζίνια. Μάλιστα, αν τότε κάποι αυτό, θα ζούσε ακόμα ή ξανθούλα...

Πέταξε το τσιγάρο του, σταμάτησε ένα ταξί και είπε στο σωφέρ:

— Πηγαίνετε με στη γωνία της Γουέντγουορθ και της Τριακοστής Όγδοης. Από εκεί, θα σας οδηγώσω πάλι...

Κάθισε άνετα μέσα στ' αυτό. κίνητο και πρόσδεσε:

— Στο δρόμο, θέλω ν' αγοράσω ένα κουτί φονταν και λουλούδια.

— Ο κεύ! είπε ο σωφέρ. Αν δεν κάνω λάθος, είσατε ο Μπάρλεϋ Μάντελ!

— Όχι, δεν κάνετε λάθος, άπάντησε ξερά ο Μάντελ.

— Σας άφισαν λοιπόν ελεύθερο;

— Έτσι φαίνεται.

Φυσούσε ένας κρύος άνεμος, που προμήνευε βροχή ή χαλάζι.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει, στην παλιά γειτονιά του Μπάρνεϋ. Μόνο που τα τουβλοχιτισμένα μονώροφα σπίτια φαινότανε ακόμα πιο μίζερα... Το μπαρ του Κόλλυ βρισκόταν πάντα στη γωνία του δρόμου. Το ραφτάδικο του γερο - Φαινστάιν και το γαλακτοπωλείο του Τζοβάνι ήταν πάντα στην ίδια θέση. Το μπακάλικό του Χεπελμέγιερ βρισκόταν αντίκρου στο σπίτι της μητέρας του Μάντελ.

Κι' όλη ή γειτονιά είχε πάντα την ίδια μυρωδιά της φτώχειας και της μίζεριας.

Τα μελαγχολικά μάτια του Μάντελ φωτίστηκαν ελαφρά. Είχε νοσταλγεί τόσο αυτό το γνωστό περιβάλλον! Ίσως είχε δικίο ή μητέρα του που δε βέλησε να τ' άφιση.

Πραγματικά, μετά την πρώτη μεγάλη συνάντησή, που του είχε άφισει 35 χιλιάδες δολάρια κέρδους, είχε συστήσει στη μητέρα του να μετακομίση σ' ένα έπιπλωμένο διαμέρισμα της Λέικ Σάρ Ντράβ. Άλλ' εκείνη είχε άρνηθώ έπιμονα ν' άφιση την παλιά και αγαπημένη της γειτονιά.

Έπέρασα εδώ όλη τη ζωή μου, Μπάρνεϋ, τούλεγε. Οι δυο άδελφοί σου που πέθαναν, είχαν γεννηθώ εδώ. Ο πατέρας σου ξεψύχησε στο κατόφλι αυτής της πόρτας... Γιατί να φύγω απ' το μέρος όπου έζησα πάντα; Σε ποιόν θα μιλάω, αν πάω αλλού;

Εδώ ζέρω την Κλάρα Κέλλυ, τη Ρόζα Φάινσταίν, τη Μπέτσι Χεπελμέγιερ, τη Ρόζμαρι. Πέρασαμε μαζί τόσες καλές ήμέρες. Στις άσχημες ώρες, μοιραζόμαστε ό,τι είχαμε».

Ο Μάντελ άγόρασε τα φονταν και τα λουλούδια και τάβαλε πάνω στο κάθισμα, δίπλα

του. Ύστερα συνέχισε τις αναπολήσεις του...

Το μόνο που του είχε έπιπρέψει ή Μά, ήταν να ξαναδώσει το παλιό σπίτι τους, να της αγοράση ένα καινούργιο ηλεκτρικό πλυντήριο και να στολίση το χώλλ με μία συσκευή τηλεόρα-

σεως κι' ένα ραδιογραμμόφωνο, πολύ άκριβά και τα δυο.

«Ο γιός μου είναι μποξέρ — έλεγε ή Μά σ' όσους θέλανε να την άκούσουνε. Είναι τόσο δυνατός, που δεν τα βγάξει πέρα κανείς μαζί του. Θα γίνη πρωταθλητής του κόσμου».

Και σου ληγε γυναίκες γνωρίζουν...

Η δοκιμή θα σ' άφιση:

Το δέρμα σας βινασμένο είναι την χειρότερη κρέμα NIVEA και γίνεται λείο και ελαστικό σαν ματωμένο. Πήρε και βράδυ κρέμα NIVEA, απη είναι ή ασφαλής συνταγή για ένα άριστο και νεανικό δέρμα. Σε όλο τον κόσμο έδω και τρεις γε νέες έκδοσεις κρέμας NIVEA που διατηρούν το δέρμα τους άφωτο.

Βιώτε στο δέρμα σας να σιν

Φυσικά δεν είναι δυνατόν να ποιήσουμε το δέρμα. Η έπιστημη έφείρε εν τούτοις την ΕΥΣΕΡΙΤ βασικό συστατικό, που περιέχεται μόνον στην παγκοσμίως γνωστή κρέμα NIVEA. Η ΕΥΣΕΡΙΤ είναι μια ουσία συγγενής προς το δέρμα που κατορθώνει να δίνη στο διαπασμένο δέρμα το απαραίτητο όγρο για να διατηρηται άφωτο. Επ' πλέον ή NIVEA προφυλάσσει τα κύτταρα από την έξατηνση του όγρου των και κάνει την επιδερμίδα λεία.

Όλόδροσο - Άνθηρο δέρμα με κρέμα NIVEA

γιατί ή NIVEA δινει στο δέρμα να σιν.

Μά τώρα είχε σβύσει πιά αυτό το όνειρο...

Ο σωφέρ σταμάτησε μπροστά στο σπίτι.

— Τρία δολάρια και εξηνταπέντε σέντς, έλεπε.

Ο Μάντελ τούδωσε ένα χαρτονόμισμα των 5 δολαρίων κι' ανέβηκε τη σαραβαλισμένη σκάλα. Πριν ακόμα προλάβη να βγάλη το κλειδί του, ή Ρόζμαρι άνοιξε την πόρτα.

— Το περίμενα πως θάρχόσουν, Μπάρνεϋ, είπε χαμογελώντας. Η Μά διάβασε τις πρώινες έφημερίδες. Ξέρει πως αποφυλακίσθηκες με έγγύηση. Και, κάθε φορά που άκουει να σταματά ή απ' έξω εν' αυτοκίνητο, τρέχει στο παράθυρο, βέβαιη πως είσαι σύ...

Ο Μάντελ έμενε με τα λουλούδια και τα φονταν στον χέρι και στ' άλλο τη γκαμπαρντίνα του...

— Πού είναι ή Μά; ρώτησε. Στην κουζίνα. Σου έτοιμάζει να φας. Τόσο ήταν βέβαιη πως θάρχόσουν!

Ακούμπησε το χέρι της στο μπράσσο του κι' έπαψε να χαμογέλαη.

— Για το Θεό όμως, μην πάς καθόλου δίπλα, στο δικό μας σπίτι! — πρόσθεσε. Ο άδελφός μου ο Πάτ έχει όρκιστή να σου σπάση το κεφάλι, όπου σε βρή!

Ο Μάντελ ένοιωσε και πάλι ένα σφίξιμο στο στομάχι. Χάθηκε ή προσωρινή μικρή άνακούφισή του...

— Γιατί; Γιατί θέλει να μου σπάση το κεφάλι ο Πάτ; ρώτησε.

— Δεν ξέρεις το λόγο;

— Όχι!

Η Ρόζμαρι δεν πρόλαβε ν' άπαντήσει, γιατί μπήκε τρέχοντας στο χώλλ μία γυναικούλα μικροκαμωμένη, με λαμπέρα μάτια. Ήταν ή Μά Μάντελ. Είχε άκούσει τις όμιλίες τους. Σκούπιζε τα άλευρωμένα χέρια της στην ποδιά της.

— Μικρέ μου Μπάρνεϋ! φώναξε. Και σύ, Ρόζμαρι, μούλεγεσ να μη στενοχωρηθώ αν δεν έρχόταν ο Μπάρνεϋ σήμερα το πρωί! Μά έγω ήξερα καλά πως ο γιός μας θα βάρχόταν να δη τη μαμά του... Μουφηρε μάλιστα λουλούδια και φονταν! Κύτταξε!

Είχε άγκαλιάσει απ' τη μέση το Μπάρνεϋ και προσπαθούσε να τον άνασκηκώση από χάω...

Η εύτυχία της είχε κάτι το παθητικό.

Η Ρόζμαρι κύτταξε έξω, απ' το παράθυρο. Ο Μάντελ ένοιωθε άφωπλισμένο τον εαυτό του. Με πόσο λίγα πράγματα εύχαριστόταν ή μητέρα του!

Σκούπιζε τα μάτια της με μια άκρη της καθαής άσπρης ποδιάς της, γελώντας και κλαίγοντας μαζί.

— Μά κάνω τώρα κουταμάρες, ενώ εσύ θα πεινάς, παιδί μου, πρόσθεσε.

Και ξαναγύρισε βιαστικά στην κουζίνα, σφίγγοντας πάνω στο άσθενικό στρώος της τα λουλούδια και τα φονταν.

— Σε λίγο θάναί έτοιμα δ-λα! φώναξε από κεί μέσα στο Μπάρνεϋ. Κάθισε στο τραπέζι... Θα θυμηθώμε τον παλιό καλό καιρό!

Το χώλλ ήταν ζεστό, — κι' άς έτρεξε όλο το σπίτι, καθώς τώ-δερε ο άνεμος.

— Σου είχα έτοιμάσει και χτες ένα πρόγευμα, είπε ή Ρόζμαρι στο Μάντελ.

Έκείνος μπήκε στο μικρό δωμάτιο, δίπλα στην είσοδο, κι' άφισε το καπέλλο του και τη γκαμπαρντίνα του πάνω στο ντιβάνι.

— Ναί, το ξέρω. Έπρεπε να-

Hep!...
ne sortez pas ainsi

TRAITAL

SHAMPOING
ANTI-PELLICULAIRE

Μην παρουσιάζεστε έτσι μεταχειρισμένοι κι' εσείς το ΣΑΜΠΟΥΑΝ

ΤΡΑΙΤΑΛ
που εξαλείφει την πιτυρίδα
Προϊόν L' Oreal - Paris

Το απαραίτητο βιβλίο για
κάθε γυναίκα
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσίως εικονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα βιβλιοπωλεία.
Αποστέλλεται παντού συστημένο με
ταχυδρομική επίταξη δρχ. 60 εις την
διεύθυνση του συγγραφέως. ΣΕΚΕΡΗ
1, Αθήναι.

ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΗΝ ΜΥΪΚΗ ΔΥΝΑΜΙ

Ο οργανισμός έχει ιδίως ανάγκη από φωσφόρο για να δώσει δύναμη στους μύς. Αποδείχθηκε, λοιπόν, από τις αναλύσεις επιστημονικών εργαστηρίων ότι η μύρτα είναι πλούσια σε φωσφόρο. Από σήμερα πάρετε την εύχρηστη καθημερινή συνήθεια να πίνετε με το φαγητό σας μύρτα. Θα αισθανόσθε καλύτερα.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΖΩΖΩΣ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 4
Α'. "Οροφος Νο 13

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθειας μακρας αποστασεως, της Εταιρειας Ψυχικών Ερευνών. Οδός Κυνελλής 34Β. Ώρες επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812278.

θώ από χτες να δώ τη γριά, είπε.

Η Ρόζμαρι τον ακολούθησε και κάθισε πάνω στο χέρι μιας πολυθρόνας, κουνώντας στον αέρα το ένα της πόδι με τη ναύλον κάλσα.

— Ποιος πλήρωσε την έγγυση σου; ρώτησε.

— Ο Μάντελ άναψε ένα τσιγάρο και φύσησε τον καπνό προς τον κρυστάλλινο πολυέλαιο.

— Κάποιος Κούρτις, απάντησε.

— Ποιος είν' αυτός;
— Ο Μπάρνεϊ θέλησε να της εξηγήσει. Θέλησε να της διηγηθεί τι είχε συμβεί στο γραφείο του Κούρτις, αλλά δε μπορούσε... Πέρασε τα χέρια του πάνω απ' το πρόσωπό του κι' έμεινε κυτάζοντάς την.

Τα δυο χρόνια που είχαν περάσει, την είχαν ενοήσει ιδιαίτερα. Είχε καθαρίσει το πρόσωπό της απ' τους κόκκινους λεκέδες — εκτός από ελάχιστα που την όμορφαίνανε. Είχε ωραίο στήθος και γάμπες.

Πόσο είχε μεταμορφωθεί, ή κοπελίτσα που έπαιζε άλλοτε μαζί της! Έμοιαζε τώρα περισσότερο με μανεκέν μεγάλου οίκου νεωτερισμού, παρά με νοσοκόμα.

Η Ρόζμαρι χαμογέλασε.

— Πιστεύεις να μ' αναγνωρίσεις, την ερχόμενη φορά που θα με δεις; είπε.

— Ναί, το πιστεύω, απάντησε ο Μάντελ ανασπώνοντας το ηγούνη της με το δαχτυλό του. Κι' ας με τώρα! Σου φαίνεται για τρελλός;

— Σου τ'αχ πη, νομίζω. — Οχι, καθόλου!

— Κι' όμως ήμουνα!

— Ποιος το είπε;

— Ο δόκτωρ Όριν Χάρρις.

— Αυτός ο άπατενας!...

Τί λέγανε όμως οι γιατροί του ψυχιατρείου;

— Τάχανε χαμένα... Μ' εξέτασαν μ' όλους τους τρόπους και δε μου βρήκανε καμμία βλαδή στον εγκέφαλο. Η αναφορά μου όμως ήταν εναντίον μου...

— Έννοείς εκείνες τις παραισθήσεις που μούλεγες σήμερα το πρωί; Πώς εύρισκες το ξυράφι σου στο ψυγείο μαζί με τα παγάκια; Πώς άκουγες καμπάνες και φωνές ανύπαρκτες; Πώς έπνιξες ένα παπαγάλο; Πώς τάσπηκες ότι βρήκες τη γυναίκα σου στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα;...

— Ναί, ναί...

— Η Ρόζμαρι σκέφτηκε λίγο, κι' ύστερα ρώτησε:

— Με ποιόν σου φάνηκε πως τσάκωσες τη γυναίκα σου; Ποιος ήταν αυτός ο άντρας;

— Ο Μάντελ πέρασε τα χέρια του ανάμεσα στα μαλλιά του κι' απάντησε:

— Δεν τον είχα ξαναδρ ποτέ μου... ούτε κι' ήταν δυνατό να τον ξαναδω, αφού δεν υπήρχε!

Κατάλαβες; — Όχι, αυτά ήταν φαντασίες του άρρωστμένου μυαλού μου, απ' τις πολλές γροθιές που είχα φάει.

— Η Γκέιλ σούδωσε αυτή την εξήγηση;

— Ναί.

— Μα γιατί να μείνης δυο χρόνια στο ψυχιατρείο;

— Έτσι μου σύστησε ο δόκτωρ Χάρρις. Έλεγε πως οι γροθιές που είχα φάει, μου είχαν προκαλέσει τάσεις μανιακής κατάπτωσης. Αυτές είναι οι λέξεις που χρησιμοποιήσε... Είχε έτοιμο μάλιστα ένα φακέλο για μένα, που τον διάβασαν οι γιατροί του ψυχιατρείου και του δώσανε δλοί δικίο.

— Κουταμάρες! παρατήρησε

η Ρόζμαρι. "Άκουσε, Μπάρνεϊ. Έίσις νάταν σωστά όλ' αυτά, αν ήσουν από κείνους τούς μποξέρ του γλυκού νερού, που δίνουν μια γροθιά και τρώνε τρείς. Μα δεν ήταν ποτέ αυτή ή δική σου περίπτωση. Σ' έλη την καριέρα σου, οι γροθιές που έφαγες ήταν ελάχιστες... Δεν είσαι πιο τρελλός από μένα Μπάρνεϊ! Ούτε και ήσουν ποτέ..."

— Τότε λοιπόν γιατί έδλεπα, άκουγα και φανταζόμουνα πράγματα ανύπαρκτα; Και γιατί όλ' αυτά σταμάτησαν άμέσως μόλις δέκοψα το μπόδε;

— Η Ρόζμαρι χαμογέλασε παράξενα κι' απάντησε:

— Θέθελα κι' εγώ πολύ να το ξέρω!...

— Ο Μάντελ έκνευρίστηκε κάπως.

— Υποθέτω, είπε, πως εσύ, ο Πάτ, ο Τζών κι' ο Τζόε σκέπτεστε ότι θάπρεπε να συνεχίσω έτσι ως το τέλος, ώσπου να τρελλαθώ για τα καλά και να σκοτώσω ίσως τη Γκέιλ!

— Η Ρόζμαρι σήκώθηκε κι' άκούμπησε τα δυο της χέρια στα μπράτσα του.

— Όχι, Μπάρνεϊ, πίστεψέ με. Το μόνο που θέλω και που θέλησα πάντα, είναι ή ευτυχία σου!

— Ο Μάντελ της ανασήκωσε το ηγούνη και ή φίλησε.

— Σ' εύχαριστώ, της είπε απλά.

— Εκείνη του ανταπόδωσε το φιλή του με πάθος. Για ένα λεπτό, το κορμί της έγκαταλείφθηκε πάνω στο δικό του. Τα μακριά νύχια της χώθηκαν στη ράχη του. Τα χείλια της δεν ενοούσαν να ξεκολλήσουν απ' τα δικά του. Κάτι σαν υπόκωφο βογγητό έβγαίνει απ' το λαιμό της.

Σίχτηκε πάνω του πιο πολύ. Το φιλή τους έγινε πιο έπιμονο... Ο χρόνος δεν είχε πια κανένα νόημα γι' αυτούς...

Ξαφνικά όμως, ή Ρόζμαρι ξέφυγε απ' τα χέρια του κι' έβαλε τα κλάματα.

— Έλα τώρα, μικρή μου, μη θυμώνεις, της είπε ο Μάντελ λίγο λαχανιασμένος. Συχώρεσέ με, δεν ήξερα τί έκανα. Δε θα μείνε τίποτα, όλ' αυτά...

— Το ξέρω, βόγγησε ή Ρόζμαρι σκουπίζοντας τα δάκρυά της με την ανάδοη του χεριού της. Κι' αυτό είναι το τρομερό!...

— Αν είχε κάποια σημασία για σένα, θα γινόμουνα δική σου, τώρα άμέσως!... Μα εσύ δε με λογαριάζεις καθόλου... Δε θάμουνα για σένα παρά άλλη μια περίπτωση στη ζωή του διάσημου Μπάρνεϊ Μάντελ!

— Ρόζμαρι! διαμαρτυρήθηκε ο Μάντελ. Τί είν' αυτά που λες; Μα εκείνη συνέχισε, κλαίγοντας πιο δυνατά.

— Είσθ έρωτευμένος ακόμα μ' αυτή την παλιογυναίκα που παντρεύτηκες!

Τον χαστούκισε με δύναμη και φώναξε:

— Νά πās να τη βρής λοιπόν!

Βρήκε τρέχοντας και χτύπησε πίσω της την πόρτα. Ο Μάντελ είχε μείνει άκίνητος, κυττάζοντας την κλειστή πόρτα και τριβώντας το μάγουλό του με το μαντήλι του.

Τί πολύπλοκη πού ήταν, αλήθεια, ή ζωή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— Η κουζίνα ήταν μικρή και πολύ ζεστή. Ο Μάντελ δεν είχε καθόλου όρεξη. Όσοσο βίασε τον έαυτό του να φάη, για να εύχαριστήσει τη μητέρα του. Συγχρόνως αναρωτιόταν αν θάπαυε ποτέ να ιδρώνη...

Δε μπορούσε να μείνη περισσότερο έδω... Τώρα πια θάχαν βρή το πτώμα του Κούρτις, κι' ή αστυνομία θ' άναζητούσε παντού το Μπάρνεϊ Μάντελ!

Λίγο έλειψε να πνιγί, καθώς στραβοκατάπινε ένα κομμάτι τυρί!...

Καί κάπου στο Σικάγο υπήρχε κάποιος που είχε χειριρήσει να τόν σκοτώση... Κι' είχε σκοτώσει κατά λάθος τον Κούρτις, ενώ προώριζε τις σφαίρες του γι' αυτόν, το Μπάρνεϊ!

— Τρώε! Τρώε! τον πίεζε ή μητέρα του χαϊδεύοντάς του την πλάτη. Όλα ταχτοποιήθηκαν πιά.

Πόσο θάθελε ο Μάντελ νάταν έτσι! Μα, ώσπου ν' αποφανθουν οι γιατροί για την κατάσταση του μυαλού του, τίποτα δεν είχε ταχτοποιηθί γι' αυτόν!

Μετάνοιανε για τη σκηνή εκείνη με τη Ρόζμαρι. Δε θάπρεπε να την άγγιξη, αυτή τη μικρή... Μα, όσο το σκεπτότανε, καταλάβαινε γιατί είχε φερθεί έτσι: Είχε θεωρήσει πάντα τη Ρόζμαρι σαν δική του. Κι' άς μνη την είχε πεί ποτέ πουνάει, εκτός από μια — δυο φορές στον κινηματογράφο.

Γι' αυτό ίσως ήταν έξω φρενών μαζί του ο Τζόε. Ίσως να λογαριάζε εκείνος να την παντρευτή... Μα όχι, ο Μπάρνεϊ δεν είχε βάλει ποτέ στο μυαλό του τέτοια πράγματα για τη Ρόζμαρι. Την έβλεπε άπλωος σά μια γειτονισούλα του...

Θάπρεπε να της είχε μιλήσει τώρα για το φόνο του Κούρτις και για τις τρύπες στο καπέλο του...

Δεν πίστευε ή Ρόζμαρι πως ήταν τρελλός. Του το είχε πη!

— Η γραβάτα του τόν έσφιγγε πολύ. Την έλυνε.

— Ήταν νοσοκόμα ή Ρόζμαρι. Έπρεπε να ξέρη από κάτι τέτοια...

Μα τότε, γιατί είχε φανταστή αυτός κι' είχε κάνει όλα εκείνα τα παράλογα πράγματα;...

Το λύσιμο της γραβάτας του δεν ώφέλησε σε τίποτα. Ένοιωθε πάντα σφιγμένο το λαιμό του.

— Ένδ ή μητέρα του τόν σερίριζε, τούλεγε συγχρόνως τα νέα της γειτονιάς.

— Ο Πάτ είναι τώρα ντέτεκτιβ. Δουλεύει μέρα και νύχτα μαζί με τόν εισαγγελέα. Άντι για τη στολή του, φοράει στη δουλειά του το ώραιότερο κοστούμι του. Καί κερδίζει ένα σωρό λεφτά.

— Μπράβο, μπράβο... είπε άφρημένα ο Μάντελ.

Προσπάθησε να καταπιή ακόμα λίγο φαγητό. Ύστερα ρώτησε:

— Πές μου, Μα, θυμάσαι το θείο Βλαντιμίρ;

— Φυσικά! Ήταν ο άδερφός του πατέρα σου.

— Είχε λεφτά;

— Πού άκούστηκε ποτέ καθηγητής κολλεγίου με λεφτά; Καλύτερα θάκανε να γινόταν έργατης ή τεχνίτης...

— Όταν ζούσε ο μπαμπάς σου, έστελνε ταχτικά κάθε βδομάδα στην πατρίδα του 4 δολάρια, για να έχουν να τρώνε ο Βλαντιμίρ κι' ή Σοφία...

— Όποιος δουλεύει με το μυαλό, κι' όχι με τα χέρια, δε βγάζει λεφτά, Μπάρνεϊ!

— Πότε άκουσες να μιλάνε για τελευταία φορά για το θείο μου; έπείμεινε ο Μάντελ.

— Η γριά τόν κυττάζε με κάποια άπορία, σκέφτηκε λίγο κι' απάντησε:

— Έδώ και δεκατέσσερα ή δεκαπέντε χρόνια. Άκριδώς πριν πεθάνη ο πατέρας σου... Μα γιατί με ρωτάς;

— Ο Μάντελ προσπάθησε να καταπιή το τελευταίο κομμάτι λουκανίκου που άπομεινε στο πιάτο του.

— Μη δίνης προσοχή στις παραδεινές μου, απάντησε. Ίσως ναμαι ακόμα λίγο τρελλός...

Μα ή μητέρα του άγανάκτησε και φώναξε, ενώ γεμίζε το φυτζάνι του με καφέ:

— Μπορεί να μεθας, νάπαιζες μπόδε, να πήγες στη φυλακή... Έστω! Μα δεν είχες ποτέ τρελλούς στην οικογένειά μας! Κανείς Μαντζτόκοσκ δεν τρελλάθηκε ποτέ... Τρελλό ή ήταν αυτοί που σε κλείσανε εκεί μέσα.

Κάθισε αντίκρου του και πρόσθεσε:

— Έλα τώρα, γυνί μου, πές κάτι στη γριά μητέρα σου...

— Τί να σου πώ;

— Σ' άνάνηφα πάντα καλά. Προσπάθησα να σου δείξω το καλό και το κακό, να σε μάθω να τα ξεχωρίζεις. Όταν έκανες κάτι κακό, σου τίς έβρεχα με το λουρί...

— Ο Μάντελ της χαϊδεψε το χέρι.

— Έχω φάει μπόλικο έξω από σένα, μαμά!

— Ήταν γι' το καλό σου... Πές μου τώρα, Μπάρνεϊ... γι' αυτή την άσχημη ιστορία που γράφουν οι έφημερίδες... γι' αυτό που λένε έκανες σε κείνη την κοπέλλα. Δε μπορεί νάναι αλήθεια! Την κακομεταχειρίστηκε; Τη χτύπησε;

— Είμαι βέβαιος ότι όχι, μαμά. Ήμουν μεθυσμένος, μα όχι σε τέτοιο σημείο... Κι' ύστερα, όσο μεθύσι άν είχα, δε θα χτυπούσα ποτέ μια γυναίκα.

— Η μητέρα του τού χαϊδεψε τα δαχτυλά.

— Αυτό έλεγα κι' εγώ στη Μπέτσι Χεπελμέγιερ. Σε πιστεύω, Μπάρνεϊ.

Τού άφισε το χέρι και πρόσθεσε:

— Καλά θα κάνης τώρα να πās στη γυναίκα σου. Σ' εύχαριστώ που ήρθες και με είδες, μα θα σε περιμένη κι' ή γυναίκα σου.

— Ναί, βέβαια... απάντησε ο Μάντελ ανάδοντας ένα τσιγάρο.

Σηκώθηκε. Δε μπορούσε να πάη στη Γκέιλ, μπορούσε όμως να πάη στο διπλανό σπίτι, να συμφιλιωθί με τη Ρόζμαρι, να μιλήσει με τόν Πάτ.

— Ίσως να τούλεγε ο Πάτ τί θάπρεπε να κάνη — κι' άς τόν βεβαίωνε ή Ρόζμαρι πως ήθελε να τού σπάση το κεφάλι ο άδελφός της...

— Η μητέρα του τόν συνάδεψε άς το χαλλί και τόν κυττάζε πού έπαυρνε τη γκαμπαρντίνα του, διπλωμένη πάνω στο μπράτσο του.

— Σ' εύχαριστώ για τα λουλούδια και τα γλυκά, τού είπε. Να ξανάρθης, Μπάρνεϊ... να ξανάρθης γρήγορα!

— Ναί, βέβαια, της ύποσχέθηκε ο Μάντελ. Καί, την ερχόμενη φορά, θα φέρω μαζί μου τη Γκέιλ.

— Θα εύχαριστηθώ πολύ να τη δώ, είπε ή μητέρα του.

Μα ο Μάντελ ήξερε πως της έλεγε ψέμματα... Ποτέ δεν είχαν συναντηθί ή μητέρα του κι' ή Γκέιλ, ούτε κι' ήταν πιθανόν να γνωριστουνε ποτέ από κοντά. Δεν είχαν τίποτα το κοινό, οι δυο τους.

— Αν έφερνε τη Γκέιλ σ' αυτό το παλιό σπίτι, στη φτωχογειτονιά, θα βρισκόταν κι' οι δυο σ' άμηχανία...

— Ο άνεμος τού φαινόταν τώρα πιο κρύος. Σταμάτησε μια στιγμή στην εξώπορτα. Ύστερα προχώρησε προς το διπλανό σπίτι των Ντούλ και χτύπησε την πόρτα.

Τού άνοιξε ένας άντρας ψη-

λός, τύπος Ίρλανδού, με κόκκινο πρόσωπο και μαύρα μαλλιά.

— Ήταν ο Πάτ Ντούλ.

— Ά, εσύ είσαι; είπε ξερά. Τί θέλεις;

— Να μτώ μέσα, απάντησε άπλά ο Μάντελ.

— Έσπρωξε τόν Πάτ και μπήκε στην κουζίνα. Ήταν κι' αυτή ζεστή, όπως της μητέρας του, και μύριζε ψημένο μπιφτέκι.

— Ο Ντούλ έκλεισε την πόρτα κι' άκούμπησε πάνω την πλάτη του.

— Είσαι το χειρότερο καθάρμα που έχω δρ ποτέ, Μπάρνεϊ!

— Σε παρακαλώ, Πάτ!... μπήκε στη μέση ή Ρόζμαρι, πού στεκόταν κοντά στο φουρνέλο.

Φαινόταν τρομαγμένη. Ο άδελφός της δε θέλησε να την τάρξη περισσότερο. Κάθισε πάλι στη θεία του, μπροστά στο τραπέζι, σαν ν' άδιαφορούσε για το Μάντελ. Έκείνος τόν κυττάζε, άπελπισμένος.

— Μα τί θα πη, αυτό; διαμαρτυρήθηκε. Τί έχεις μαζί μου;

— Δεν το ξέρεις;

— Όχι.

— Ο Μάντελ άφισε πάνω σ' ένα κάθισμα τη γκαμπαρντίνα του και το ματωμένο καπέλο του.

— Η Ρόζμαρι λείι πως θέλεις να μου σπάσης το κεφάλι, πρόσθεσε. Γιατί;

— Ο Ντούλ τούδειξε μια καρέκλα.

— Κάθισε, αφού θέλεις να σου το πώ!

— Έσπρωξε προς το μέρος του με τόν άγκάνα του τη μπιφτίλια

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΠΙΝΕΤΕ;

Η μύρτα παρασκευάζεται από έλεκτώ κριθαρί είδικώς κατεργασμένο και λυκίσκο, με προσθήκη μαγιάς της μύρτας.
Ποτό κατ' έξοχην άγνό ή μύρτα περιέχει συστατικά ενεργά, συστατικά μεταλλικά, μικροσυστατικά μεταλ-

λικά και τίς βιταμίνες της μαγιάς της μύρτας, στο σύνολο πενήντα ώφέλιμα συστατικά.

Τα πιο εύεργετικά για την ύγεια είναι ιδιαίτερως πλούσια σε:

- Φωσφόρο (μυϊκή δύναμη)
- Βιταμίνη ΡCα (ξανάνιωμα)
- Βιταμίνη Β2 (ανάπτυξη)
- Βιταμίνη ΡΡ (αντίληψη)
- Βιταμίνη Β6 (καλή κίνηση)

Για να αισθανόσθε καλύτερα πάρετε και σεις από σήμερα την εύχρηστη καθημερινή συνήθεια να...

...ΠΙΝΕΤΕ **ΦΙΕ**

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ
6709 **KONTOYZOΓΛΟΥ**
51 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51

με το ούισκυ, πάνω στο έσπρω μουσαμάνειο τραπέζιμαντήλο.

— Πιές πρώτα, καί, πρόσθεσε.

— Ο Μάντελ κάθισε.

— Όχι, εύχαριστώ, απάντησε. Ήπια πολύ χτές.

— Ο Πάτ Ντούλ έκασε ένα κομμάτι απ' το μπιφτέκι του και τόβαλε στο στόμα του, λέγοντας συγχρόνως:

— Βέβαια, δεν καταδέχεσαι πια να πής μαζί μας!

Για να τού αποδείξη το αντίθετο, ο Μάντελ έριξε ούισκυ σ' ένα ποτήρι και το κατάπιε με το ζόρι. Ο άλλος συνέχισε:

— Ίσως να κάνω λάθος... μα βαστούσες πρίν, δε μάς καταδεχόσουν, παρά ακόμα σε κλείσωνε στο ψυχιατρείο! Δε λογαριάζεις πια τούς παλιούς σου φίλους.

— Ναί, ίσως νάχανε πάρει άέρα τα μυαλά μου, παραδέχτηκε ο Μάντελ. Δεν ξέρω γιατί...

Μπορεί να μ' είχανε ζαλίσει τα πολλά λεφτά που κέρδιζε, για πρώτη φορά στη ζωή μου!

— Ο Ντούλ έβαλε ούισκυ στο ποτήρι του.

— Έτσι γίνεται με όλους... απάντησε. Έχω να σου δώσω τώρα μια συμβουλή, επειδή ήμαστε άλλοτε φίλοι: Πάρε τα λίγα λεφτά που έχεις κατά μέρος και κυττάζε να βρής ένα καλό δικηγόρο, ζακουστό!

— Η άστυνομία άφισε τόν Κούρτις να σε πάρη μαζί του, άλλα προσωρινά και με δρους.

— Ο Κάρλτον κι' ο Ρόζ δε σταματήσανε τη δουλειά τους... Μη σου φανή παράξενο, λοιπόν, αν άνακληθί από μια στιγμή σε άλλη ή αποφυλάκισθί σου μ' έγγυση και σε ξανακλείσουνε στο φρεσκο, κατηγορούμενο για φόνο!

— Η Ρόζμαρι έβαλε τα κλάματα. — Μα δε σκότωσα εγώ αυτή την κοπέλλα, Πάτ! διαμαρτυρήθηκε ο Μάντελ. Δεν το πιστεύω τουλάχιστον...

— Ο Ντούλ έκασε άλλο ένα κομμάτι μπιφτέκι.

— Ναί, το ξέρω. Διάβασα την κατάθεσή σου. Λες πως την καληνύχτισες στη γωνία του δρόμου... Μα είδα επίσης μια φωτογραφία της, που τη δείχνει ολόγυμνη μέσα στο λουτρό σου! Πας βρέθηκε εκεί!...

— Ο Μάντελ πρόσθεσε ότι ξανάρχισε να ιδρώνη. Ήταν από φόβο...

— Έβαλε πάλι ούισκυ στο ποτήρι του, άλλα δεν τ' ήπιε. Τού φαινόταν πως το σώμα του ήταν ένα μπαλόνι έτοιμο να σκάση και να σκορπισθί μέσα στην κουζίνα...

— Έπρεπε να πη σε κάποιον πως είχε δολοφονηθί ο Κούρτις! Έπρεπε να μιλή

Τό μυστικό του πυράκιου

5ον

«Αυτά μόνο είχα να σας πω. Τώρα σας συνδέω με τον Πήτερ Τρίμπλ, που βρίσκεται στο περιπολικό «Μέργκαντζερ», στ' ανοιχτά των ανατολικών ακτών.

Ο Μπόντ κι' η Γκάλα έκουγαν μ' αγωνία. Άνυπομονούσαν να μάθουν αν οι τόσο κόποι και τα βράσανά τους είχαν αποδώσει τους καρπούς τους.

— Έδώ Πήτερ Τρίμπλ... Ω, ραία μέρα σήμερα. Βρισκόμαστε βόρεια του Γκούντβιν Σάντ. Η θάλασσα είναι ήσυχη, λάδι. Δέ φυσάει καθόλου άνεμος. Δεν υπάρχουν άλλα πλοία γύρω μας. Το ραντάρ δε δείχνει ακόμα τίποτε.

«Δε μου επιτρέπεται να σας πω από ποιά απόσταση θ' αρχίσουμε να παρακολουθούμε τον πυράκι. Μά θα τον δούμε μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου... Τώρα πρέπει να βρούμεται καμμία έκτοστη χιλιόμετρα βόρεια από μας. Είδαμε από μακριά την έκτασή του. Ήταν ένα θέαμα φαντασμαγορικό και τρομερό μαζί...

«Μπα, μπα! Βλέπω κάτι ενδιαφέρον: Ένα υποβρύχιο που φτάνει δισταχώς. Δεν απέχει περισσότερο από ένα μίλι. Θα είναι, ασφαλώς, εκείνο στο οποίο επιβιβάστηκε ο σέρ Ουγκο με τους ανθρώπους του... Ο πλοίαρχος Έντουαρντς μου λέει πως δεν απαντάει στα φωτεινά σήματά μας. Δεν έχει καμμία σημαία. Πολύ μυστηριώδες!

«Το βλέπω τώρα καθαρά με τα κυάλια μου. Αλλάξαμε δρόμο, για να βρούμε κοντά του. Ο πλοίαρχος λέει πως δεν είναι απ' τα δικά μας. Τού φαίνεται για ξένο... Σήκωσε τώρα τη σημαία του... Ο πλοίαρχος λέει πως είναι ρωσικό! Διόδολε!...

«Ετοιμάζεται για κατάδυσι... Άκούσατε την κανονία; Τού ρίξαμε μία προειδοποιητική βολή. Μά αυτό χάθηκε γρήγορα κάτω απ' το νερό... Οι ειδικές συσκευές μας δείχνουν ότι αναπτύσσει ακόμα περισσότερη ταχύτητα σε κατάδυσι! Πλησιάζει τους 25 κόμβους! Είναι άπιστευτο!

«Βρίσκεται τώρα στη ζώνη όπου πρόκειται να πέση ο πυράκι. Είναι 12 και τέταρτο. Το «Πουλί του Άπειρου» θα αρχίσει να κατεβαίνει, από ύψος 1500 χιλιομέτρων... με ταχύτητα 16.000 χιλιομέτρων την ώρα! Ελπίζω να μη συμβή καμμία καταστροφή... Μά φοβάμαι πολύ, γιατί το ρωσικό υποβρύχιο βρίσκεται στην πιο επικίνδυνη ζώνη!

«Ο χειριστής του ραντάρ σηκώνει το χέρι του. Αυτό σημαίνει πως φτάνει ο πυράκι... Φτάνει, φτάνει!... Όλοι σωπαίνουν, γεμάτοι αγωνία...

«Θεέ μου! Τί θα πη αυτό;... Έγινε μία φοβερή έκρηξη! Ένα μαύρο σύννεφο ανέθηκε ψηλά στον αέρα. Ένα κύμα τερστίτιο σχηματίστηκε απ' την έκρηξη κι' έρχεται τώρα καταπάνω μας... Νά και το υποβρύχιο! Ανατράπηκε πάνω απ' τη θάλασσα! Αναποδογυρισμένο!...

«Τό κόμα φτάνει... φτάνει... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' — Διακόσιοι νεκροί ως τώρα

και σχεδόν άλλοι τόσοι εξαφανισθέντες, ανάγειλε ο «άρχηγος». Οι αναφορές εξακολουθούν να φτάνουν, απ' τις ανατολικές ακτές... Άσχημα νέα απ' την Ολλανδία. Οι υδατοφράκτες υποχώρησαν, σε μήκος πολλών χιλιομέτρων.

«Όσο για μας, έχουμε άωλες ιδιώς σε περιπολικό σκάφη. Το «Μέργκαντζερ» κι' άλλο ένα ανατράπηκαν. Χάθηκε κι' ο ρεπόρτερ του ραδιοφωνικού σταθμού. Ο πλωτός φάρος του Γκούντβιν έκοψε τις άγκυρές του.

«Δεν υπάρχουν ακόμα ειδήσεις απ' το Βέλγιο, ούτε απ' τη Γαλλία. Σίγουρα όμως, θα έχουμε να πληρώσουμε ένα τεράστιο λογαριασμό, όταν καταμετρηθούν οι ζημιές!

«Ήταν τ' απόγεμα της άλλης μέρας, Ο Μπόντ καθόταν και πάλι αντίκρυ στον προϊστάμενό του — τον άνθρωπο εκείνο με την απάθη φυσιογνωμία και τα γκριζα και ψυχρά μάτια, τον ίδιο που τον είχε προσκαλέσει για τραπέζι και για μπρίτζ... πότε, προ ενός αιώνα, του φαινόταν!

Κάτω απ' τα ρούχα του, το κορμί του ήταν σκεπασμένο με επιδέξιους και λευκοπλάστ. Πονούσε σε κάθε κίνηση. Κρατούσε δύσκολα το τσιγάρο του στο γαντοφορεμένο χέρι του. Ένα κόκκινο σημείο του αιάλωνε το ά-

ριστερό μάγουλο και τη μύτη. — Υπάρχει κανένα νέο για το υποβρύχιο; ρώτησε.

— Ναι, το βρήκανε, απάντησε ο «άρχηγος» με ικανοποίηση. Ξαπλωμένο με το πλευρό στο βυθό, σε 30 όργιες βάθος. Έφτασε επί τόπου το πλοίο που έπρόκειτο να ναυπηγήσει η συντριμνία του πυράκιου. Κατέβηκαν δυο τεταρτάκια, αλλά δεν πήραν καμμία απάντηση στα συνθηματικά χτυπήματά τους πάνω στο σκάφος του υποβρυχίου.

«Ο Ρώσος πρεσβευτής πέρασε σήμερα το πρωί απ' το Φόρεϊν Όφφισ. Είπε πως ξεκίνησε απ' τη Βαλτική ένα ειδικό σκάφος για την ανέλκυσι του βυθισμένου υποβρυχίου. Άλλ' άπαν. Τήσαμε πως δε μπορούμε να το περιμένουμε, γιατί το ναυάγιο αποτελεί κίνδυνο για τη ναυσιπλοία.

Ο «άρχηγος» γέλασε και συνεχίσε:

— Αυτό θ' αλήθευε αν ή ναυσιπλοία γινότανε... σε 30 όργιες βάθος! Τελοςπάντων... Η Κυβέρνησι έχει βρή το μπελά της! Το Υπουργικό Συμβούλιο συνεδριάζει συνεχώς... Ο Βάλλανς καθάρωσε εύχως να επικοινωνήση με ένα συμβολαιογράφο του Έδιμβούργου, στον οποίο είχε εμπιστευτεί ο Ντράξ ένα κλειστό μήνυμά του προς τον κόσμο. Τον πρόφτασε, πριν το ανοίξει και

του το πήρε... Δε φαντάζεστε τί γράφει μέσα ο Ντράξ! Θάλεγε έκδικητικός θεός!

«Ο Βάλλανς το παρέδωσε στο Υπουργικό Συμβούλιο. Έπειτα έμεινε στο γραφείο του, περιμένοντας συμπληρωματικά στοιχεία.

— Το ξέρω, είπε ο Μπόντ. Μου τηλεφώνουσε κάθε τόσο από εκεί στο νοσοκομείο, μέχρι τα μεσάνυχτα, για να μου ζητήσει λεπτομέρειες. Μά δεν ήμουν σε θέση να του πω τίποτα, έτσι που μ' είχαν ποτίσει με καταπραυντικά!

«Τί θα κάνη τώρα η Κυβέρνησι;

— Αποφάσισε και σχεδίασε τη μεγαλύτερη από τη ιστορία, απάντησε ο «άρχηγος». Θ' αραδιάσει ένα σωρό επιστημονικές «μπουρδες», για να εξηγήσει το «δυστύχημα». Θα δηλώσει πως θα πληρώσει όλες τις ζημιές. Θα εκφράσει τη θλίψη της για την τραγική απώλεια του μεγάλου πατριώτη σέρ Ουγκο Ντράξ και των συνεργατών του... καθώς και ενός «άγγλικου υποβρυχίου» νεωτάτου τύπου.

«Θα ισχυριστεί πως παρερμηνεύθηκαν οι διαταγές. Εύτυχως — θα προσθέτη η επίσημη ανακοίνωση — το υποβρύχιο είχε περιωρισμένο πλήρωμα. Οι οικογένειες των θυμάτων θα ελδοποιηθούν απ' το Υπουργείο... Όσο για τη σημαία, την νόμισαν κατά λάθος για ρωσική, από μακριά...

— Μά η ατομική έκρηξι παρατήρησε ο Μπόντ. Η ραδιενέργεια, η ατομική τέφρα, το περίφημο μανιτάρι;... Πώς θα τα εξηγήσουν, όλοι αυτοί; — Μπα, δεν τους πολυσκοτίζει αυτό το ζήτημα. Θα πουν πως κάθε μεγάλη έκρηξι δημιουργεί ένα τέτοιο σύννεφο. Όσο για τη ραδιενέργεια, δεν έφτασε ακόμα ως τις ανατολικές ακτές, όπως απέδειξαν οι έρευνες που έγιναν τη χτεσινή νύχτα με μετρητές Γκάιγκερ. Με την κατεύθυνσι δε πού έχει ο άνεμος, ίσως να παρασπέρθη το σύννεφο μακριά, προς το βορρά.

Ο «άρχηγος» γέμισε την πίπα του και συνέχισε:

— Φυσικά, θα κυκλοφορήσουν διάφορες ανησυχητικές φήμες. Έχουν αρχίσει μάλιστα... Ήταν τόσος κόσμος εκεί, όταν σας βγάλανε με το φορείο, τη μίς Μπράντ και σας. Σας είδανε... Ύστερα, η εταιρεία Μπογουάτερς έκανε άγωγη του Ντράξ, για την απώλεια, εκείνου του δημοσιογραφικού χαρτιού... Θα πρέπει επίσης να εξηγήση η καταστροφή του αυτοκινήτου σας, μέσα στο οποίο βρέθηκε ένα μακρύνιο Κόλτ.

«Ο Βάλλανς παρέδωσε στο Υπουργείο Έξοπλισμού, ότι υπήρχε στο σπίτι της Έμμου Στρήτ. Μπορεί να ξεφύγη κι' απ' το κεί καμμία κουνέλια...

«Τελοςπάντων, όλ' αυτά είναι επικίνδυνα, όπως κάθε μεγάλο ψέμμα. Άλλ' αν δεν ακολουθήσει αυτή την τακτική η Κυβέρνησι, θαπρέπει να τα χαλάση με τη Γερμανία και με τη Ρωσία. Κι'

αυτό δεν το θέλει κανείς...

«Πάντως, θα βρούμε κερδισμένους απ' αυτή την ιστορία! Θα μάθουμε πολλά πράγματα για τα καινούργια και ταχύτερα υποβρύχια και για τα ατομικά βλήματα των Ρώσων. Έξ' άλλου, θα διευκολυνθώ στο μέλλον ή δουλειά του Βάλλανς και η δική μας. Γιατί κατάλαβαν επιτέλους οι πολιτικοί τους κινδύνους που μπορεί να διατρέξη ή ασφάλεια της χώρας...

Τη στιγμή εκείνη κουδούνισε το τηλέφωνο. Ο «άρχηγος» πήρε το ακουστικό.

— Ναι, είμ' εγώ, είπε.

«Άκουσε για λίγο το συνομιλητή του, τραβώντας κάθε τόσο μία ρουφηξιά απ' την πίπα του.

— Είμαι σύμφωνος, είπε στο τέλος. Ναι, έχετε δίκιο... Βέβαια, για το Βάλλανς δεν είναι το ίδιο πράγμα. Αυτός μπορεί να μείνη στη θέση του... Μάλιστα, μάλιστα, καταλαβαίνω. Καλημέρα σας!

«Έκλεισε το τηλέφωνο κι' έμεινε συλλογισμένος για λίγο.

Ο Μπόντ άλλαξε θέση στην πολυθρόνα του, για να λιγοστέψη τους πόνους όλου του κορμιού του. Άκουγε την κίνηση του δρόμου κι' έλεγε με το νου του πως παρά λίγο ν' απώλγη νεκρική σιωπή στην καρδιά του Λονδίνου, για πολλά χρόνια...

Κι' όλ' αυτά από έναν άνθρωπο που όλκεδε στα χαρτιά από αλαζονεία, για ν' αποδείξει έτσι την αξία του! Εύτυχως που ο πρόεδρος της λέσχης τον είχε αντίληφθ, ο «άρχηγος» είχε δεχτή να δοθήση ένα παλιό φίλο του, ο Μπόντ είχε θυμηθί τα μαθήματα ενός χαρτοκλέφτη, ο Βάλλανς είχε πάρει τα μέτρα του. Χωρίς το σύνολο των τυχαίων αυτών περιστατικών, δε θα υπήρχε τώρα Λονδίνο!

Ο «άρχηγος» στράφηκε. Ο Μπόντ τον κύτταζε στα μάτια.

— Μου τηλεφώνησε ο πρωθυπουργός, είπε εκείνος. Θέλει να φύγετε απ' την Αγγλία, ή μίς Μπράντ και σεις, αύριο τ' απόγεμα το αργότερο. Σας ξέρουν πολλοί άνθρωποι που ανακατεύτηκαν στην υπόθεση. Βλέποντας δε σε ποιά κατάσταση είσαστε κι' οι δύο σας, μπορεί να βγάλουν ωρισμένα ανεπιθύμητα συμπεράσματα...

«Φύγετε, πηγαίνετε όπου θέλετε! Θάχετε κι' οι δύο πίσω από αμφοτέρωθεν, σε οποιοδήποτε ξένο νομόμα... Πρέπει να λείψετε ένα μήνα το λιγώτερο.

«Α μπορούσατε να φύγετε σήμερα κι' όλας, αν δεν είχε ή μίς Μπράντ κάποιο ραντεβού, αύριο στις 11 το πρωί. Θα παρουσιαστή στα άνακτορα, για να της δώσουνε το σταυρό του Άγιου Γεωργίου. Φυσικά, ή παρασημοφορία της δεν πρόκειται ν' ανακοινωθί πριν περάσουν μήνες.

«Θάβηλα πολύ να τη γνωρίσω καμμία μέρα. Πιστεύω πως είναι πολύ καλή κοπέλλα!... Ά, και κάτι άλλο! Ο πρωθυπουργός μου ανέθεσε να σας ευχαριστήσω εξ' ονόματός του. Και μίλησε με τα έπαινετικώτερα λόγια για την υπηρέσια μας. Πολύ ευγενικό εκ μέρους του!

«Ο «άρχηγος» χαμογέλασε κι' ο Μπόντ πηρε άναποδώς το χαμογέλο του. Ύστερα ο Μπόντ σηκώθηκε να φύγη.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, για τα καλά σας λόγια, είπε.

— Θα ξαναδωθούμε σ' ένα μήνα... Ά! Πριν φύγετε, περάστε απ' το γραφείο σας. Θα βρήτε εκεί κάτι εκ μέρους μου — ένα μικρό ένδυμιο.

Ο Μπόντ πηρε το άσανσέρ και κατέβηκε στο γραφείο του. Βρή-

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Σουηδίας, ύστερα από τόσο δόρυθο, εγκατέλειψε όριστικά το σκεδίο της να παντρευτή τον Άγγλο πιανίστα Ρόμπερτ Νάγκλας Χόουμ (κάτω άριστερι), που έγώρισε και αγάπησε περσι στο Λονδίνο. Ύστερα άπο την εγκαταλείψι αυτή ή ναρξ πριγκίπισσα ξαναθυμήθηκε ένα παλαιό παιδικό της φίλο, στον όποιο έαισθήθηκε τη χαρά και την εύτυχία και με τον όποιο χορεύει άρες άτέλειωτες!...

κε τη γραμματεία του να τακτοποιή κάτι χαρτιά.

— Αύριο σας άφίνω, της άνάγγειλε.

— Καταλαβαίνω... Έχετε άνάγκη από άνάπαυσι.

— Θα λείψω άνα μήνα... Ύπάρχει τίποτα για μένα;

— Το καινούργιο αυτοκίνητό σας περιμένει κάτω, στην πόρτα. Αυτός που τόφερε, είπε ότι το παραγγείλατε σήμερα το πρωί. Είναι πολύ άφαια...

— Ά, υπάρχει κι' ένα πακέτο, σταλμένο απ' το γραφείο του «άρχηγού». Θέλετε να τ' άνοιξω;

— Ναι, αν δε σας κάνη κόπο...

Ο Μπόντ κάθισε στο γραφείο της και κύτταζε το ρολόι του. Πέντε ή άρα. Ένοιωθε τόσο κουρασσι!... Ήξερε πως θα περνούσαν πολλές μέρες άκόμα, για να συνέλθη τελείως.

Η γραμματεία του, ξαναγύρισε, φέροντας δυο χαρτονομίσματα που φαινότανε άρειά.

Τ' άφησε πάνω στο τραπέζι. Ο Μπόντ άνοιξε το πρώτο. Βρήκε άπο πάνω μία κάρτα άνώθυμ με τις λέξεις: «Ίσως σας χρειαστή», κι' άπο κάτω ένα καινούργιο και γυαλιστερό πιστόλι «Μπερέτα».

«Άνασκήκωσε τους άμους του και τόβαλε μέσα στην άδειαν ήλη, κάτω απ' τη μασάλη του. Σηκώθηκε ύστερα με κόπο κι' έλπε στη γραμματεία του:

— Στ' άλλο κουτί, θα υπάρχη σίγουρα ένα μακρύνιο Κόλτ. Φυλάχτε το, ύσπου να γυρίσω. Θα το δοκιμάσω για σκοποβολή. Πήγε ως την πόρτα και πρόσθεσε:

— Άρεδουάρ, λίλ. Θα πάω στη Γαλλία. Το γραφείο «Φ» θα ήλξη τη διεύθυνσι μου. Άλλά μόνο για έπείγουσα άνάγκη.

— Τί ένοείτε έπείγουσα άνάγκη; τον ρώτησε χαμογελώντας.

Ο Μπόντ γέλασε κι' απάντησε:

— Άν με ζητήσουνε, άς πού-

με, για μπρίτζ!

Βγήκε, κουτσαίνοντας λίγο, κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα. Το καινούργιο αυτοκίνητό του ήταν γκριζό, σαν και τ' άλλο που είχε γίνει κομμάτι. Ήταν όμως άσυγκρίτως πολυτελέστερο. Ο Μπόντ κάθισε στο δολάν, για να το δοκιμάση.

Μισή άρα αργότερα, ο σωφέρ που το είχε φέρει, τον βοήθησε να κατεβή σ' ένα σταυροδρόμι. — Μπορεί να τρέξη άκόμη περισσότερο, αν θέλετε κύριε, του είπε. Άν μας τ' άφίσετε καμμία δεκαπενταριά μέρες, θα το κανονίσουμε ώστε να πιάνη τα 160.

— Άργότερα, απάντησε ο Μπόντ. Το παίρνω, άλλά με τον όρο ότι θα με πάτε στο σταθμό του φέρου-μπότ, στο Καλαί, πριν άπο αύριο το βράδυ.

— Συμφώνω, είπε ο σωφέρ γελώντας. Θα τ' άδηγήσω εγώ.

— Άρεδουάρ λοιπόν.

Ο Μπόντ άπομακρύνθηκε κουτσαίνοντας, και κάθισε σ' ένα πάγκο του πάρκου, αντίκρυ στη λέσχη. Άναψε ένα τσιγάρο και κύτταζε την άρα. Ήταν ο παρά 5'.

Σκέφτηκε πως ή Γκάλα ήταν πάντα άκριβής. Είχε κρατήσει το γυνιακό τραπέζι, για να φάνε μαζί. Κι' έπειτα...; Θα καταστρώνανε έπειτα τα σχέδιά τους για το μήνα που θα περνούσαν στο έξωτερικό σαν άρχοντες! Πού θα ήθελε ή Γκάλα να πανε; Στη Γερμανία; Η στη Γαλλία;

Ο Μπόντ αναρωτήθηκε μήπως είχε άρχισι να την αγαπάη στα σοβαρά...

— Τζέιμς!

Ήταν μία φωνή καθαρή και λίγο άνησυχη. Όχι εκείνη άκριβώς που περίμενε.

Ο Μπόντ άνασκήκωσε τα μάτια του. Η Γκάλα στεκόταν μπροστά του. Φορούσε ένα μαύρο μπερέ, λίγο γυρτό προς τ' ά-

τί. Φαινότανε μυστηριώδης, σαν

μία άπ' τις άπρόσιτες έκείνες γυναίκες που είχε δη τόσες φορές να περύνανε με την κούρσα τους, στο έξωτερικό — άλλά πού έπιθυμητή άπό κάθε άλλη. Ήταν μία γυναίκα που ήγανει να δη κάποιον άλλο που αγαπούσε... όχι αυτόν!

Σηκώθηκε και της έσφιξε το χέρι. Εκείνη δεν κάθισε.

— Θάβηλα πολύ νάσαστε και σεις αύριο, Τζέιμς... του είπε.

Την κύτταζε και ρώτησε:

— Αύριο το πρωί ή το βράδυ; Η νέα γυναίκα κοκκίνισε.

— Στα άνακτορα, έννω, άπάντησε.

— Ύστερα τί σκοπεύετε να κάνετε;

Τον κύτταζε στα μάτια. Τρυφερά ή νοσταλγικά;

— Ύστερα γύρισε το κεφάλι της. Το ίδιο έκανε κι' ο Μπόντ. Είδε τότε, έκато μέτρα μακρύτερα, ένα νέο ψηλό και ξανθό, που τους γύρισε την πλάτη και πηγαίνερχότανε για να σκοτώση την άρα του.

Ο Μπόντ στράφηκε στη Γκάλα. Εκείνη άντιμετώπισε τη ματιά του και του εξήγησε με ειλκρίνια και ήρεμία:

— Είναι ο άντρας που θα παντρευτώ αύριο τ' άπόγεμα. Λέγεται Βίβιαν και είναι άστυνομικός.

— Ά, καλά... είπε ο Μπόντ μ' ένα δεδισμένο χαμογέλο.

Σώπασαν κι' οι δύο για λίγο. Δεν κύτταζονταν πια στα μάτια.

Γιατί είχε έλπίσει περισσότερα πράγματα ο Μπόντ; Τί είχε συμβή μεταξύ τους; Ένα φιλί... κι' ή έπαφή των κορμιών τους, άγκαλιασμένων με τρόπο μπροστά στον κίνδυνο. Τίποτ' άλλο...

Κι' άλλωστε ή Γκάλα φορούσε δαχτυλίδι άραδώνων. Γιατί είχε φανταστή ο Μπόντ ότι το φόρεσε μοναχά για ά κρατήση σ' άπόσταση το Ντράξ; Πως είχε μπόρεσει να πιστέψη ότι συμμεριζόταν κι' εκείνη τις έπιθυμίες του και τα σχέδιά της; «Τί θα κάνω τώρα;» άναρωτήθηκε.

«Άνασκήκωσε τους άμους του. Έπρεπε ν' άφήση τους δυο έρωτευμένους και να τραβήξή το δρόμο του, δίχως ψευτικές εύαισθησίες. Έπρεπε να κρατήσει το ρολό που περίμενε απ' αυτόν ή Γκάλα...

«Εκείνη τον κύτταζε με κάποια άνησυχία. Άνυπομονούσε ίσως ν' απάλλγη απ' αυτόν τον ξένο, που είχε προσπαθήσει να παραβιάσει την πόρτα της καρδιάς της...

Ο Μπόντ της χαμογέλασε ευγενικά.

— Ζηλεύω, της είπε. Είχα κά- νει άλλα σχέδια για μας τους δυο.

— Δηλαδή; τον ρώτησε άναποδιδώντας του το χαμογέλο του. — Ήθελα να σας πάω σε κάποια χαριτωμένη άκρη της Γαλλίας...

Η Γκάλα έβαλε τα γέλια. — Λυπάμαι που θα σας στε- ρήσω αυτή την ευχαρίστησι, άλλά δε γίνεται άλλοιώς, απάντησε.

— Ναι, βέβαια! Άντίο λοιπόν, Γκάλα!

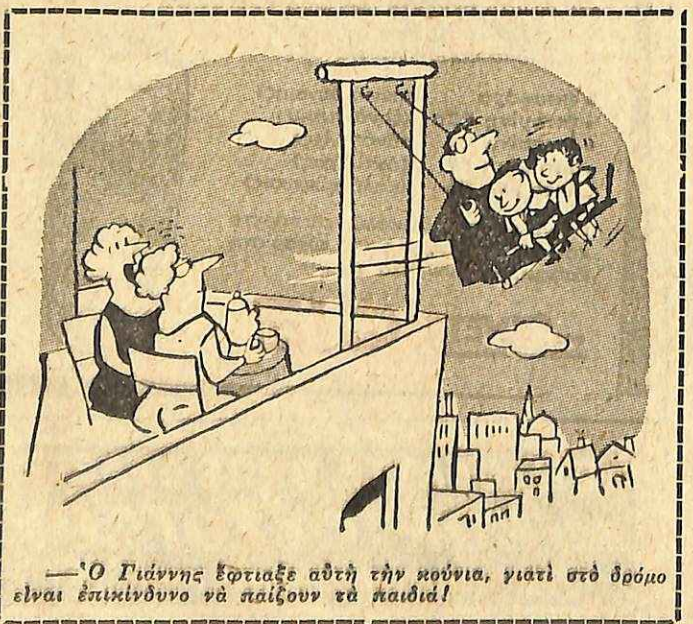
Τούδωσε πάλι το χέρι της.

— Άντίο, Τζέιμς!

Για τελευταία φορά, ο Μπόντ άνατρίχιασε έλαφρά, στο άγγιγμά της.

Ύστερα χωρίστηκαν και τράβηξαν καθένας το δρόμο του.

ΤΕΛΟΣ

— Ο Γιάννης έρωτιάσε αυτή την κούνια, γιατί στο δρόμο είναι επικίνδυνο να παίζουν τα παιδιά!

Μερικά από τα παιδάκια της κατασκηνώσεως την ώρα του φαγητού τους.

ΕΙΚΟΣΙ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙ Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ

Η συγκινητική πρωτοβουλία των εταιρειών προστασίας αποφυλακισμένων Αθηνών - Πειραιώς

Μια εύχρηστη έκπληξη μας έπεφτε προχθές, ένας έκλεκτος φίλος, ο κ. Χαρ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Διευθυντής Ποινικής Δικαιοσύνης του υπουργείου Δικαιοσύνης.

— Πάμε στο Ν. Φάληρο, μας είπε. Θά ήθελε μια ώραία ένοργασία, που ενώ πραγματοποιείται αθόρυβα και χωρίς τυμπανοκρουσίες, αξίζει να τύχει ευρύτερης δημοσίστευσης.

Στο Νέο Φάληρο λειτουργεί ο Σταθμός Προστασίας Αποφυλακισμένων. Έργο του είναι να παρέχει στους αποφυλακισμένους, που θα ζητήσουν τη συνδρομή του, προσωρινό άσυλο στέγης και διατροφής επί 15 μέρες, κατ' ανώτατο όριο, μέχρι ότου δηλαδή, τακτοποιηθούν σε εργασίες ή αποσταλούν πίσω στην πατρίδα τους, αν κατάγονται από τις επαρχίες, μερίμνη του σταθμού.

Αλλά η έκπληξη που μας έπεφτε ο κ. Χαρ. Τριανταφυλλίδης ήταν άλλη. Τους τελευταίους τρεις μήνες ο σταθμός του Ν. Φαλήρου είχε σηκώσει λευκή σημαία! Οι κοιτώνες του παρέμεναν κενοί. Και τα 20 κρεβάτια που διαθέτει, άχρηστοποίητα. Τους τρεις αυτούς μήνες είτε συνέπεσε να μη πραγματοποιηθούν απολύσεις κρατούμενων, είτε οι αποφυλακισθέντες έτυχε να μην έχουν ανάγκη της προστασίας του σταθμού.

Η κ. Χρυσή Χρ. Κατσάμπα, πρόεδρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Δρχ. 340.—
Εξαμηνια	» 170.—
Τριμηνια	» 85.—
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Λίρες 7.—
»	Δολάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000
Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνιου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.	

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της διευθύνσεως του «Θήσαυρου».

Διεύθυνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α.Ν. 1092/1938. Ἰδιοκτήτρια: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνιου 4, Διευθυντής-Διαχειριστής καὶ υπεύθυνος: Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βουλγαρῆς 11, Ἀθήναι.

τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ σταθμοῦ, εἶχε τότε, μιὰ ώραία ὥσαν καὶ συγκινητικὴ ἐμπνευσι: Νὰ χρησιμοποίησιν τὸ οἶκμα τοῦ σταθμοῦ ὡς θερινὴ κατασκήνωσι γιὰ παιδάκια κρατουμένων καταδίκων. Μήπως τὸ Νέο Φάληρο δὲν ἦταν, πρὶν λίγα χρόνια, τὸ πῶ ἀγαπημένο καὶ τὸ μοναδικό, ἀλλωστε, παρὰ θιν' ἄλλος, θέρετρο τῶν Ἀθηναίων; Ὁ σταθμός, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐγκατεστημένος σὲ μιὰ κομψή, διώροφη βιλλίτσα, στὴν ὁδὸν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Ὁ εὐρύς αὐλόγυρος τοῦ εἶναι κατάφυτος ἀπὸ φουντωμένες φυσιτικές, συκιές καὶ ἄλλα δένδρα.

Γύρω ὀριγιάζει τὸ πράσινο. Καὶ τὸ τοπίο ἐκεῖ τοιγύρω, εἶναι μοναδικῆς γραφικότητος. Ποῦ ἄλλοῦ θὰ μπορούσαν τὰ παιδάκια τῶν φυλακισμένων, τὰ ἀποπαῖδια τῆς μοίρας, νὰ περάσουν καλύτερα ἕνα μῆνα τοῦ καλοκαιριοῦ, νὰ βροῦν λίγη συμπαγία καὶ στοργή, νὰ τραφούν κἀπως καλύτερα καὶ—ὅπου καὶ τὸ σπουδαιότερο—νὰ βρεθούν γιὰ λίγο μακριὰ ἀπὸ τὸ καταθλιπτικὸ περιβάλλον τοῦ συνθέτει τὸ φτωχόπιστο τοῦ ἀποβλήτου τῆς κοινωνίας.

Ἡ ώραία ἰδέα τῆς κ. Κατσάμπα ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδρομίας. Κι' ἔτσι ὁ Σταθμός Προστασίας Αποφυλακισμένων μετεβλήθη τώρα τὸ καλοκαίρι σὲ μιὰ χαρούμενη κατασκήνωσι ἐἰκοσι παιδιῶν, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ζοῦν τόσο ξενόιαστα καὶ τόσο εὐτυχισμένα.

Ἐνα χιλιάριο στοιχίζει ἡ διαμονὴ κάθε παιδιοῦ στὴν κατασκήνωσι. Συνεπῶς γιὰ τὰ ἐἰκοσι παιδάκια θὰ διατεθῶν 20.000 δραχμές. Ἀλλες 25.000 δραχμές περίπου διετεθήσαν ἀπὸ τὸν σταθμὸ ἀπὸ πέρυσιν τὸν Αὐγουστο μέχρι ἐφέτος, τέλος Ἰουλίου γιὰ τὴν περιθαλψὴ 65 ἀποφυλακισθέντων καταδίκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων 25 γυναῖκες.

Σ' ὅλους αὐτοὺς παρεσχέθη ἄσυλο στέγης, ἐπὶ 400 ἐν συνόλῳ ἡμερονυκτία. Ἐπίσης τοὺς ἐχορηγήσαν 300 γεύματα, 350 δειπνα, ὡς καὶ 380 πρωῒνα ροφήματα ἀπὸ 100 δράμια ψωμί τὸ καθένα, 10 δράμια βούτυρο, 50 τυρί καὶ 10 γάλα.

Μὲ τὴ φροντίδα, ἐξ ἄλλου, τῆς κ. Κατσάμπα ἕνας ἀπὸ τοὺς προστατευόμενους τοῦ σταθμοῦ εἰσῆλθι στὸ Γηροκομεῖο Ἀθηνῶν, ἄλλος στὸ Φάρο Τυφλῶν τοῦ Ἡρακλείου, ἕνὸς ἐν ἑνὸς ἄλλου, ἀρρωστο, παρεσχέθη ἡ ἀναγκαία νοσοκομεικὴ περίθαλψι.

Ὁ σταθμός τοῦ Νέου Φαλήρου ὑπάγει τὰς δύο ἑταιρίες Προστασίας Αποφυλακισμένων ποὺ λειτουργοῦν στὴν Ἀθῆνα καὶ στὸν Πειραιά καὶ διοικεῖται ἀπὸ ἐπιτροπὴ ἐγκρίτων κυριῶν, ποὺ ἔχουν τάξει γιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους τὴν εὐποιία καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πληθύν.

Στὴν ἐπιτροπὴ, ἐκτός τῆς προέδρου κ. Χρυσῆς Χρ. Κατσάμπα, μετέχουν οἱ κυρίες Μάνια Γερανῆ, γενικὴ γραμματεὺς καὶ Αἰκ. Κωνσταντίνου, ταμίας, ἡ κ. Ἀμαλία Στράτου, οἱ κυρίες Ριρή Παναγιωτοπούλου καὶ Ἰσμήνη Παπατέστα καὶ ὡς ἐντεταλμένος σύμβουλος ὁ ὑψηλὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰάκ. Ζαχαρόλας. Τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ σταθμοῦ ἐφορεύουν, ἐκ περιτροπῆς, οἱ κυρίες Μίτσα Κατσουλᾶκου, Μίλχα Γιαννοπούλου, Χαρ. Λιανού, Μαρία Μαρικιανού καὶ Ν. Ἀθανασοπούλου.

Καὶ τώρα κἀτι ἄλλο: Πᾶς καλύπτονται τὰ ἐξοδα λειτουργίας τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ν. Φαλήρου; Τὸ κράτος διαθέτει ἐτήσιως γιὰ τὴν 58 ἑταιρίαν Προστασίας Αποφυλακισμένων ποὺ λειτουργοῦν σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ποσὸν τῶν 116.000 δραχμῶν. Μόλις ἀναλογούν, δηλαδὴ, στὴν κάθε ἑταιρία ἀπὸ δύο χιλιάδικα...

Τὰ ὑπόλοιπα καλύπτονται ἀπὸ φιλανθρωπικὰς γιορτὲς ποὺ ὀργανώνουν οἱ ἑταιρίες καὶ πρὸ πάντων μέ... ρεφενέ, μεταξὺ τῶν κυριῶν

Ν. ΣΥΡΙΟΣ

•••

Αὐτὰ κάνουν τὰ νεῦρα!

Μιὰ κάποιαν κυρία Φέρνεκς, στὸ Σάουθ Ἀυπὸ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἶχε νευρίασει τόσο πολὺ μὲ μιὰ πεταλούδιτσα ποὺ φτερουγίζε γύρω τῆς ἐπίμονα, ὥστε ἄρπαξε ἐπιτέλους ἕνα σφυρί καὶ τῆς τὸ πέταξε γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ! Ἀντὶ γιὰ τὸ ἔντομο ὅμως, τὸ σφυρὶ βῆκε στὸ κεφάλι... τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸν ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Τὸ σταυρολέξε τῶν «Μ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΛΙΟΜΕΝΗ 2) ΜΟΔΑ — ΜΑΝ-ΤΙΣ 3) ΜΑΡΩ — ΜΩΡΙΑ — ΜΑ. 4) ΠΙΑ — ΜΑΣΙΑ — ΜΑΝ. 5) ΛΑ — ΜΟΝ — ΜΑΡΑ. 6) ΜΕΙΟΝ — ΜΑΛΙ. 7) ΩΜΟΣ — ΣΟΜ — ΡΑΣΑ. 8) ΜΕΝΟΥ — ΜΕΡΙΣ. 9) ΛΑΛΗ — ΛΕΟ — ΜΠ. 10) ΤΑΣ — ΜΥΛΟΣ — ΜΑΤ. 11) ΑΝ — ΜΩΡΙΣ — ΜΕΝΩ. 12) ΗΜΕΡΑΝ — ΜΑΛΛΑ. 13) ΑΝΑΤΟΜΙΚΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΑΛΩΜΑΤΑ 2) ΜΑΙΑ — ΜΕΛΑΝΗ. 3) ΜΟΡΑ — ΜΟΝΑΣ — ΜΑ. 4) ΕΔΩ — ΜΕΣΟΝ — ΜΕΝ. 5) ΛΑ — ΜΟΙ — ΜΩΡΑ. 6) ΜΑΝΟΣ — ΜΥΡΑΤ. 7) ΟΜΩΣ — ΝΟΜ — ΑΙΝΟ. 8) ΜΑΡΙΑ (Κάλας). — ΜΕΛΟΣ. 9) ΕΝΙΑ — ΡΕΣ — ΜΙ. 10) ΝΤΑ — ΜΑΡΙΟ — ΜΑΚ. 11) ΗΙ — ΜΑΛΑΣ — ΜΕΛΗ. 12) ΣΜΑΡΙΣ — ΜΑΝΑ. 13) ΑΝΑΚΛΑΜΠΩ.

Ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Δὲν περνᾷ τὰ 8 χιλιόμετρα. 2) Ὁ Μάρσαλ (μὲ μήκος 2400 χιλιόμετρα). 3) Τὸ 1887 (ἀπὸ τὸν Ντάνλοπ). 4) 55. 5) 24. 6) Στὸ Περσὺ (συνδέει τὴ Λίμα μὲ τὴν Ὀρόνια σὲ ὕψος 4835 μέτρα). 7) 12. 8) Ἡ Λεοπάρδαλις. 9) 1500 κιλά. 10) Οἱ Ἰνδιές.

Ρέμβες

Ρ Ι Σ
Ρ Ο Δ Ο Σ
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ
Σ Ο Ρ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

Ὁ ναυαγὸς καὶ οἱ 3 καρκινέλλες

Ὁ ναυαγὸς πρέπει νὰ φτάσῃ στὴν κοραβέλλα ποὺ βρίσκεται πάνω ἀριστερά. Στὶς ἄλλες δὲ μὴ ποῖ νὰ φτάσῃ.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 706 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΑΜΙΑ — ΣΦΗΚΑ. 2) ΠΑΓΟΔΑ — ΣΑΛΑΤΑ. 3) ΧΑΣΑΝΙ — ΡΙΝΙΚΑ. 4) ΠΑΝΙΣ — ΤΑΡΑΣ. 5) ΑΝΑ — ΜΗΡΟΣ — ΙΡΑ. 6) ΟΡΑΤΟΡΙΟΝ. 7) ΙΔΙΑ — ΙΝΑ — ΜΑΤΑ. 8) ΝΕΑΙ — ΒΑΣΑΝΟΙ — ΣΙΓΚ. 9) ΘΑ — ΠΟΔΙ — ΙΛΑΙ — ΕΡ. 10) ΕΡΩΛ — ΙΚΕΣΙΑΙ — ΤΑΣΙ. 11) ΜΑΛΟ — ΡΟΣ — ΑΓΑΝ. 12) ΑΝΤΙΝΟΜΙΑ. 13) ΙΔΗ — ΜΑΤΙΑ — ΜΑΚ. 14) ΣΑΧΛΑ — ΑΝΑΦΗ. 15) ΣΟΥΡΗΣ — ΕΝΤΟΛΗ. 16) ΝΤΟΡΙΣ — ΘΙΕΣΤΑ. 17) ΑΝΑΣΑ — ΜΑΦΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

2) ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ. 2) ΧΑΝ — ΕΑΡ — ΛΑΣ. 3) ΠΑΝΑΓΙΑ — ΟΜΟΧΟΝ. 4) ΣΑΣΙ — ΔΙΠΛΑ — ΛΥΤΑ. 5) ΑΓΑΣΤΟΙ — ΛΑΒΑΡΟΝ. 6) ΜΟΝ — ΡΑΒΔΙΟΝ — ΗΡΑ. 7) ΙΔΙΩΜΑ — ΑΙΓΙ — ΤΜΗ. ΣΙΣ. 8) ΛΑ — ΗΤΙΣ — ΕΡΙΑ — ΣΑ. 9) ΒΕΡΟΝΑ — ΣΟΝΤΕΣ. 10) ΣΣ — ΟΡΑΝ — ΙΣΟΙ — ΦΜ. 11) ΦΑΡΑΣΙ — ΟΙΑ — ΜΑΓΕΙΑ. 12) ΗΑΙ — ΟΜΙΛΙΑΙ — ΝΗΦ. 13) ΚΑΝΤΙΝΑ — ΓΑΛΑΤΙ. 14) ΑΤΙΑ — ΤΣΙΤΑ — ΝΟΤΑ. 15) ΑΚΡΙΤΑΙ — ΑΝΩΜΑΛΑ. 16) ΑΑΡ — ΓΕΣ — ΑΦΗ. 17) ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ.

•••

Ὁ χρυσὸς δεκάλογος γιὰ τοὺς αὐτοκίνητιστάς

Τὸ διεθνὲς ἴνστιτούτο τῶν αὐτοκίνητιστικῶν δυστυχημάτων, ποὺ ἐδρεύει στὸ Λονδίνο, δημοσίευσε τὸν ἐξῆς δεκάλογο συμβουλῶν πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς:

- 1) Μὴν ξεπερνᾶτε τὸ μῆκος τοῦ ἀμάξι, πρὶν βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος.
- 2) Μὴν ἀναπτύσσετε ποτὲ ταχύτητα ἀνωτέρη ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τῆς μεγίστης ταχύτητας, ποὺ ἀποδίδει ἡ μηχανή σας.
- 3) Βιάζεστε τὸ πόδι σας ἀπὸ τὸ γκάξι, ὅταν σὰς προσηρᾶν ἄλλο ἀμάξι.
- 4) Νὰ θυμάστε, ὅτι τὸ πρὸς τὰ δεξιά ἀμάξι ἔχει πάντα προτεραιότητα.
- 5) Προσοχὴ στοὺς φανοῦς σας τὴ νύχτα.
- 6) Μὴν ἀκολουθεῖτε ἀπὸ κοντὰ τὸν προπορευόμενο αὐτοκίνητο.
- 7) Ὅταν βγαίνετε ἀπὸ τὸ χῶρο παρκαρίσματος, κυττάχτε μήπως ἔρχεται ἄλλο αὐτοκίνητο.
- 8) Νὰ φρενάρητε σὲ δύο χρόνους.
- 9) Πρὶν ἐκκινήσετε γιὰ πολὺ μαρὸν ταξίδι, βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν καλὴ κατάστασιν τῆς ὕγειας σας.
- 10) Προσοχὴ στὴν ἀσπνία καὶ στὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Ἑλληνικὸς Ἀθλητισμὸς γινώρισε στοὺς ἀγῶνας τοῦ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς γίγαντες τέσσερες ἀνέλθους θῆιμους καὶ μιὰ ἀπογοητευτικὴ ἡττα. Ὁ Παπαδασιλείου, ὁ Δεπάστας, ὁ Χιώτης, ὁ Γλέζος νίκησαν, ἀντιστοίχως ἄσσοι σὰν τὸν Κόλεμαν, τὸν Κούρνεϋ, τὸν Ντλίγκερ, τὸν Μανκένζυ.

Ὁ πρωταθλητὴς μας ὅμως Ρουμπάνης, πρωταθλητὴς τῆς Εὐρώπης καὶ τρίτος Ὀλυμπιονίκης τῆς Μελβούρνης, νικηθῆκε ἀπὸ τὸ νεαρὸ Μόρρις μὲ 4,65 μ. ἐναντὶ 4,50 μ. Πετύχαμε δύο θαυμάσια Πανελλήνια ρεκόρ στὸ δίσκο μὲ τὸν Κουινάδου καὶ στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων, μὲ τὸν Παπαδασιλείου. Πολλὰ ρεκόρ τοῦ Σταδίου ἀλλάξαν κάτοχο καὶ οἱ φιλαθλοὶ μας ἀπολαύσαν ρεκόρ, ὅπως τὸ 19,05 τοῦ Ὁμπραῖεν στὴ σφαιροβολία, ποὺ πρέπει νὰ ξεναθῶν οἱ... Ἀμερικανοί, γιὰ νὰ τὸ ξεναθοῦμε.

Σαράντα χιλιάδες θεαταὶ παρηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνες τὴν πρώτην ἡμέρα καὶ πενήντα τὴ δεύτερα. Οἱ παγκόσμιοι ἄσσοι καὶ Ὀλυμπιονίκες Ντλίγκερ, Κούρνεϋ, Μάρττισον, Ντούμας, Μπάμκα γοήτευσαν, ἀλλὰ δὲν κατέπληξαν. Κουρασμένοι ἀπὸ τοὺς τιτανικούς ἀγῶνες τῶν τῶ Μόσχα, στὴ Βαρσοβία καὶ στὴ Βουδαπέστη μερικοί, ἀλλοὶ ἐκτός φόρμας, καὶ ἄλλοι γιὰτὶ δὲν εἶχαν ἀντιπάλους ἀντάξιους τῆς ἀξίας τους, δὲ μπόρεσαν νὰ ὑπερβούν τοὺς αὐτοὺς τοὺς. Ὡστόσο, ἐξ ὅνους τὸν λέοντα...

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα! Ὅταν σὲ μιὰ συνάντησι Ἑλλάδος—Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κατορθώνουμε νὰ νικήσουμε σὲ τέσσερα ἀγωνίσματα, τοῦτο σημαίνει θρίαμβο τῶν Ἑλλήνων πρωταθλητῶν καὶ δυναμικὴ ἀνοδο τῆς στάθμης τοῦ Ἀθλητισμοῦ μας.

★

Ὁ Γιώργος Παπαδασιλείου, ποὺ ἀνεδείχθη ὁ καλύτερος Ἑλλήνας ἀθλητὴς τῶν ἀγῶνων καὶ ἔλαβε τὸ ἐπῆλο ἀπ' τὸν προσηυθετῶν Ἡ.Π.Α. κ. Τζαίμης Ρίντελμπεργκερ, δὲν διακρίθηκε μόνον γιὰ τὸ νέο ρεκόρ ποὺ πέτυχε μὲ 8' 52" 4, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὸν στρατηγικὸ τρόπο, ποὺ σημείωσε τὴ λαμπρὴ νίκη τοῦ ἐπὶ τοῦ Κόλεμαν (8' 54" 4) καὶ τοῦ Τζόουνς (9' 17" 8).

Ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἐπέδειξε αὐτοπεποίθησι καὶ πνεῦμα ἐπιθετικὸ. Μπήκε ἐπὶ κεφαλῆς. Ἄσσοι σὰν τὸν πῆδημα τῶν ἐμποδίων καὶ ἀπαράμιλλος στὸ πέρασμα τῆς λίμνης, κατόρθωσε πάντα νὰ κερδίξῃ περὶ τὰ 3—5 μέτρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ θυελλώδες πέρασμά του στὴ σφενδόνη. Ὁ πονηρὸς Κόλεμαν ἀντέληψε στὴν τρίτη στροφὴ τὸν θανάσιμο κίνδυνο καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ. Προσπάθεισε νὰ πάρῃ τὴν πρωτοπορεία στὰ 1400 μ. Ὁ Παπαδασιλείου ὅμως ἀποφασιστικῶς, τὸν προσπέρασε κοντὰ τὴν λίμνη καὶ ἐκτοτε δὲν τὸν ἄφηνε νὰ μῆτι μπροστὰ.

Στὰ 1800 μ. ὁ Κόλεμαν ἀγωνίζεται νὰ κερδίξῃ τὸ χαμένο ἔδαφος καὶ τὸ κατορθώνει. Ἀλλ' ὁ φιλότιμος Παπαδασιλείου ξεναυμαίνει ἐπὶ κεφαλῆς καὶ περνᾷ πάλι τὴ λίμνη πρώτος. Ἀλαγμὸς χαράς καὶ ἐνθουσιασμοῦ χειροκροτήματα ὑποδεχόνται τὴν πετυχημένην προσπάθειά του.

Ὁ Παπαδασιλείου τώρα δὲν συγκρατεῖται. Ἐξορᾷ! Ἀνοίγει καὶ μὲ ταχὺ διασκελισμὸ ξεχνώντας ἀκάθεκτος πρὸς τὴ νίκη.

Παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ ὑποδέχεται τὴ μεγάλη ἐξορμή. Στὴν τελευταία στροφὴ ἀναπτύσσει ἕνα καταπληκτικὸ φινίς καὶ σημειώνει νὸ ἑλληνικὸ ρεκόρ (8' 52" 4) καὶ τὴ μεγαλύτερη νίκη τῆς σταδιοδρομίας του. Κατέβαλε τὸν Ἀμερικανὸ Κόλεμαν, ποὺχε ρεκόρ, 8' 40" 4 στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων.

★

Ἦως καὶ ὁ Βαγγέλης Δεπάστας μὲ τὴν μεγαλειώδη καὶ ἀνέλπιστη νίκη τοῦ ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Κούρνεϋ. Μὲ ρεκόρ 1' 45" 8 στὰ 800 μ. ὁ Ἀμερικανὸς ἄσσοι καὶ πρώτος Ὀλυμπιονίκης τῆς Μελβούρνης, δὲν ὑπελόγησε τὸν Ἑλληνα Δαυὶδ σὰν Γολιάθ ποὺ ἦταν. Ἡ ἀδάμαστη ὁμῶς ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνου ἀθλητοῦ καὶ ἡ ἐμφυτὴ πονηρία τοῦ Ἑλλήνα τοῦ δίδαξαν νὰ μὴ περιφρονῇ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὁ Δεπάστας, χάρις στὴν αὐτοθυσία τοῦ Ματσκανίδη, ἔκανε κούρσα μαχητικὴ. Παρεσῆρθε σ' ἕνα δυνατό πρῶτο τετρακοῦσι (55") καὶ στὴ στροφὴ τῶν 500 μ. ξεχύθηκε...

Ὅταν ἀντέληφθῃ ὁ Κούρνεϋ τὸ στρατηγικὸ σχέδιο τῶν Ἑλλήνων ἦταν πιά ἀργά. Στὴν ἐύθεια ξεχύθηκε νὰ τὸν πιάσῃ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

Πῶς νίκησαν τοὺς Ἀμερικανούς ἄσσοις ὁ Παπαδασιλείου, ὁ Δεπάστας, ὁ Χιώτης καὶ ὁ Γλέζος

λουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα. Πέρασαν τὰ 800 μ. σὲ 2' 19" 5. Τὰ 1000 μ. σὲ 2' 54". Τὰ 1500 μ. σὲ 4' 19". Τὰ 2000 μ. σὲ 5' 45". Τὰ 3000 μ. σὲ 8' 45" 9. Τὰ 4000 μ. σὲ 11' 45".

Ἀνυπόμονοι οἱ φιλαθλοὶ ἐνθάρρυναν τὸν πρωταθλητὴ μας νὰ πᾶ τὴν πρωτοπορεία. Ὁ Χιώτης ὅμως ἔτρεχε μὲ βασι καθωρισμένο σχέδιο. Μόνον στὰ τελευταῖα 400 μ. ὁ Ἑλληνας πρωταθλητὴς τοῦ ἐξαπολύει ἕνα δυνατό «ντεμαράζ» καὶ τὸν ὑποσκελίζει γιὰ λίγο. Ὁ δημιουργὸς ὅμως τῶν 14' 04" 8 στὰ 5000 μ. στὴ Βαρσοβία καὶ τῶν 3' 41" 5 στὰ 1500 μ. στὴ Βουδαπέστη Ντλίγκερ δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ θέσι. Ἀναπτύσσεται καὶ τὸν προσπερνᾷ.

Οἱ φιλαθλοὶ ἀγωνιοῦν! Τί θὰ γίνῃ; Θὰ τὸν νικήσῃ ὁ Χιώτης; Σὰν πεπειραμένος ἄσσοις ὁ πρωταθλητὴς μας καροδοκεῖ. Τὸν ἀφίνει, κοντὰ-κοντὰ, νὰ πάρῃ τὴ στροφὴ καὶ μ' ἕνα ἐνθουσιώδες ἀμπαλάζ στὴν εὐθεία ξεχνύεται. Τὸ καεδιοκτύπη κρατὰ μὲν ἐλάχιστα δευτερόλεπτα. Ὁ Χιώτης ἐν σίφουσιν τὸν προσπερνᾷ καὶ κόβει τὸ νῆμα, ἐνῶ οἱ θεαταὶ συγκινοῦνται ἀπὸ τὸν ἄθλο του καὶ τὸν ἀποθεώνουν. Ἦταν ἕνας θῆιμους!

Ὁ Γλέζος; Φιλότιμος καὶ συστηματικὸς στὴν προσπάθειά του ἔτρεξε ὑπολογισμένα καὶ χωρὶς νὰ πετύχῃ, βέβαια, ἐντυπωσιακὸ ρεκόρ, ἐνθουσίασε τοὺς φιλαθλοὺς του: α) γιὰτὶ ἐξουδετέρωσε τὸν Τρούες, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ μετὰ τὰ 2000 μ. ἐξ αἰτίας τοῦ γρήγορου ρυθμοῦ, ποὺ διάλεξε καὶ β) γιὰτὶ νίκησε τὸν Μακκένζυ, ποὺ μπορεῖ νὰ πέτυχε 32' 16" 4, ὥστόσο ἔτρεξε ἐλαφρά, οἰκονομικά, μὲ εὐχέρεια.

Ὁ Γλέζος ἄφησε τοὺς Ἀμερικανούς νὰ προπορευτοῦν καὶ νὰ ἐξαντληθοῦν. Ἀντεπετέθη καὶ στὰ 7.600 μ. ἕνα ντεμαράζ ἔθεσε ἐκτός πρωτοπορείας τὸν Ἀμερικανὸ ἀντίπαλό του, τερματίζοντας περὶ τὰ 200 μέτρα ἐμπρὸς μὲ 31' 41" 8.

★

Στὴ δισκοβολία ἀπολαύσαμε μιὰ τιτανικὴ πάλη τοῦ γιγαντοσώμου Ἀμερικανοῦ ἄσσοις Μπάμπακα καὶ τοῦ παγκόσμιου πρωταθλητοῦ τοῦ δεκάθλου Τζόνσον μὲ τὸν Ἑλληνα ρεκόρμαν Ἀντώνη Κουνάδη.

Μὲ τὴν πρώτη βολὴ ὁ δημοφιλὴς δισκοβόλος μας, ὑπὸ τὰ ζωηρότατα χειροκροτήματα τῶν 40.000 θεατῶν, κατέρριψε τὸ ρεκόρ μας στὸ δίσκο μὲ 53,81 μ. (παλαιὸ τοῦ ἰδίου 52,89 μέτρα).

Οἱ τρεῖς πρώτες βολές του ἦταν 53,81 μ. — 52,60 μ. — 52,03 μ. Νίκησε τὸν Τζόνσον (50,01 μ.), ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ καταβάλῃ καὶ τὸν Μπάμπακα (55,67). ποὺ στὴ Μόσχα εἶχε πέτυχει στὴν προπονήσι βολὴ ὑπὲρ τὰ 60 μ. καὶ στοὺς ἀγῶνες 57 μ.

Τὸ δίδαγμα γιὰ τὸν Κουνάδη μας στὴν συνάντησί του μὲ τὸν Μπάμπακα ἦταν ὁ ρυθμὸς στὸ δίσκο.

Θὰ παρατήνησε πῶς ἡ ταχύτης ἐπαυξάνεται προσδευτικὰ ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ αἰώρησι μέχρι τὴν τελικὴ ἐκτίναξι, χωρὶς νὰ διακόπτεται στὴ «ρεβέρ», ὅπως κακῶς κάνει ὁ πρωταθλητὴς μας.

Ὁ Μπάμπακα, βάρους 110 κιλῶν, τοῖχει σὲ 10' 9" τὰ 100 μέτρα.

Φυσικὰ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΓΓΟΝΟΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε μία γιαγιά, που την έλεγαν Σουλτάνα και που είχε ένα εγγονάκι, τον 'Αρίστο.

Η γιαγιά ήταν εξήντα χρόνων κι' ο εγγονός έντεκα.

Η Σουλτάνα ξυπνούσε πρίν φέξη ακόμη. Άναβε φωτιά στο τζάκι κι' ετοίμαζε το πρωινό του 'Αρίστου. Στο μεταξύ του καθάριζε τα ρούχα και τα παπούτσια, κύτταζε μη του λείπη κανένα κουμπί ή μήπως ήταν καμιά τσέπη σκισμένη, κι' άνοιγε το παρόδυρο της κάμαράς του, για να μη καθαρός άερας. "Υστερ' αφού κύτταζε τον ουρανό για να δη τον καιρό και σύμφωνα μ' αυτόν να ντύση τον εγγονό της, πήγαινε σιγά-σιγά κοντά του και σκύβοντας πάνω στο ώριό του ξανθό του προσώπακι, του ψιθύριζε γλυκά:

— 'Αρίστο, ξύπνα!

Κι' όταν εκείνος γύριζε από τ' άλλο πλευρό ή τραβούσε το πάπλωμα και σκέπαζε ως άπάνω το κεφάλι του, ή γιαγιά του του ξανάλεγε χαϊδευτικά:

— 'Η ώρα είναι έφτα. 'Αρίστο μου! Ξύπνα, γιατί είναι άργά!

— Ούφ! Άφσέ με κι' εσύ πρωί-πρωί! άπάντουσε με ξυρισμένα μούτρα ο 'Αρίστο.

Σε λίγο ή Σουλτάνα ξαναπήγαινε. Κι' όταν πιά εκείνος ξυπνούσε, θυμόταν τότε πώς έπρεπε να διαβάση τα ελληνικά και την 'Αριθμητική του.

Ο 'Αρίστος δεν είχε πατέρα, ούτε μητέρα. Είχαν πεθάνει. Μονάχα τη γιαγιά του, τη μητέρα της μητέρας του, είχε στον κόσμο. Αυτή τον πήρε από μικρό, τον άναθρεψε, τον είδε να μεγαλώνει και να γίνεται έντεκα χρόνων.

Η Σουλτάνα ήταν φτωχή. Ζούσε από τα χρήματα που έπαιρνε νοικιάζοντας δυο καμαράκια σ' έναν στραγαλατζή και σ' έναν καστονά.

Τον 'Αρίστο τον έστελνε σε ιδιωτικό σχολείο. Πώς οίκονομούσε τα έξοδά της, εκείνη τ' ήξερε! Και ξερό ψωμί μπορούσε να φάει, φτάνει ο εγγονός της να μάθαινε γράμματα και να γινόταν καλός άνθρωπος.

Γιατί ή Σουλτάνα λάτρευε τον 'Αρίστο. Δυο αγάπες του χρωστώ, έλεγε. Μιά τη δική μου αγάπη, σαν γιαγιά, και μία της μητέρας μου, της κόρης μου, που την έχασε τόσο γρήγορα!....

Εκείνος όμως ο άχαριστος περιφρονούσε την αγάπη της. Όσο μεγάλανε, όσα περισσότερα μάθαινε, τόσο φαινόταν ότι δεν την καταδεχόταν. Και κάθε τόσο θυμωμε μαζί της, όταν έβλεπε πώς δεν γινόντουσαν οι επιθυμίες του.

Όλα μπορούσε να τα υποφέρει ή Σουλτάνα, χωρίς να παραπονιέται, άλλ' όχι και την περιφρόνησή του.

Ότε να τον φιλήσει δεν την άφηνε. Πολύς φορές αναγκαζόταν να περιμένη ν' άποκοιμηθί, για να πάει δειλά-δειλά και να κολλήσει τα χείλη της στο μέτωπό του. Κι' αυτό, γιατί φοβόταν μήπως ξυπνήσει και της πη κανένα φαρμακερό λόγο...

Όποιος τον άκουγε, φανταζόταν πώς ήταν παιδί του δρόμου. Μα ο 'Αρίστος, στο βάθος, είχε καλή καρδιά. Όλα όμως τα ευγενικά του αισθήματα τα έπνιγε ή άχαριστία του.

Γι' αυτό οι συμμαθητές του δεν τον άγαπούσαν και δεν είχε ούτε ένα φίλο. Έτσι, με τον άσκημο χαρακτήρα του, έκανε πολλούς έχθρους. Μα όσο τον άποφεύγανε

οι συμμαθητές του, τόσο αυτός γινότανε και πιο σκληρός. Το άπόγεμα, όταν γύριζε άπ' το σχολείο, έκανε όλο το φαρμάκι στη γιαγιά του.

Πολύς φορές την εύρισκε σε μία γωνιά να κλαίει. Ότε τη ρωτούσε καν τί είχε. Έμπαινε με φωνές και φασαρία και δε συλλογιζόταν πόσο λυπούσε τη γιαγιά του.

Τα παιδιά ύπακούουν στους γονείς τους, γιατί τους αγαπούν. Μα ή Σουλτάνα σκεφτόταν τον άχαριστο 'Αρίστο κι' έλεγε μέσα της:

— Πώς θα τον αναθρέψω, άφου δεν μ' αγαπάει.

Τί θα γινόταν, άφου δεν την άκουγε πιά κι' άφου εκείνη δε μπορούσε πιά να τον συμβουλέψει;

Τίς ημέρες εκείνες είχαν γίνει οι εξετάσεις του σχολείου. "Υστερ' από μία βδομάδα, ο 'Αρίστος είδε ότι είχε μείνει μετεξέταστος σε τρία μαθήματα!

Αυτό του κέντησε τη φιλοτιμία! Θά ήταν φοβερό να μείνει στην ίδια τάξη, να ξεφυλλίζει τα ίδια βιβλία, να τον περιπαίζουν οι συμμαθητές του και οι δάσκαλοι του να τον περιφρονούν!

Η καρδιά του τότε, που ο έγωισμός και ή άχαριστία την είχαν κάνει πέτρα, άρχισε να μαλακώνει. Πρώτη φορά έννοιωσε ότι ήταν δυστυχισμένος. Και κύτταζε γύρω του να βρή έναν φίλο να τον παρηγορήσει. Άλλά δε βρή κανένα. Κανείς δεν τον άγαπούσε. Μονάχα την άνάθεια συνάντησε, την άδιαφορία και την κακία των έχθρών του, που χαίρονταν με τη δυστυχία του.

Τώρα είχε προστεθί κι' άλλη μία δυστυχία: 'Η μοναξιά!

Το βραδάκι, λοιπόν, γύρισε στο σπίτι χωρίς φωνές και φασαρία. Πήγε και ζάρωσε σε μία γωνιά. Εκεί έμεινε σκεφτικός, λυπημένος και με μάτια γεμάτα δάκρυα.

Η γιαγιά του τον πλησίασε και τον ρώτησε με γλυκεία φωνή:

— Τί έχεις, 'Αρίστο; Γιατί είσαι τόσο λυπημένος άπόψε;

— 'Ετοιμοι παιδιά! Ένα, δύο, τρία!...

Στην άρχή τουκανε έντύπωσι ο τόνος της φωνής της. Νά που κάποιος ένδιαφερόταν γι' αυτόν: ή γιαγιά του!

Μά δεν της έδωσε καμιά άπάντησι, ούτε γύρισε να την κυττάξει.

Εκείνη τότε πήρε το χέρι του και χαϊδεύοντάς το, του έπτε:

— 'Αρίστο, πές μου τί έχεις; Πές μου να ξαλαφρώση λιγάκι ή καρδούλα σου. Ίσως μπορούσε να σε παρηγορήσω. Άν δεν πής στη γιαγιά σου τη λύπη σου, σε ποιόν θα την πής;

Η φωνή της Σουλτάνας έτρεμε και δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της.

Ο 'Αρίστος δε μπόρεσε τότε να κρατηθί. Έχωσε το κεφάλι του στο στήθος της κι' άρχισε να κλαίει. Η Σουλτάνα έκλαψε κι' εκείνη μαζί του, όταν της διηγήθηκε το πάθημά του.

Έπειτα ήρθε ο Σεπτέμβριος. Η Σουλτάνα κατάφερε να πληρώσει ένα δάσκαλο, για να προετοιμάσει τον 'Αρίστο. Κι' εκείνος προδιδάσκηκε.

Τότε κατάλαβε τη μεγάλη αγάπη της γιαγιάς. Άνοιξαν πιά τα μάτια του κι' είδαν τη μεγάλη στοργή που του είχε!

Τώρα ο 'Αρίστος έδειρε πόση αγάπη έχει ένα φιλι της γιαγιάς, και λυπάται για την άχαριστία που της είχε δείξει.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο Μίκυ — Μάους

Στο σπίτι του Μάκη βάλανε τηλεφώνο κι' όλοι πετούνε άπ' τη χάρα τους, περισσότερο όμως εκείνος, που περιμένει να φύγουνε οι γονείς του για ν' άρχισι τις φάρσες...

Έτσι, την ίδια μέρα, μόλις ο πατέρας του κι' ή μητέρα του πήγαν σε μία επίσκεψη, ο Μάκης παίρνει στο τηλεφώνο το αστυνομικό τηλέμα.

— Γρήγορα λέει, έλατε στα γραφεία της κινηματογραφικής εταιρίας, που βρίσκεται άπέναντί σας.

— Μα τί συμβαίνει; ρωτάει μία φωνή από την άλλη άκρη του σύρματος.

— Άφστε τα! Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου!...

— Έδώ αστυνομικό τηλέμα! Πέστε μου άκριβώς τί θέλετε; έπιμένει ή φωνή.

— Ένας γάτος μπήκε στο στουντιό! άποκρίνεται ο Μάκης.

— Κι' εσύ ποιος είσαι; ρωτά τώρα ο αστυνομικός.

Κι' ο Μάκης, με δυσκολία κρατώντας τα γέλια του, άπαντά:

— Ο Μίκυ Μάους!... ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

— Έχω μία άπορία, μαμά... λέει ο Κοκός, κυττάζοντας το ηλιοσπίλιμα.

— Ποιά παιδί μου;

— Πώς δε σέβνει ο ήλιος, όταν πέφτη στη θάλασσα;

*
Ο καθηγητής: 'Οφείλετε σέβας στον καθηγητή σας. Όταν μπαίνει στην τάξη, πρέπει να σηκώσετε και να κλίνετε την κεφαλή.

Ενας μαθητής: Πώς να την κλινουμε, κύριε καθηγητά, στον ένικό ή στον πληθυντικό;

*
Τι περίεργα που είναι τα δέντρα!...

— Γιατί το λές, αυτό;

— Μα δε βλέπεις; Το χειμώνα, με το κρύο, γδύνονται. Το καλοκαίρι με τη ζέστη, ντύνονται!

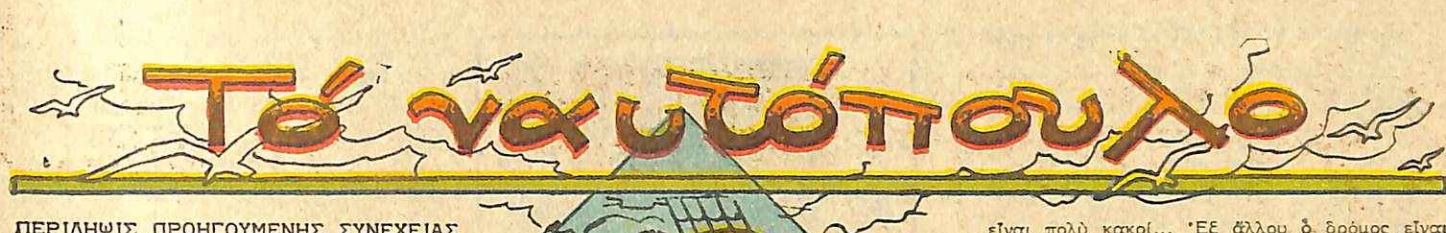
*
Στο μάθημα της άριθμητικής.

— Για πές μου, Άμελιδι, άν έχεις 110 δραχμές και ξεδούλης τις 58, τί θα κάνης για να βρής πόσες σου μένιναι;

— Θα τις μετρήσω!

*
— Γιατί είσαι ιδρωμένος, Τάκη; Άφου ήρθες άς έδώ με το λεωφορείο...

— Ναι, αλλά το λεωφορείο έτρεχε πολύ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άντρικος Μοράνδος, ένα παιδάκι δέκα χρόνων, γιούς ενός φτωκού φαρμά της Βρεταννίας, που πνίγηκε στη θάλασσα, με τη βοήθεια ενός ναύτη, φίλου του πατέρα του, μπήκε ως μούτσος στο καράβι "Ζάν Μπάρτι", που θα έκανε ένα μακρινό ταξίδι στις τροπικές χώρες. Ο έπιθεωρητής της εταιρίας, που σ' αυτόν άνηκε το καράβι, έδειξε από τις πρώτες ημέρες μία ιδιαίτερη συμπάθεια στον Άντρικο και βλέποντας την κλίση του στα μαθηματικά, του έδωσε μερικά μαθήματα. Κατά τη διάρκεια όμως μιας τρικυμίας, τα κύματα παρέσυραν τον κ. Βιλλιέρ, μα ο Άντρικος έπεσε στη θάλασσα και τον έσωσε. Το "Ζάν Μπάρτι" σε λίγο έφτασε στο Ρίο "Ιανέιρο" κι' ή πρώτη δουλειά του Άντρίκου ήταν να στείλει από εκεί ένα γράμμα στη μητέρα του. Έπειτα, ο κ. Βιλλιέρ ξεκίνησε για το έσωτερικό της Βραζιλίας μαζί με το ναυτοπούλο και μερικούς άλλους. Έτσι έμειναν στο Σάν Χουάν και ήπν άλλη ημέρα συνέχισαν το ταξίδι τους με μουλάρια...

140Ν Κι' ενώ έφευγε, προσπαθώντας να κρατηθί με τα πόδια και με τα χέρια, άλλες ιστορίες γινόντουσαν γύρω του.

Ο Βερνάρδος είχε ξετρυπώσει ένα πελάριο σπρινοί και το είχε δώσει στο παπούτσι του. Ο δόηλος του έλεγε να το βγάλει, άλλ' εκείνος άπάντουσε με άστεια κι' έπί τέλους το κράτησε.

Είτε γιατί το μουλάρι δεν άγαπούσε τα σπρινοί, είτε γιατί του φάνηκε παράξενο να σπρινίζεσαι μόνο από το ένα μέρος, άρχισε άμέσως να κλαίει. Άφσος ο Βερνάρδος προσπάθησε να σταθί στη σέλλα, μα δε μπόρεσε να διευθύνι τα πόδια του. Όσο παράδερνε το μουλάρι, τόσο το σπρινοί χωνόταν στο σώμα του. Τέλος, έφυγε με καλπαμό, κι' ο Βερνάρδος, για να μην πέσει, κρατιόταν από το χαλινάρι, σαν από κανένα σκονίλι του καραβιού, όταν είναι τρικυμία!

Ο δούτοχος Νορζέκ, χωρίς να φταίη σε τίποτα, έγινε θυμια του καταραμένου σπρινοίου. Το μουλάρι του Βερνάρδου ήταν ο πιο πιστός σύντροφος του δικού του μουλαριού και γι' αυτό, μόλις έφυγε το ένα, άμέσως έτρεξε και τ' άλλο από πίσω του. Κι' εκείνος τράβηξε τόσο δυνατά το χαλινάρι, ώστε το λουρί έμεινε στα χέρια του. Έτσι, μίν, έχοντας κανένα μέσον, για να κυβερνήσει το ζώο του, έσκυψε και πιάστηκε με τα δυο χέρια από τη χαίτη του. Σ' αυτή την κομική στάση, τον είδαν οι άλλοι ταξιδιώτες να χωνάται άπ' τα μάτια τους.

Έτσι, από μία ώρα, τους βρήκα και τους τρεις στο ίδιο μέρος. Ο Φλατάκ ήταν καθισμένος κι' έτριβε τα γόνατά του. Ο Βερνάρδος, που το μουλάρι τον είχε πετάξει σ' ακάθια, είχε το πρόσωπο καταξέσκισμένο. Όσο για τον Ξυδάτο, αυτός είχε πέσει με τη ράχη και δεν είχε χτυπήσει πολύ. Όσο όμως μιλούσε, παπαταιούσαν και έτριβε το σώμα του.

Είσαν τυχερός, κακομοίρη, έλεγε στο Βερνάρδο, που έπαιζε τέτοια χάγια τα μούτρα σου! Έγχαριστώ! ψιθύρισε ο Βερνάρδος.

— Άλλοιώς θα σε σκότανα εδώ!...

— Στις διαταγές σου! άποκρίθηκε ο μούτσος, άποφύγοντας έπιδείξει το χέρι του ναύτη, που ήταν έτοιμος να του τραβήξει τ' αυτιά.

Έτσι ο Ξυδάτος άποφάσισε να μην ξανακαβαλικιέται, παρά όταν δε θα μπορούσε να περπατήσει από την κόρσας.

Πήγαινε λοιπόν πεζός και τραβούσε από πίσω του το μουλάρι. Εκείνο με δυσκολία τον άκολουθούσε κι' ο ναύτης θυμωμένος τούλεγε κάθε τόσο:

— Βρέ άκαμάτη, μη θέλεις να σε πάρω στην πλάτη μου;

— Μα πώς θέλεις να σου άποκριθί, τούλεγε ο Φλατάκ, άφου δεν ξέρει γαλλικά; Μίλησέ του πορτογαλικά!

Όσο για το φίλο μας τον Άντρικο, αυτός, όπως οι περισσότεροι χωρικοί της Κάτω-Βρεταννίας, ήξερε λίγη Ιπασοία. Κύτταζε πώς έκανε ο ναύτης, που ήταν καλός καβαλάρης, και προσπαθούσε να τον μιμηθί.

Ο Άντρικος, πρόθυμος όπως ήταν πάντα, φροντίσεν να εξυπηρετή το γιατρό, που είχε συμβαθίσει το μικρό. Τον φώναζε λοιπόν και του έδειξε πώς να στέκεται στη σέλλα και να διευθύνι το άλογό του.

Σε λίγες άρες οι ταξιδιώτες μας έφτασαν σ' ένα μεγάλο κτήμα, όπου καλλιερζόναν μαρινόκια.

Η μαρινόκια είναι φυτό, που στη Βραζιλία αντικαθιστά το σιτάρι. Άνθίζει τον Ιούλιο και κάνει κόκκινα λουλούδια. Ο καρπός του έχει μέσα σπόρους σταχτούρες. Η ρίζα του μοιάζει με μεγάλο καρότο, αλλά το χρώμα της είναι σαν της πατάτας και έχει βάρος περίπου ένα χιλιόγραμμα.

Πρώτα την ξεφλουδίζουν κι' έπειτα την έ-

Α.ΝΤΕ ΜΠΙΡΕΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

νουν με τον τρίφτη στα σπύτια ή την κάνουν σκόνι στα έργοστάσια. Κατόπιν τη μαζεύουν σε καλάθια και την άφήνουν να μουσκεύη στο νερό άρκετες ημέρες. Έπειτα την πιέζουν, για να βγί ο χυμός και την άπλώνουν κατόπιν σε μεγάλες σιδερένιες πλάκες και την ξηραίνουν στο φούρνο.

Η ρίζα αυτή έσδεύεται πολύ, γιατί την κάνουν κυρίως σούπα με ζουμί κρέατος ή με γάλα (ταπιόκα), την κάνουν επίσης παξιμάδια, ή τη βάζουν στο τραπέζι και καθέναν παίρνει όσο θέλει για να φάει μαζί με το κρέας του ή το ψάρι του.

Η μαρινόκια και ή κάρνα-σέκα (κρέας ξερό) που έρχεται από το Μπουένος-Άιρες, άποτελούν τη βάση της τροφής των μαυρών.

Ο ιδιοκτήτης του άγορκτημάτος προσκάλεσε τους ταξιδιώτες να φάνε. Ο κ. Βιλλιέρ ήθελε να τρώη μαζί του στο ίδιο τραπέζι κι' ο Άντρικος, Ο πλοίαρχος όμως του είχε υποδείξει, ότι αυτό ήταν έναντιον στον κανονισμό του καραβιού κι' ότι θα είχε κακά άποτέλεσμα για την πειθαρχία. Έπειδή, λοιπόν, δε μπόρεσε να κάνει διαφορετικά ο κ. Βιλλιέρ, σούτησε τον προσαυμένο του στον κτηματία.

Οι Βραζιλιάνοι άγορτες είναι πολύ φιλόξενοι κι' οι ταξιδιώτες καλόφροναν. Τα έπιδόματα ήταν άφθονα. Ήγχαρναν καρπού, που πρώτη φορά τους έλεπε ο Άντρικος και δεν ήξερε ούτε το όνομά τους. Είχε μάλιστα τη διάθεση να τους δοκιμάσει όλους, άλλ' ο γιατρός του είχε συστήσει να μη φάει πολλούς.

Ο Φλατάκ κι' ο Τζανής δεν άκουσαν το γιατρό και την έπαισαν...

Ευτυχώς το μικρό καράβι συνάντησε στο δρόμο μία έστρατα, που γύριζε από τη φουτα του καφέ, την οποία ο έπιθεωρητής πήγαινε να έπισκεφθί. Ένας γέρο-μάρκος, ο άρχηγός της τρώπας (συνεδρίαση άπό καμιά δεκαριά μουλάρια) σούτησε στους άνδρες ένα κατάλληλο φάρμακο, για να τους σταματήσει το κόψιμο!...

Όταν ο κ. Βιλλιέρ είπε στο μινάδα, ότι είχε σκοπό να πάη κι' ός την Μπουένος-Βίστα, δηλαδή έκα λέγεσε μακριά άπ' την καφεφυτεία του σενιόρ Κορέστα, ο μινάς έδειξε άνησυχία.

— Μα τί συμβαίνει; ρώτησε ο έπιθεωρητής.

— Ο γέρο-μινάς έάστασε. Και ρίχνοντας ένα βλέμμα γύρω του είπε:

— Ήγχαρουν πολλοί μαυροί μαρρόνοι σ' έκεί, να τα μέρη!...

— Είναι έπιθεωρητές;

— Ναι, γάτο. Μένουν μέσα στα δάση και σχεδόν δε βγαίνουν ποτέ.

— Τότε, λοιπόν;

— Σενιόρ, τώρα ήρθαν κάτι καινούργιοι, που έλουν από το Ρίο "Ιανέιρο", ήταν πολύ λίγα, άνάλογα με το σπίτι.

Τριγύρω ήταν λόφοι φυτεμένοι με καφέ. Το φυτό του καφέ είναι μικρό δέντρο, που έχει ύψος περίπου δύο μέτρα. Έχει άσπρα λουλούδια σαν τα γιαννάκια. Τα λουλούδια αυτά γίνονται μακρούς και μυτερούς καρπούς, πρώτα πράσινοι, έπειτα κόκκινοι κι' έπειτα κόκκινο-μαυρούς, που έχει δυο λοφούς. Κάθε λοφός έχει έναν σπόρο κι' ο σπόρος αυτός είναι ο καφές.

Η άσυκομιά του καφέ γίνεται κάθε δυο ή τρία χρόνια, ανάλογα με την ποιότητα του έδάφους και της τροφής της καλλιέργειας. Κι' έπειδή το ίδιο δέντρο έχει συγχρόνως άνηθ και καρπούς, ο τρώγος είναι διαρκής.

Ο κ. Βιλλιέρ, άν και δεν φαινόταν πολύ δυνατός, όστόσο ήταν άνθρωπος δραστήριος και μεγάλης άντοχής. Άμέσως την άλλη μέρα σηκώθηκε πρωί-πρωί, για να παρακολουθήσει πώς γίνεται ή εργασία του καφέ. Ο Άντρικος, ο Βερνάρδος κι' ο Φλατάκ τον συνόδευαν.

Ήταν μπροστά, όταν ο έπιθεωρητής μέτρηση έναν έναν τους μαυρούς δούλους, πρίν τους στείλν στη δουλειά.

Η άσυκομιά του καφέ δεν είναι ούτε δύσκολη ούτε κουραστική. Τον κόβουν και τον άπλώνουν, για να ξεραθί στον ήλιο, πάνω σε αράνια, τριγυρισμένα από χαμηλό τοίχο, που είναι του-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Γαλήνη

Σάν κρυστάλλο ή θάλασσα
τον ήλιο καθρεφτίζει!
κι' αυτός την όψη του κυττά
κι' ευγενικά και καίδευτά
τίνε φωτίζει!...

Κι' έκείνη δίκως κύματα
γαλάζια χρώμα άπλώνει.
Ας έχη χαρί στον καιρό,
αυτός την άφνει, θάρρσ,
και καμαρώνει!...

Α. ΜΟΡΑΪΤΗΣ

πιμένους έδω κι' εκεί για να φεύγει το νερό της βροχής.

Αφού ξεραθούν οι καρποί, τους βάζουν σε γουδιά και τους χτυπούν για να χωριστούν οι φλούδες. Έπειτα τους περνούν από κρισάρια και τους απλώνουν σε ένα μεγάλο τραπέζι, όπου οι μαυροί γρήγορα και με επιτηδεύτητα θαυμαστή τους καθαρίζουν. Και καθαροί πιά από φλούδες μισοψηφούνται οι σπόροι σε μεγάλα ταμιά.

Με όλο των καυτέρω ήλιο, οι μαυροί εργάζονται με κέφι. Ένδο δ κ. Βιλλιέρ παρακολουθούσε με προσοχή, κρατώντας συγχρόνως σημειώσεις. Ο Αντρίκος κι' ο Βερνάρδος διασκεδάζαν βοηθώντας τους μαυρούς και κόποντας καρπούς. Ο Βερνάρδος είδε σε ένα μέρος δεντράκια γεμάτα από καρπούς κι' έτρεξε προς τα εκεί. Οι μαυροί του έκαναν νόημα να γυρίσει. Κι' ο επιστάτης, που βρισκόταν στην άλλη άκρη, του φώναξε. Ο Βερνάρδος όμως δεν έδωσε καμμία προσοχή και σε λίγο τον έχασαν. Σαφνικά άρχισε να φωνάζει!

Ο Αντρίκος έτρεξε για να τον βοηθήσει, όταν ο επιστάτης, που έστρεψε πάνω σε' αλογό του, τον σταμάτησε. Κατέβηκε ύστερα από τ' αλογό και χώθηκε μέσα στη φυτεία.

Στο μεταξύ, οι δούλοι πληροφορήσαν τον Αντρίκο ότι στις φυτείες που υπάρχουν φιδιά, όπως στη Σάντα-Εσπεράντζα, τους αφήνουν επίτηδες ένα μέρος, ελεύθερο. Τα φιδιά αποφεύγουν πάντα τον άνθρωπο, κι' έτσι μαζεύονται όλα από μέρος εκείνο. Λίγο-λίγο οι εργάτες στενεύουν το κατάφυγό τους και στο τέλος τους βάζουν φωτιά.

Ο επιστάτης παρουσάστηκε σε λίγο, κρατώντας με το ένα χέρι τον Βερνάρδο και με τ' άλλο ένα φίδι. Οι δούλοι, μόλις το είδαν, έμπηξαν τις φωνές, γιατί ήταν από τα πιο επικίνδυνα.

Το φίδι είχε δαγκώσει το Βερνάρδο στο πόδι. Ο μοιάς του είχε χτυπήσει με τη μαγκούρα του, αλλά ο μινάς το άποτελειώσε, γιατί, όπως λένε, τα έρπετα αυτά, είναι εφτάψωχα.

Αν και δεν ήταν φοβιταίρη, ο δύστυχος Βερνάρδος αγωνιούσε:

— Λέτε να πεθάνω, κόριε; ρωτούσε τον επιστάτη.

— Όχι, του άπαντησε ο μινάς, γιατί το περισσότερο δηλητήριο έμεινε πάνω στο παντελόνι σου. Όσο για το άλλο, που μπήκε στην πληγή, θα την κάψουμε άμέσως κι' έτσι μπορεί να σταματήσουμε την ενέργειά του.

Ο Βερνάρδος είχε σηκώσει το παντελόνι του, για να φανή η πληγή. Κι' ο μινάς έβγαλε από την τσέπη του ένα κοφτερό μαχαίρι κι' έκανε δυο τσιμπιστάκια στο μέρος, που είχε δαγκώσει το φίδι. Έπειτα πίεσε τα χείλη της πληγής, για να τρέξει αίμα και την καυτηρίασε με νιτρικό οξύ, που κουβαλούσε μαζί του ο κ. Βιλλιέρ.

Έπειτα μάζωσε ένα χόρτο, που το είχε κόψει ένας γέρος μαυρός και αφού τόκανε σαν κατάπλασμα, το έβαλε πάνω στην πληγή και τώδεσε σφιχτά.

Ο Αντρίκος παρακολουθούσε με κάποια ανησυχία και φόβο την έγχείρησι του Βερνάρδου, που την όπεφερε με πολλή γενναϊότητα.

— Νά τι παθαίνει κανείς, όταν κάνει του κε-σ-λιού του και δεν ακούει κανένα, είπε ο κ. Βιλλιέρ.

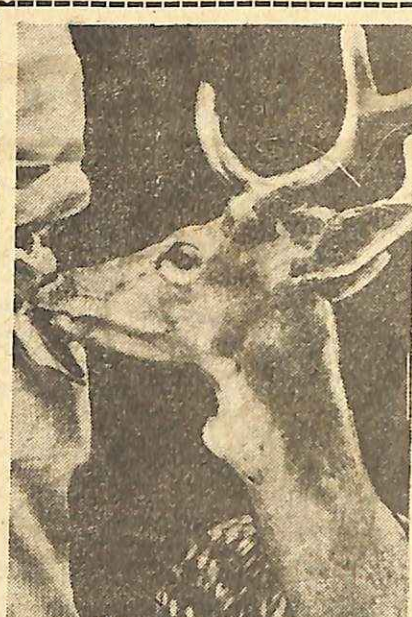
— Ο κακόμοιρος! Ψιθύρισε ο Αντρίκος. Μήπως πεθάνει;

— Όχι, του αποκρίθηκε ο έπιθεωρητής. Ο μινάς μου είπε, ότι η καυτηρίαση έγινε άμέσως και πρόλαβαν τον κίνδυνο.

Αμα έδωσε ο ήλιος, οι μαυροί έσπασαν τη δουλειά τους. Ήρθαν τότε και μπήκαν στη γραμμή, απέναντι στο σπίτι. Τους μέτρησαν πάλι. Έπειτα έκαναν μία προσευχή και κατόπιν κάθισαν να φάνε.

Ο κ. Βιλλιέρ είχε σκοπό να έπισκεφτή ένα έδριο του Γερμανού Χόρεν, που βρισκόταν μέσα σε' ένα πυκνό δάσος. Το χτίσμα αυτό, που το όνομά του ήταν Μπουένε-Βίστα (Καλλιθέα) βρισκόταν κοντά σε' ένα μικρό ποτάμι, απ' όπου κατέβαζαν ως τη θάλασσα την ξυλεία, χωρίς μεγάλα έξοδα.

Ο σινιόρ Κορβίτος σύστησε στον κ. Βιλλιέρ

ΤΟ ΕΛΑΦΑΚΙ — ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΣ

Το ελαφάκι αυτό είναι η άτραξιόν του Ζωολογικού κήπου της πόλεως Σιλβερ Σπρίνγκ των Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι τόσο ήμερο, ώστε πλησιάζει, παίζει με τους έπισκεπτες και τρώει ζάχαρι από τα χέρια τους. Όταν όμως εκείνοι έτοιμάζονται να απομακρυνθούν, τους αφαιρεί με δεξιότητα το πορτοφόλι απ' την πίσω τσέπη του πανταλονιού και ανάσφει μέσας σε' αυτά πράσινα χαρτονομίσματα δολλαρίων, τα οποία καταρροχίζει με μεγάλη όρεξη.

να πάρη για οδηγούς κάτι Ίνδους που είχαν οιακουμένους σε' ένα άχυρόπιτο της φυτείας.

Οι Ίνδοι αυτοί, που λέγονται Πούροι, έψαχναν να βρουν δυο μαυρούς δραπετές. Ακολουθούσαν τα ίχνη τους τρεις ημέρες τώρα και ήταν βέβαιοι ότι θα τους ξετύπωναν.

Το δέρμα των Ίνδων Πούρων είχε το χρώμα του χαλκού. Τα μαλλιά τους, μαύρα και πυκνά, δεν είναι σγουρά, έχουν όμως, όπως οι μαυροί, πλακουτάρη μύτη και παχειά χείλη. Η ζωή τους ήταν άθλια κι' εργαζόντουσαν τόσο όσο έφτανε για να πεθάνουν της πείνας.

Ο σινιόρ Κορβίτος βεβαίωσε τον κ. Βιλλιέρ, ότι είναι άνθρωποι πιστοί. Και, το άλλο πρωί, ο έπιθεωρητής ξεκίνησε με την ακολουθία του, εκτός από το Βερνάρδο, ο οποίος, λόγω της πληγής του, δεν έπρεπε να κουρασθή.

Όταν έφυγαν από τη Σάντα-Εσπεράντζα, οι Πούροι χωρίστηκαν. Δύο μόνο έμειναν με τον κ. Βιλλιέρ. Οι άλλοι τέσσερις μπήκαν στο δάσος για να ψάξουν τους δραπετές. Ένας μινάς κι' ένας Βραζιλιανός, τους ακολουθούσαν.

Οι δυο οδηγόι του κ. Βιλλιέρ, πιστοί στην έντολή που πήραν, τους ώδηγησαν ίσα στο σπίτι του κ. Χόρεν.

Ο Γερμανός έλειπε. Είχε φύγει με τους μισούς του ανθρώπους, για να κυνηγήσει κάτι μαυρούς με α ρ ρ ο υ σ. που του είχαν κλέψει ζώα και γεννήματα. Δεν ήταν ανάγκη να τον περιμένει ο κ. Βιλλιέρ για να άρχισή την έπιθεώρησι. Πήρε μαζί του μόνο το φίλο του Αντρίκο και τον Φλατάκ. Ο γιατρός πήγε να έπισκεφθή ένα άλλο μέρος του δάσους, μαζί με τον Νορζέκ.

Ο υπολοίαρχος προτίμησε να μείνει στο σπίτι.

Όταν ο κ. Βιλλιέρ εύρισκε κανένα δένδρο πολύτιμο, που έκανε για βαφή ή ξυλεία, ή μικρά δεντράκια και θάμνους, που είχαν σπόρους ά-

ρωματικούς ή γόμα, έπαιρνε δείγματα, που τα φορτωνόταν ο Φλατάκ.

Ένας μαυρός από το κ. Χόρεν έκανε τον οδηγό.

Μία μέρα, που ο κ. Βιλλιέρ προχώρησε βαθύτερα στο δάσος, ο οδηγός απομακρύνθηκε για να κόψη καρπούς.

Σε λίγο, ο Αντρίκος άκουσε μία φωνή και συγχρόνως κρότο από κλαδιά, που έσπασαν. Προχώρησε προς τα εκεί, αλλά δεν άκουσε πια τίποτα και γύρισε κοντά στον κ. Βιλλιέρ.

Πέρασε λίγη ώρα κι' ο Έπιθεωρητής φώναξε τον οδηγό. Κανείς δεν άπάντησε.

— Άς περιμένουμε! είπε ο κ. Βιλλιέρ.

Περιμέναν αρκετά, αλλά ο Σερούμας (ο Ίνδος) δε φάνηκε.

Ο κ. Βιλλιέρ κι' ο Αντρίκος τον ξαναφώναξαν κι' έπειτα άρχισαν να τον αναζητούν.

Προχώρησαν καμιά διακοσαριά βήματα και είδαν σε' ένα μέρος πολλά κλαδιά σπασμένα. Ήταν σημείο, ότι εκεί είχε γίνει συμπλοκή.

— Έλάτε να δείτε, κύριε! φώναξε το ναυτό-πολο. Αίμα!

— Νά, κι' έδώ, πρόσθεσε σε λίγο κι' ο Φλατάκ, δείχνοντας μερικά φύλλα με αίμα.

Κανένα δυστύχημα θα έγινε, έλεγε στον Σερούμας ο κ. Βιλλιέρ, άδελφους.

Έψαχναν να βρουν κι' άλλα ίχνη αίματος, αλλά δε βρήκαν. Ήσυχ και που φώναζαν το όνομα του οδηγού, αλλά δεν έπαιρναν καμμία άπάντησι.

Ο ήλιος πλησίαζε να δύση και σε' εκείνα τα κλίματα η νύχτα έρχεται γρήγορα.

Πρέπει να γυρίσουμε στην Μπουένε-Βίστα, έλεγε ο κ. Βιλλιέρ.

«Φτάνει να βρούμε το δρόμο», σκέφτηκε άμέ-σως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Γυρίζοντας πίσω δε φρόντισαν να προσέξουν από ποιά δρόμο είχαν έρθει. Έπειτα πρέπει να έζησε κανείς πολύ καιρό στα δάση, για να μπορεί να βρική εύκολα το δρόμο μέσα στα πυκνά εκείνα δέντρα και στους θάμνους, όπου μόνο στενά μονοπάτια υπάρχουν, που σχηματίζονται απ' το πέρασμα των άγριων. Μόνο το μάτι ενός μαυρού μπορεί να ανακαλύψη στο λαβύρινθο αυτό το δρόμο.

Ο κ. Βιλλιέρ κι' ο Αντρίκος βρέθηκαν σε άμνηστια.

Η νύχτα πλησίαζε. Οι κραυγές των άγριων ζώων άρχισαν να ακούγονται από μακριά.

Για να μη φοβηθώ το μικρό ο κ. Βιλλιέρ έκρυψε την ανησυχία του.

— Δε μπορούμε να φτάσουμε άποψη στη Μπουένε-Βίστα, έλεγε. Πρέπει να κοιμηθούμε έδώ.

— Άς είναι... έλεγε ο Αντρίκος.

— Φοβάσαι; τον ρώτησε ο Φλατάκ.

— Όχι... αλλά...

— Άλλά;

— Αν μας φάνε τα λιοντάρια;

— Πρώτα-πρώτα, για να διώξουμε τα θηρία, πρέπει να ανάψουμε φωτιά...

— Και για να μαγειρέψουμε το φαί μας, αν είχαμε φαγητό; έλεγε ο Φλατάκ.

— Πεινάς, Αντρίκο; ρώτησε ο κ. Βιλλιέρ.

— Ό, τι κι' αν συνέβαινε στο μικρό μουτσο, καλό ή κακό, είχε πάντα όρεξη! Έτσι, άπάντησε στον Έπιθεωρητή άναστενάζοντας βαθεία:

— Είμαι φάφιος της πείνας!

Ο Φλατάκ είχε ένα σάκκο στη ράχη του. Έπειδή όμως το πρωί είχαν πέσει για καλά στα τρόφιμα, που ύπηρχαν μέσα, δεν ήταν τώρα άρκετα για να φάνε τρεις άνθρωποι. Έπειτα έπρεπε να συλλογιστούν και για το πρόγευμα της άλλης ημέρας.

Κι' ενώ ο κ. Βιλλιέρ μοίραζε σε τρία μέρη τη γαλέττα και το λίγο ψητό κρέας, ο Φλατάκ μάζευε ξανά ξύλα για να ανάψει φωτιά.

Ο Αντρίκος πήγε να κόψη καρπούς. Έπειδή όμως του τόνισαν να μην πάη μακριά, είχε φέρει πολύ λίγα.

Τι λες για το χαμό του οδηγού μας, Φλατάκ; ρώτησε το ναυτό ο κ. Βιλλιέρ, φροντάς γύρω τη φωτιά του, για να μην άκούση και τρομάξει ο Αντρίκος.

— Άλεω, κύριε, ότι ο δυστυχής Σερούμας θα σκοτώθηκε από ληστές ή άγριους.

— Από μαυρούς μαρρόνους μάλλον. Σιωπή... Έρχεται το ναυτόπουλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΤΑ ΠΑΡΑΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΑΜΨΩΝ

Όταν έδω και λίγες μέρες το υπερκαμένο «Ιταλία» άραξε στη Νέα Υόρκη, η θάλασσα ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε δε στάθηκε δυνα-τό να τοποθετηθούν οι σκάλες για

ΜΙΣΕΛ Κάνκρ, η διασημότερη Γαλλίδα πρωταθλήτρια της ιππασίας, και ο σύζυγός της, ο ίππότης ντ' Όρζ, γνωστότερος με το ψευδώνυμο Ζάν Πακί, χωρίζουν... έξ αιτίας μιας λεοπαρδάλεως, της «Ζούμας», που την έφεραν μαζί τους από την Αφρική το 1953.

Την αγαπάει περισσότερο από μένα! δήλωσε με δάκρυα η Μισέλ, που κατηγορεί το σύζυγό της, ότι υποκύπτει στα καπρίτσια του θηρίου.

Η «Ζούμα» είχε άποκτήσει τη συνήθεια να έμπναι τους κυρίους της στις 7 το πρωί, να ά-κονίζει τα νύχια της στις ταπεταρίες και να γυμνάζη τους μύς της στα έπιπλα!

Η «Ζούμα» μου έκανε τη ζωή μαρτυρική! λέει η Μισέλ Κάνκρ. Κατέστρεψε τα πάντα στο σπίτι. Από τότε που ήρθε, δεν έχει άπομείνει ούτε ένα έπιπλο γερό. Ο άντρας μου, όμως, δεν έπεσε ούτε ποτέ να την τιθασεύσει από ύποχωρου-σε σε όλες τις ιδιοτροπίες της. Αυτός είναι ο λόγος, που έξη-ητσα το διαζύγιο!

Αγαπά τη «Ζούμα» και η «Ζούμα» μου ανταποδίδει αυτή την αγάπη, αλλά... διαφεύουν τα γούστα μας και οι συνήθειές μας! Έμένα μ' άρέσει να κοιμάμαι ως άργα, ενώ εκείνη είναι πρωινή. Ξυπνάει στις 7, σκαρφαλώνει στο κρεβάτι και πηδάει στα ντουλάπια, που καταρρέουν κάτω από το βάρος της. Διασκεδάζει μετά με τον άντρα μου, γλείφοντάς του το πρόσωπο και τρώει άπάνω-κάτω στην κρεβατοκάμαρα, κομ-

— Οι έλβετικές έφημερίδες διαμαρτυρούνται για την παρα-ώρησι των εκκλήσιών για εκ-κλησιαστικές συνάξεις.

Απορμή στη διαμαρτυρία έδωσε η διαπίστωση, ότι πολλά ζευγαράκια, που παρακολου-θούν τις συναντήσεις αυτές λη-σμονούν πως βρίσκονται μέσα στην εκκλησία και συμπεριφέ-ρονται σαν να βρίσκονταν σε «συναυσία».

Στο Ισραήλ κυκλοφορούν 23 έφημερίδες έφημερίδες, από τις όποιες οι 14 σε έβραϊκή και οι υπόλοιπες σε διάφορες άλλες γλώσσες.

Κυκλοφορούν επίσης 120 περιοδικά, κάθε χρόνο δε εκ-δίδονται περίπου 1200 βιβλία.

Ένα άμερικανικό περιο-δικό προκήρυξε διαγωνισμό για τον καλύτερο όρισμό της έννοιας «έργνης».

Το πρώτο βραβείο άπνευ-μήθη σε' ένα άναγνώστη, που έγραψε πως «έργνης είναι έ-νας άνθρωπος που τρώει στο γραφείο του κάθε μέρα από διαφορετική κατεύθυνση».

Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ

Ο μικρός Πάτρικ Ήγκαν ήλι-κας 8 έτών είναι ο νεότερος άσυρ-ματίστης του κόσμου. Οι ραδιοτε-χνικές ικανότητές του είναι πράγμα-τι καταληκτικές, όταν δε κάποτε χάλασε το ραδιόφωνο του σπιτιού του, το έστειλε μόνος του και ο με-γαλύτερος άδελφός του του δόρισε τον εικονιζόμενο άσυρματο (μικρό και δέκνη). τον όποιο ο μικρός Πάτρικ χειρίζεται και συντηρεί με μοναδική βοήθεια τις γνώσεις του.

Η ΑΛΥΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ

Ο μεγάλος Άμερικανός σοφός και πολιτικός Βενιαμίν Φραγκλίνος, ήταν για ένα διάστημα προσευτής της χώρας του στο Παρίσι. Κάποιος, λοιπόν, συμπατριώτης του, που είχε βρεθή σε δυσκολή θέση, του έζησε δανεία.

Την επομένη ο Φραγκλίνος του έστειλε δέκα χρυσά νομίσματα και μία έπιστολή, με τα έξης:

«Σας στέλνω το ποσό, που μου έζητήσατε, αλλά δε σκοπεύω να σας το χάρισω. Απλώς σας το δανείζω. Κάποτε θ' άλλα-ξουν τα πράγματα και θα βρεθήτε στην εύχρηστη θέση να ξεπληρώσετε τις υποχρεώσεις σας. Τότε πρέπει να σκεφθήτε και το χρέος σας προς έμένα. Η εφάρμοσί του, παρακαλώ, να γίνη με τον άκολουθο τρόπο: Θα συναντήσετε άσφαλώς και σε κάποιον τίμιο άνθρωπο, που θα έχη ανάγκη από βοή-θεια. Δώστε του το ποσό, που σας έχα δανείσει, με τον όρο όμως πως, όταν μωραή, θα το δάση κι' αυτός σε κάποιον άλλο, που θα έχη ανάγκη. Δεν είμαι πλούσιος για να κάνω άσες άγαθοεργίες θα ήθελα. Με τον τρόπο αυτό όμως, μπο-ρούν να βοηθηθούν, σε δυσκολες στιγμές, πολλοί άνθρωποι, μέχρις ότου βρεθή και ένας παλιάνθρωπος, για να διακόψη την αλυσίδα της άγαθοεργίας».

ΑΛΛΑΓΗ ΡΟΛΩΝ

Σ' ένα διαγωνισμό σπάνιων φωτογραφιών βραβεύθηκε η παρα-πλευρική φωτογραφία, που είκο-νι-ζει μία γάτα κλεισμένη στο κλου-βί, ενώ το παπαγαλάκι, που βρι-σκόταν μέσα, κάθεται απ' έξω και την κωτιάζει.

Ο άποστολός της φωτογρα-φίας έπεφτει, ότι η γάτα μπήκε στο κλουβί από την πόρτα του, που δεν είχε κλειστή καλά για να άρπάξη το πουλί. Άλλα το πα-παγαλάκι, πρόφτασε και βγήκε, ενώ η γάτα φυλάκιστηκε μέσα από το αυτόματο κλείσιμα της πόρτας που λειτουργεί με σου-στα.

ΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΛΙΑ...

Στο ζωολογικό κήπο του Βερολί-νου τοποθετήθηκαν τελευταία τέτοιες ταμπέλες, που άπαγορεύουν, όμο-λογούμενος πολύ έκφραστικά, στους έπισκεπτες να κόβουν τα λουλούδια ή να πατάνε στα πατέρια.

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΗΣΟ ΤΩΝ ΆΝΤΙΛΛΩΝ Μαγιάφφα άνεκαλύφθη ένα είδος άμμου, που περιέ-χει λεπτότατα ψήγματα χρυ-σού.

Οι ώραιες που κυλιώνται ύστερα από το θάλασσο λου-τρό τους μέσα σε' αυτή την άμμο λούζουν χρυσοστόλιτες κάτω από τον ήλιο.

Άλλα το άτύχημα για τις χρυσοστόλιτες είναι ότι όλο-κληρη η χρυσοφόρος άκτι άγοραστική από μία άμερικανι-κή εταιρεία, που θα τη μετα-βέλη σε χρυσοωχείο χωρίς τα ζωντανά χρυσοστόλιτα κορμιά.

ΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΛΙΑ...

Στο ζωολογικό κήπο του Βερολί-νου τοποθετήθηκαν τελευταία τέτοιες ταμπέλες, που άπαγορεύουν, όμο-λογούμενος πολύ έκφραστικά, στους έπισκεπτες να κόβουν τα λουλούδια ή να πατάνε στα πατέρια.

Η ΑΛΥΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ

Ο μεγάλος Άμερικανός σοφός και πολιτικός Βενιαμίν Φραγκλίνος, ήταν για ένα διάστημα προσευτής της χώρας του στο Παρίσι. Κάποιος, λοιπόν, συμπατριώτης του, που είχε βρεθή σε δυσκολή θέση, του έζησε δανεία.

Την επομένη ο Φραγκλίνος του έστειλε δέκα χρυσά νομίσματα και μία έπιστολή, με τα έξης:

«Σας στέλνω το ποσό, που μου έζητήσατε, αλλά δε σκοπεύω να σας το χάρισω. Απλώς σας το δανείζω. Κάποτε θ' άλλα-ξουν τα πράγματα και θα βρεθήτε στην εύχρηστη θέση να ξεπληρώσετε τις υποχρεώσεις σας. Τότε πρέπει να σκεφθήτε και το χρέος σας προς έμένα. Η εφάρμοσί του, παρακαλώ, να γίνη με τον άκολουθο τρόπο: Θα συναντήσετε άσφαλώς και σε κάποιον τίμιο άνθρωπο, που θα έχη ανάγκη από βοή-θεια. Δώστε του το ποσό, που σας έχα δανείσει, με τον όρο όμως πως, όταν μωραή, θα το δάση κι' αυτός σε κάποιον άλλο, που θα έχη ανάγκη. Δεν είμαι πλούσιος για να κάνω άσες άγαθοεργίες θα ήθελα. Με τον τρόπο αυτό όμως, μπο-ρούν να βοηθηθούν, σε δυσκολες στιγμές, πολλοί άνθρωποι, μέχρις ότου βρεθή και ένας παλιάνθρωπος, για να διακόψη την αλυσίδα της άγαθοεργίας».

ΑΛΛΑΓΗ ΡΟΛΩΝ

Σ' ένα διαγωνισμό σπάνιων φωτογραφιών βραβεύθηκε η παρα-πλευρική φωτογραφία, που είκο-νι-ζει μία γάτα κλεισμένη στο κλου-βί, ενώ το παπαγαλάκι, που βρι-σκόταν μέσα, κάθεται απ' έξω και την κωτιάζει.

Ο άποστολός της φωτογρα-φίας έπεφτει, ότι η γάτα μπήκε στο κλουβί από την πόρτα του, που δεν είχε κλειστή καλά για να άρπάξη το πουλί. Άλλα το πα-παγαλάκι, πρόφτασε και βγήκε, ενώ η γάτα φυλάκιστηκε μέσα από το αυτόματο κλείσιμα της πόρτας που λειτουργεί με σου-στα.

ΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΛΙΑ...

Στο ζωολογικό κήπο του Βερολί-νου τοποθετήθηκαν τελευταία τέτοιες ταμπέλες, που άπαγορεύουν, όμο-λογούμενος πολύ έκφραστικά, στους έπισκεπτες να κόβουν τα λουλούδια ή να πατάνε στα πατέρια.

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΗΣΟ ΤΩΝ ΆΝΤΙΛΛΩΝ Μαγιάφφα άνεκαλύφθη ένα είδος άμμου, που περιέ-χει λεπτότατα ψήγματα χρυ-σού.

Οι ώραιες που κυλιώνται ύστερα από το θάλασσο λου-τρό τους μέσα σε' αυτή την άμμο λούζουν χρυσοστόλιτες κάτω από τον ήλιο.

Άλλα το άτύχημα για τις χρυσοστόλιτες είναι ότι όλο-κληρη η χρυσοφόρος άκτι άγοραστική από μία άμερικανι-κή εταιρεία, που θα τη μετα-βέλη σε χρυσοωχείο χωρίς τα ζωντανά χρυσοστόλιτα κορμιά.

ΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΛΙΑ...

Στο ζωολογικό κήπο του Βερολί-νου τοποθετήθηκαν τελευταία τέτοιες ταμπέλες, που άπαγορεύουν, όμο-λογούμενος πολύ έκφραστικά, στους έπισκεπτες να κόβουν τα λουλούδια ή να πατάνε στα πατέρια.

Η ΑΛΥΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ

Ο μεγάλος Άμερικανός σοφός και πολιτικός Βενιαμίν Φραγκλίνος, ήταν για ένα διάστημα προσευτής της χώρας του στο Παρίσι. Κάποιος, λοιπόν, συμπατριώτης του, που είχε βρεθή σε δυσκολή θέση, του έζησε δανεία.

Την επομένη ο Φραγκλίνος του έστειλε δέκα χρυσά νομίσματα και μία έπιστολή, με τα έξης:

«Σας στέλνω το ποσό, που μου έζητήσατε, αλλά δε σκοπεύω να σας το χάρισω. Απλώς σας το δανείζω. Κάποτε θ' άλλα-ξουν τα πράγματα και θα βρεθήτε στην εύχρηστη θέση να ξεπληρώσετε τις υποχρεώσεις σας. Τότε πρέπει να σκεφθήτε και το χρέος σας προς έμένα. Η εφάρμοσί του, παρακαλώ, να γίνη με τον άκολουθο τρόπο: Θα συναντήσετε άσφαλώς και σε κάποιον τίμιο άνθρωπο, που θα έχη ανάγκη από βοή-θεια. Δώστε του το ποσό, που σας έχα δανείσει, με τον όρο όμως πως, όταν μωραή, θα το δάση κι' αυτός σε κάποιον άλλο, που θα έχη ανάγκη. Δεν είμαι πλούσιος για να κάνω άσες άγαθοεργίες θα ήθελα. Με τον τρόπο αυτό όμως, μπο-ρούν να βοηθηθούν, σε δυσκολες στιγμές, πολλοί άνθρωποι, μέχρις ότου βρεθή και ένας παλιάνθρωπος, για να διακόψη την αλυσίδα της άγαθοεργίας».

ΑΛΛΑΓΗ ΡΟΛΩΝ

Σ' ένα διαγωνισμό σπάνιων φωτογραφιών βραβεύθηκε η παρα-πλευρική φωτογραφία, που είκο-νι-ζει μία γάτα κλεισμένη στο κλου-βί, ενώ το παπαγαλάκι, που βρι-σκόταν μέσα, κάθεται απ' έξω και την κωτιάζει.

Ο άποστολός της φωτογρα-φίας έπεφτει, ότι η γάτα μπήκε στο κλουβί από την πόρτα του, που δεν είχε κλειστή καλά για να άρπάξη το πουλί. Άλλα το πα-παγαλάκι, πρόφτασε και βγήκε, ενώ η γάτα φυλάκιστηκε μέσα από το αυτόματο κλείσιμα της πόρτας που λειτουργεί με σου-στα.

ΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΙΧΑΝ ΜΙΛΙΑ...

Στο ζωολογικό κήπο του Βερολί-νου τοποθετήθηκαν τελευταία τέτοιες ταμπέλες, που άπαγορεύουν, όμο-λογούμενος πολύ έκφραστικά, στους έπισκεπτες να κόβουν τα λουλούδια ή να πατάνε στα πατέρια.

ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΜΙΑΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΩΣ!...

Η μαρτυρική συζυγική ζωή της Γαλλίδας πρωταθλήτριας της ιππασίας, εξ αιτίας ενός θηρίου

ΜΙΣΕΛ Κάνκρ, η διασημότερη Γαλλίδα πρωταθλήτρια της ιππασίας, και ο σύζυγός της, ο ίππότης ντ' Όρζ, γνωστότερος με το ψευδώνυμο Ζάν Πακί, χωρίζουν... έξ αιτίας μιας λεοπαρδάλεως, της «Ζούμας», που την έφεραν μαζί τους από την Αφρική το 1953.

Την αγαπάει περισσότερο από μένα! δήλωσε με δάκρυα η Μισέλ, που κατηγορεί το σύζυγό της, ότι υποκύπτει στα καπρίτσια του θηρίου.

Η «Ζούμα» είχε άποκτήσει τη συνήθεια να έμπναι τους κυρίους της στις 7 το πρωί, να ά-κονίζει τα νύχια της στις ταπεταρίες και να γυμνάζη τους μύς της στα έπιπλα!

Η «Ζούμα» μου έκανε τη ζωή μαρτυρική! λέει η Μισέλ Κάνκρ. Κατέστρεψε τα πάντα στο σπίτι. Από τότε που ήρθε, δεν έχει άπομείνει ούτε ένα έπιπλο γερό. Ο άντρας μου, όμως, δεν έπεσε ούτε ποτέ να την τιθασεύσει από ύποχωρου-σε σε όλες τις ιδιοτροπίες της. Αυτός είναι ο λόγος, που έξη-ητσα το διαζύγιο!

Αγαπά τη «Ζούμα» και η «Ζούμα» μου ανταποδίδει αυτή την αγάπη, αλλά... διαφεύουν τα γούστα μας και οι συνήθειές μας! Έμένα μ' άρέσει να κοιμάμαι ως άργα, ενώ εκείνη είναι πρωινή. Ξυπνάει στις 7, σκαρφαλώνει στο κρεβάτι και πηδάει στα ντουλάπια, που καταρρέουν κάτω από το βάρος της. Διασκεδάζει μετά με τον άντρα μου, γλείφοντάς του το πρόσωπο και τρώει άπάνω-κάτω στην κρεβατοκάμαρα, κομ-

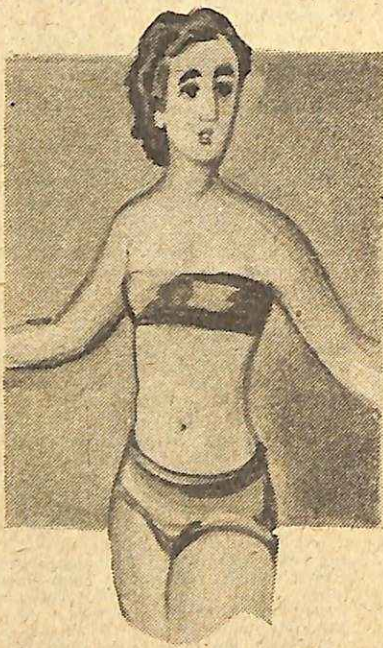
— Οι έλβετικές έφημερίδες διαμαρτυρούνται για την παρα-ώρησι των εκκλήσιών για εκ-κλησιαστικές συνάξεις.

Απορμή στη διαμαρτυρία έδωσε η διαπίστωση, ότι πολλά ζευγαράκια, που παρακολου-θούν τις συναντήσεις αυτές λη-σμονούν πως βρίσκονται μέσα στην εκκλησία και συμπεριφέ-ρονται σαν να βρίσκονταν σε «συναυσία».

Στο Ισραήλ κυκλοφορούν 23 έφημερίδες έφημερίδες, από τις όποιες οι 14 σε έβραϊκή και οι υπόλοιπες σε διάφορες άλλες γλώσσες.</

Ο Πατριός εας

115

Δεν πρόκειται για σημερινό... μπικνί. Είναι μαγιό που φορέθηκαν πριν από εκατοντάδες χρόνια...

Τὰ «μαγιώ» ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Λουόμενες με «μπικνί» και κολυμπήτρες με «ολίπ»

Καμιά φορά συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Νομίζουμε πως ό,τι γυναικείο βλέπουμε γύρω μας, φορεσιές, βραχιόλια, παπουτσάκια, σκουλαρίκια κι ένα σωρό άλλα πράγματα, είναι φρούτα της εποχής μας. Κι όμως γελοίομαστε. Τιποτε σχεδόν δεν υπάρχει καινούργιο. Η μία εποχή αντικαθιστά την άλλη, κυρίως στη μόδα. Αν ρίξουμε μία ματιά στα φαινόμενα της αρχαιότητας, θα αντιληφθούμε πως οι διαφορές είναι ελάχιστες. «Φιλοφρονία» αρχαία, μπορούμε να πούμε πως είναι τ' αγγαλάκια, οι παραστάσεις πάνω στα βαζα και τα μωσαϊκά.

Αυτό που ανεβάζουν στην 'Ακρόπολη, ως ρίσουν μία ματιά στις δυο νέες που έχουν τους αριθμούς 677 και 686. Είναι δύο αγγαλάκια παρθένων στην αίθουσα των «Κόρινθ» του μικρού Μουσείου. Οι βασιλικές αυτές θυγατέρες στόσαν τον 'Εκαστομπεδο. Όταν τον έκαμαν οι Πέρσες, τις έφτιαξαν κάτω από τα βάρακα τους. Πολλές ωστόσο διατηρήσαν το κεφάλι στους ώμους, πράγμα σπάνιο γι' αρχαία αγγαλάκια. Μόλις οι 'Αθηναίοι γύρισαν πίσω στην πόλη τους, μετά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, περιφρόνησαν αυτά τ' αρχαία ειδώλια. Τώρα ήξεραν να φτιάχνουν καλύτερα. Τα έβαψαν λοιπόν στη γη, όπως θα έπρεπε τους πεθαμένους. «Έτσι, βρέθηκαν όλα μαζί στα χρόνια μας».

Με σαλόνι κομμικής κυρίας μοιάζει η αίθουσα αυτή του Μουσείου. Γεμάτη γυναικείες κοκέτες, μερικές κοντόχοντρες με πλούσιους κόρφους, μερικές λεπτές και λυγρές σαν Παριζιάνες. Καμιά δε φορεί τα ίδια ρούχα με τη διπλανή της. Λες και προσπαθούν να ξεπεράσουν ή μια την άλλη στο ντύσιμο, εφευρίσκοντας ξεχωριστό τρόπο ντυσίματος. 'Εκεί βλέπεις κανείς για πρώτη φορά τ' «επίσημα», τ' «φοιρά» τ' ατσούα κύρα, τ' «ντε πιέρ» κι όλα τ' άλλα που παραλάσαν σήμερα στους αθηναίους δρόμους. Οι νέες είναι κομψές, με στενούς γοφούς, «φως μαγιό» τις λέει «μεις». Οι αρχαίοι τις ονόμαζαν «εὐθροδύους», γιατί δεν είχαν περιττά λίκυ και διατηρούσαν τη σιλουέτα τους. Μαλλιά, μάτια, φρύδια, νύχια, όλα τ'αυτά θαμένα. Σε τίποτα δεν παρομοιάζουν με τις κομψές 'Αθῆνες του καινού μας.

Έβαζαν μπικνιαντίνες στα μαλλιά, τα κατσάωναν κάθε μέρα και γέμιζαν αλοιφές το δέρμα τους. Από τότε κιόλας ακούστηκαν παρόμοια από τους γενιόνταίους. Τις κατηγόρησαν ως «ελαφροβόλες», αφού μόνο η μόδα τις ενδιέφερε. Τέτοιες γυναίκες παριονάνον οι «Κόρινθ» του μικρού Μουσείου της 'Ακρόπολης, που έχουν ύψος εὐχαριστήσιμο. Αυτές, έβαζαν μία πρώτη φορά στα μαλλιά τους Παιονίους σκουφούς, την ίδια της κομμότητας και της όμορφιάς.

«Οι» αυτά όμως δεν είναι τίποτε μπρος στη μόδα της... πλάς. Κολυμπούσαν οι άσχατες 'Ελληνίδες. Κι αν ακόμη δε θέλαμε να πιστέψουμε τους παλαιούς συγγραφείς, που μιλούν για μίχτο κολύμπι και για πολλά άλλα... έκτροπα, έχουμε τις διάφορες παραστάσεις πάνω στα πήλινα αγγεία, που παρουσιάζουν νέους και νέες, ν' απολαμβάνουν τη θάλασσα, απαράλλαχτα όπως γίνεται και σήμερα. Το κολύμπι ήταν η χαρά των αρχαίων. Στη Σπάρτη έπαρναν το μπάνιο τους στον ποταμό Εύρωτα κι' απολαμβάναν κατόπιν την όμορφη του ήλιου, στις καταπράσινες όχθες του. Μικροί και μεγάλοι ήξεραν να κολυμπούν. Αυτός που φοβόταν το νερό, ήταν περιφρονήσιμος απ' όλους. «Έτσι, όταν ο Κρίτιας, άργοντόπουλο της Σπάρτης, ανήνθηκε μία μέρα να πείσ τον ποταμό, επειδή ήταν πολύ παγωμένος οι φίλοι του τον έριξαν μέσα με τη βία. Το παλληκάρι πνίγηκε. Όταν το έμαθε αυτό ο πατέρας του, ο Εὐδούλος, αντί να λυπηθεί, είπε:

— Οι θεοί τον τιμώρησαν, γιατί δεν ήξερε να κολυμπά...

Έκει όμως που το κολύμπι θεωρείτο αληθινή απόλαυση, ήταν η Κόρινθος. Λίγο πιο πέρα από το περίφημο λιμάνι της, υπήρχε «πλάς» με όλα τα κομψοί: Τεχνητά ντύσι, αναπατήρια, χωρίς τις καμπίνες για τις γυναίκες και τους άντρες. Υπήρχαν ακόμη Πρότες Βοήθειες και δεινοί έμμοιχτες κολυμβητές, ώστε αν συνέβαινε κανένα δυστύχημα, να σπεύσουν εις βοήθειά τους. Ήταν τέτοια η φήμη αυτής της «πλάς» που, μ' όλο το μίσος που γώριζε τους 'Αθηναίους και τους Κόρινθους, οι πρώτοι ήχαιναν εκεί για να περάσουν το καλοκαίρι τους. Ένας ανώνυμος περιηγητής της εποχής, λέει καταπληκτικά πρόναμα. «Γυναίκες και άντρες—γράφει—κολυμπούν δολιχίρες, δώες, Σαπλόνουν κατόπιν στην αμμουδιά κι' αφήνουν το δέρμα τους να τους το ξεφλουδίσει ο ήλιος. Για να μαιρίσουν περισσότερο. Αλλάζονται με λάδι που το φτιάχνουν από σαφονοκούκουτσον».

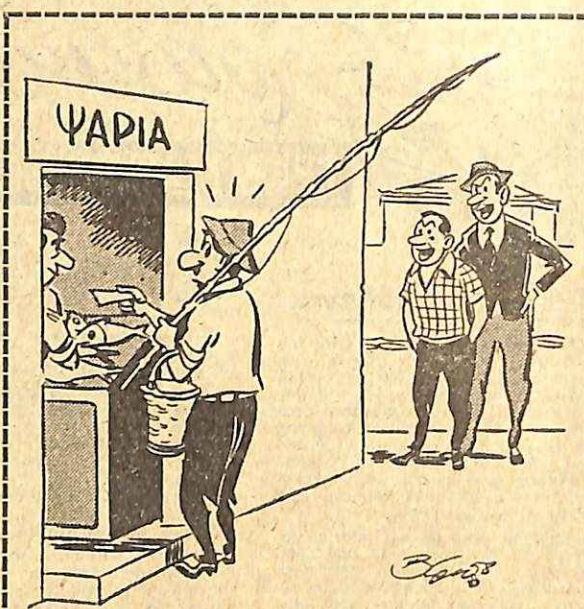
Η περιγραφή αυτή του «ανώνυμου», μ' όλο που είναι γραμμένη πριν δυομισιό γιλιόδες χρόνια περίπου, δέ μας λέει τίποτα το καινούργιο. Ο ίδιος μας περιγράφει το ντύσιμο των κολυμβητών: «Φορούν ένα λεπτό ύφασμα στη μέση και στη στήθος κι' αφήνουν ακάλυπτο το υπόλοιπο κομμάτι τους». Αλλάζει δε θα το γώριζε μεγάλη διαφορά από το σημερινό μαγιό.

Πριν μερικά χρόνια ανακαλύφθηκε στο δάπεδο μιας βίλλας της Πιάτσας 'Αρμενίας, στη Σικελία—που δέ γνωστό ήταν αποικία ελληνική—ένα περίφημο μωσαϊκό. Οι παραστάσεις του ήταν ασύγκριτες. Παρίταναν ένια καπέλλες, ντυμένες με την τελευταία λέξη της σημερινής μόδας, για την «πλάς». Χόρευαν ένα χαριτωμένο θαλασσινό μπαλέτο, κρατώντας η μία ένα όμπρελλάκι, η άλλη ένα ντεφί, η τρίτη μια καλά καθοσφαίρα. Κάθε μία και κάτι κρατούσε. Οι αρχαιολόγοι που έκαναν τις ανασκαφές, έμειναν με στόμα ανοιχτό. Κι' όταν δημοσιεύτηκαν οι πρώτες φωτογραφίες στον τύπο, κανείς δεν φανταζόταν ότι έπρόκειτο για φάρσα. Με το δίκτυο τους. Γιατί οι νέες δέ φορούσαν τίποτ' άλλο εκτός από ένα... μπικνί του είκοσι αιώνα.

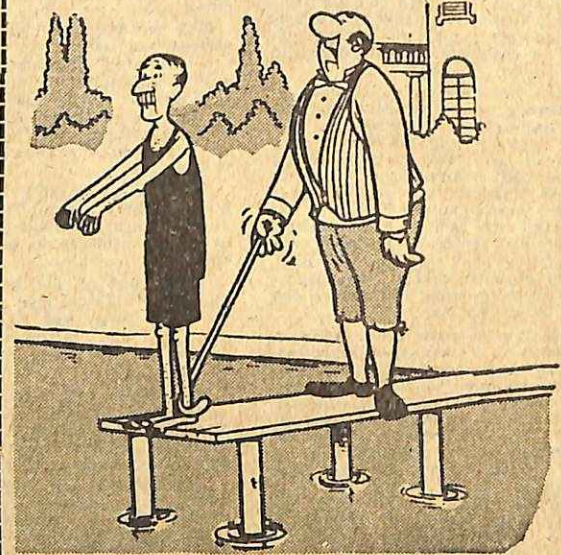
Το γεγονός αυτό προκάλεσε ένα σωρό σχολία, ανάμεσα στους άνδρους φυσικά. Βρήκε όμως τους επιστήμονες απόλυτα προετοιμασμένους. «Όσοι καταπίστηκαν ειδικά με την κοινωνική ζωή των αρχαίων, ήξεραν ότι το «μπικνί» ήταν κάτι το πολύ συνηθισμένο την παλιά εποχή. Ως παράδειγμα έφεραν την Κόρινθο και την Κρήτη του Μίνωα. Όταν στα 1900 ο σέρ 'Αρθουρ 'Ηβανς έκανε ανασκαφές στην Κνωσό, έφερε στο φως ένα σωρό αγγαλάκια «λοιού μένων», που φορούσαν μικρά αθλητικά «ολίπ», ενώ οι γυναίκες φορούσαν «μαγιό», που άνοιγε στο πλάι, με ένα είδος...φερμουάρ. Στην Κρήτη βέβαια το κολύμπι ήταν ιερο, περισσότερο από κάθε άλλο μέρος. Οι κολυμβητές της ήταν φημισμένοι σ' όλο τον τότε γνωστό κόσμο και στους... διεθνείς κολυμβητικούς αγώνες, που γίνονταν κάθε τρία χρόνια στην 'Ελευσίνα, έρχονταν πάντοτε πρώτοι.

Ο Κάνιστρος, νίκησε έφτα φορές κατά σειρά. Γι' αυτό στο αγγαλάκι του—έργο αγνώστου καλλιτέχνη—που βρίσκεται στο Μουσείο του Λονδίνου—βλέπουμε τον Ποσειδώνα να του προσφέρει το στέφανο της νίκης. Το στέφανο αυτό δεν είναι καμωμένο με δάφνη, αλλά με φύκια. Για πρώτη φορά στην ελληνική τέχνη γίνεται μία τέτοια καινοτομία. Αυτό σημαίνει πως ο Κάνιστρος αποτελούσε κάτι ξεχωριστό, όχι μόνο για τους κολυμβητές της εποχής του, αλλά και για όλους τους άλλους.

Γ. Β. Ι.

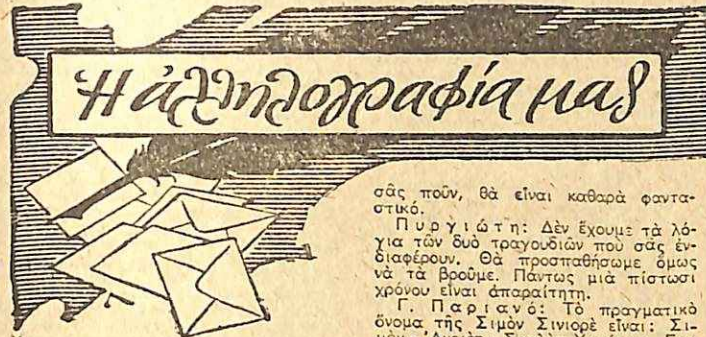
—Γιάννη!...
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ετοιμος, κύριε βαρώνε;

—Αί, υπάριφα! Από δω είναι το κουδούνι!...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Κέ - Σερά - Σερά, 'Ενταύθα: Το πραγματικό όνομα της Νταίρης Νταίρη είναι Νταίρης Κάπελφορ. Γεννήθηκε στο Ταινισβίλνι του 'Οχάιο στις 3 'Απριλίου 1924. Από το 1951 είναι σύζυγος του Μάρτυ Μέλχερ και ζει μαζί του σε μία βασιμιαία έπαυλη του Σάν Φερνάντο Βάλλευ. Το τελευταίο της φιλμ είναι «Το τριαντάφυλλο του έρωτος», που γυρίσε μαζί με τον Τζην Κέλλυ. Η διεύθυνση της είναι: Doris Day, 131 Walley Str., North Hollywood, Calif. U.S.A.

Κάτια, 'Ενταύθα: Όταν βρίσκεται στη Γαλλία, ο Κούστ Γιουρκενς μένει σε μία ιδιόκτητη βίλλα του στο Κάπ Φερράρ. Ο τελευταίος πληροφορείς για τον άγνωστο σας ήρωα είναι πως έχασε ένα σημαντικό ποσό στο καζίνο, κέρδισε όμως την καρδιά μιας χαριτωμένης Γαλλίδας, της Σιμόν Μπισσόν.

Π. Παυλίδου, 'Ενταύθα: Το φιλμ «Γράμμα από μία άγνωστη» ήταν παραγωγή 1948. Το είχε σκηνοθετήσει ο Μας 'Ουλς και πρωταγωνιστούσαν σ' αυτό η Τζέιν Φονταίν (Λίλα), ο Λούι Ζουρτάν (Στέφανο Μπαρντ), η Μάντυ Κρίστιν (Φρόντ Στάρντ), και ο Άντ Σμιθ (Τζών). Το έργο βασίστηκε στο μυθιστόρημα του Στέφαν Τσβάι. Η διεύθυνση του Λούι Ζουρτάν στο Παρίσι είναι: Louis Jourdan, 7 Rue de Castiglione, Paris 2e France.

Ρίτα και Καίτη, Χαλάνδρι: Ο οργανισμός Τζ. Άρθουρ Ράινκ συνεχίζει την παραγωγή του και θα μας παρουσιάσει κατά την προσεχή περίοδο αρκετές νέες δημιουργίες του. Μεταξύ αυτών: «Η Τσιγγάνα και ο τέντωτής», με τη Μελίνα Μερκούρη, τον Κέιτ Μίτσελ και τη Φλόρα Ρόμπσον. «Ο Άνεμος δεν έρει γράμματα» με τον Ντρκ Μπόγκαρτ και τη Γκόκ Τανί. «Το ναυάγιο του Τιτανικού» με τον Κένεθ Μουρ και τον Ντέιβιντ Μάκ Κάλλουμ. «Ωργισμένη θάλασσα» με τον Στανλέυ Μπαίκερ και τη Λουσιάννα Παουλσέτι. Ο οργανισμός Ράινκ γυρίσε επίσης και πολλά φιλμ σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες όπως το «Μοντί» με τον Χάρτ Μπαχολτς, τη Ρόμυ Σνάιντερ και τη Μάρα Λέντ, «Οι φανταί» με τον Πιέρ Φρενσί, το Μισέλ 'Οκλιρ και τη Φρανσουά Φαμπιάν. «Τα τραγικά χρόνια της αυτοκρατορίας» (τέλος της Σίσου) με τη Ρόμυ Σνάιντερ και τον Κάρλ Χάιντς Μπέρν και «Ο αιχμάλωτος του Στάλινγκραντ» με τον Ο. Χάσερ, την Εύα Μάρσκαρ και τη Βέρα Τσέχοβα.

Γιάννη, Μιχάλη και Βλάση: Η διεύθυνση της Kim Novak είναι: 1312 Beverly Green Drive, Los Angeles, Calif. U.S.A. Η Kim γεννήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1933 και το πραγματικό της όνομα είναι Μαρίλιν Νόβακ.

Εφθ Κ., Καλαμάτα: Η διεύθυνση της Mary Pickford είναι: 1145 Summit, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. και της Marion Davis: 395 Madison Lane, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Σας παρακαλούμε να μας γράψετε σε ποιους η βοήθειά απευθύνετε τα γράμματα που σας έπεσταλσαν.

Χρυσή πεταλούδα: Ράδο: «Όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας, η 'Αντιού Χέρμπαρντ γυρίζει τώρα στη Βραζιλία το φιλμ «Πράσινα σπιτία» και μας είναι άγνωστη η έκτι διεύθυνσή της. Όταν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, η διεύθυνσή της είναι: Audrey Hepburn, Bel Air Hotel, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Λίζυ, 'Ενταύθα: Ο 'Ο 'Ελζο δεν δέχεται γράμματα και δεν απαντά στα γράμματα που του στέλνουν έφοσον υπαίτηται στον στρατό. Όσον αφορά τώρα το κώμερο των παπουτσιών που φοράει, είναι το μόνον που δεν αναφέρεται στην επίσημη και πλήρη βιογραφία του. Ό,τι κώμερο και αν

σας πούν, θα είναι καθαρά φανταστικό.

Πυργιώτη: Δεν έχουμε τα λόγια των δυο τραγουδιών που σας ενδιαφέρουν. Θα προσπαθήσουμε όμως να τα βρούμε. Πάντως μία πίστωση χρόνου είναι απαραίτητη.

Γ. Παριανός: Το πραγματικό όνομα της Σιμόν Σινιόρε είναι: Σιμόν - Ανριέ - Σαρλόν Χερμινέρ. Γεννήθηκε στο Βιανπάντε της Ρηνανίας στις 23 Μαρτίου 1921. Έχει έναν θά μαλλιά και πρασινογάνα μάτια. Έγκαταστάθηκε με τους γονείς της στο Παρίσι όταν ήταν δυο χρόνων και έκανε τις σπουδές της στη Γαλλία. Ήταν από το 1945 μέχρι το 1949 σύζυγος του σκηνοθέτη 'Υβ 'Αλλεγκρέ που την ανέδειξε. Από το Δεκέμβριο του 1951 όμως έγινε σύζυγος του 'Υβ Μοντάν. Στον κινηματογράφο ντεμπούταρε με το φιλμ «Μπολέρο» το 1942. Η τελευταία της επιτυχία είναι «Οι μάγισσες του Σάλεμ». Στο φιλμ αυτό παίζει μαζί με το σύζυγό της 'Υβ Μοντάν. Η διεύθυνση του ζεύγους στο Παρίσι είναι: 15 Pl. Dauphine, Paris 1er, France.

Τρέις φίλες, Πάφου και Α. 'Ενταύθα: Η Βιολέττα Μάγιο γεννήθηκε στο Σαιντ Λουίς της Μοντάνα στις 30 Νοεμβρίου 1922. Το πραγματικό της όνομα είναι Βιολέττα Τζών, έχει έναν θά μαλλιά, γαλάνα μάτια και ύψος 1 μ. 65. Είναι από το 1947 σύζυγος του Μικαέλ Ο' Σή με τον οποίο απέκτησε μία κόρη. Η διεύθυνσή της είναι: Virginia May, Magnolia Blvd, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U.S.A.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Αίγλη Μαρδούχου, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και αληθινής φίλης. Παρακαλεί τους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Νίκη Κύπρου (16 χρόνων), Δ. Διανέλλου 86, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και αληθινής φίλης.

Η Εύρω Χατζηαναστασίου, Μόρφου, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Τρέις φίλες η Παύλη Διαμαντή (17 χρόνων), η Αιμιλία Διαμαντή (17 χρόνων), η Αριάνη Σινιόλη (15), τη (16) και η Λαρούσα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και αληθινής φίλης. Όσοι έπιθυμούν να πάρουν γράμμα από τις άγνωστες μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η Αύγουστα Χ. 'Αντωνίου (15 χρόνων), Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και αληθινής φίλης.

Τέσσερις φίλες η Ν. Μιχαήλ (15), η Κρέτα Γεωργίου, η Σιλβία Δημητρίου και η Μαρίνη Ζαννέτου (όλες 18 χρόνων), Δημητρίου 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο. Η Μαρίνη Ζαννέτου, μαθήχ ο πούλου (17 χρόνων), έχει η ίδια τρία, για την οποία αλληλογραφεί διεύθυνση, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο. Παρακαλούν τους απαντήσουν να στείλουν γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η Φλόγα (18 χρόνων), από την Πάφο, ευπαραστάση και μορφωμένη, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες

και νέες από την 'Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλης. Η «Μεγάλη στιγμή» (17 χρόνων), από τη Λευκωσία, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και αληθινής φίλης. Παρακαλεί τους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Κρίνοβούλα Παπαδόπουλου (17 χρόνων), Λευκός Δρόμος 28, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις άγνωστες μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

Η Κρίνοβούλα Παπαδόπουλου (17 χρόνων), Λευκός Δρόμος 28, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις άγνωστες μας αυτές, ας στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χριστάκης Νίκολαου, Ταχ. Κιβ. 219, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Τάκης Σωτηρίου (20 χρόνων), Δ. Διανέλλου Νο 86, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και αληθινής φίλης. Παρακαλεί τους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Χρήστος Παπαδόπουλος, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γιάννης Καπλάνιος, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας φίλης και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Δημήτριος Σάββας (19 χρόνων), Μένικον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Χρυσόστομος Λεωνίδης, Ταχ. Κιβ. 345, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλο-

γραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Καλλής Α. Κούλης, Λιοπέτρι, 'Αμμοχώστης, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με την άγνωστη μας του 1022 τεύχος, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πωραλός».

Ο Κυριάκος Μιχαήλ (18 χρόνων), Μένικον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο. Ο 'Ανδρέας 'Ηλία (19 χρόνων), Βασιλείου Μακεδόνος 27, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Πανίκος Κωνσταντίνου (15 χρόνων), Βοσπόρου, 'Αγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, μαθήτης 'Ανωτέρου 'Εμπορικού Λυκείου Λευκωσίας, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο 'Αντωνάκης Παναγιώτου (19 χρόνων), Δέσια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης. Ο 'Ανδρέας 'Αντωνίου, Ν.Α.Α.Φ.Ι. 5996 R)N, St. George Camp, 'Αμμοχώστης, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με 'Ελληνίδες, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων.

Ο 'Ανδρέας Μιχαήλ (18 χρόνων), Σοφοκλέους Νο 2, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με την άγνωστη μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Σκάρλετ» το 1025 τεύχος.

Ο Ρένος Θεοδούλου Ευτύχου Σολέα, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτών ποστών.

Ο Στυλιανός Τσελέκος, Διγενή Νο 2, Βορσσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Δημήτριος Ροδίτης, 'Αρχιμήδους 8, 'Αγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με την άγνωστη μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ασχοκασάππος».

Ο 'Ανδρέας Μιχαήλ (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 345, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλο-

ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ

Απαντώντας στο ερώτημα, που το έκανε ένα μεγάλο Ιταλικό περιοδικό, το 'Ινστιτούτο της φυσιολογίας του Πανεπιστημίου του Μιλάνου, εδῆλωσε πως για ν' αδυνατίσει μία γυναίκα πρέπει να παρατηρήσει να υποβληθεί σε γαστρονομικές θυσίες. Αποκαλύπτει όμως πως δεν όφείλει σε τίποτα η όμορφη από ωριμότητα φαγίτη. Η διαίτα πρέπει να είναι δοκιμαστική, να επεκτείνεται δηλαδή σε όλα τα τρόφιμα των οποίων πρέπει απαραίτητα να περιορίζεται η λαμβανόμενη ποσότητα. Κάθε διαίτα, που βασίζεται σε τρόφιμα, τα οποία δῆθεν δεν παχαίνουν, είναι προκαταδικαστικά καταδικασμένη να μη φέρη κανένα αποτέλεσμα.

ΟΙ ΛΟΛΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το ταμπεραμέντο

Ο Νικολάκης ήταν πάλι λωλός και παλαβός με μια ξανθεία κι' η Έφταλία που τ'όπρη χαμπάρι ξεφώνισε:

— Μωρέ μουρνάρη, γεροζούρα, δεν βλέπεις να χάλια σου, διαβόλου ασκημάντρα!

— Βρε τί σχέση έχε; άσκημιά; τ'ήγυε εκείνος γινάτινα. Τό ταμπεραμέντο κουμαντόρει!

— Η Αικατερίνη ή Μεγάλη ήλεγε πως γνώρισε δέκα χιλιάδες άντρωι και δεν ήτυχε να προσέξη ποιοι ήταν άσκημουόρηδες και ποιοι όμορφοι. Άγκαλά δά τώρα, άρσενικοί και θηλυκοί γυρεύουνε φοιό - φοιό τ'όρε σκάρισμα και τήν άλλων. Ο σοφός Σολωών είχε έφτακόσες γυναίκες!

— Ντροπή σου, μωρέ άχρηστε άντρα να μιλάς έτσι! ξεφώνισε άγριευένη ή Έφταλία και κείνος που τ'ά βοήκε μπαστούνια ξεπρότισε.

Εύτ'ς ή Έφταλία ήτρεξε γκουστούρι να δ'ή πού θ'ά πάη. Τόν παρακολούθει πού λάου-λάου μπήκε τέλος σ'ε μια πολυκατοικία.

Βούο κι' εκείνη γιουρουντάρει ξεπίσω, αλλά στή σκάλα, όπως ήτανε σκεπτείν, τόν ήλασε! Άπελπισμένη τότε χτύπη σ'το πρώτο άπαρτιάν, πού καροιλάντισε. Η πόρτα άνοιξε και βγήκε ένα δουλάκι.

— Εδώ είναι ή ξανθεία; ρώτησε στεγνά και κοφτά ή Έφταλία.

— Ποιά ξανθεία;... Η κυρία μου είναι ξανθεία, αλλά βγήκε τ' άπόγευμα με τόν κύριο μου.

— Άλλη ξανθεία κάθεται εδώ; ξαναρώτησε άρούτι υπαρούτι ή Έφταλία.

— Άπέναντι μια ζωτοχώρα! είπε ή μικρούλα.

Άμέσως ή Έφταλία χτύπησε τ'ό κουδούνι στήν καρσινή πόρτα, και μια φωνή άκούστηκε να λέει:

— Άνοιξε, χρυσό μου, θάναί ό γισσουτάς. Μη φοβάσαι.

Η πόρτα άνοιξε και βγήκε τ'ό γουσό της με πυζάμες: Ήταν ό Νικολάκης!

— Μωρέεεε! ξεφώνισε ή Έφταλία και γύμψε να τού φάη τ'ό λαρούγκι.

Τότε άναψε καί φούτωσε σάν τσιραλίδικο δαδί ό Νικολάκης.

Τόν παρατήρησε ό θυμός, τ'ά φρένα του σκοτιστήκανε, άρπαξε τ'ό κολντενίρι, τ'ό σαβούρντισε και τ'ό άνοιξε τ'ό κεφάλι!

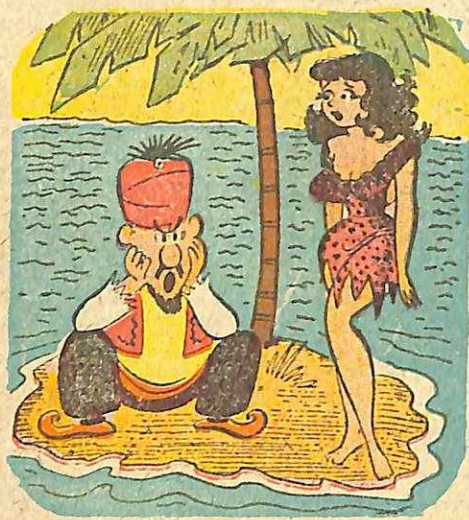
— Όποιος σπάει, πληρώνει! φώναξε ό πολιτσίμάνος σ'το Νικολάκη κι' έδειξε τήν Έφταλία με τ'ό σπασμένο κεφάλι, πού κακήν κακώς τήν κουβαλήσανε σ'το τιμνα.

Μά εκείνη, πού τόν άγαπά άκόμα τόν κοκορούνα, τούπε:

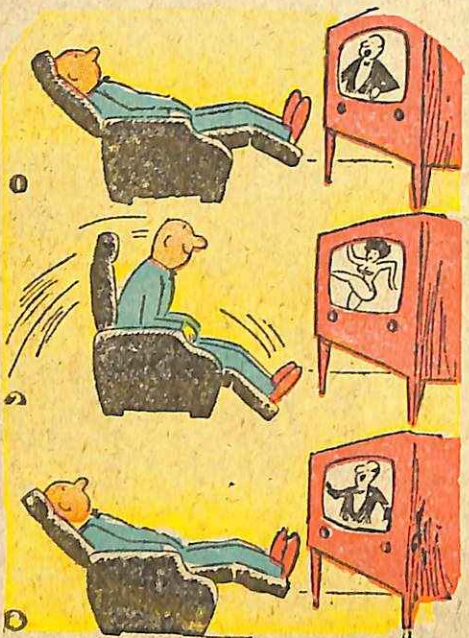
— Κύριε πολιτσίμάνε μου, όπως λέει ή παροιμία, ό άπτός, με τόν ήλιο τρώγονται! Τό λέει και τ'ό τραγούδι: «Ο Όλυμπος κι' ό Κίσαβος τ'ά δυό βουνα μάλ'ονουν». Κι' ένα άλλο λέει: «Ο άτότος πού κάθεται σ'ε ριζίμιο χαράκι και με τόν ήλιο μάλ'ωνε και με τόν ήλιο λέει».

Βλέπεις, λοιπόν, είναι μέσ' τ'ό σίμα μας, είμαστε ράτσα, πού χιλιάδες χρόνια ντουτίζει συμπλοκές. Γι' αυτό θ'ά τ'ά φτιάξουνε πάλι. Τόχει, βλέπεις μέσ' τ'ό ταμπεραμέντο του!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Άνυχία! Μόνο μια γυναίκα μου πώθηκε!...

Χωρίς λόγια.

— Εσύ, Εδέσπη, σ'ε ποιά νομωτήριο φτιάχνεις τ'ά μαλλιά σου;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Άπορία

ΑΥΛΗ μέσα, ισπίτι μου, μια κάμαρα νοικιασμένη σ' ένα μοδιστράκι είχα. Άμα αυτή τσαπεδώνα μύτη της άψήλωσε, Κολωνάκι τσαραφιντάν πήγε κι' ήκατο.

Μπουνούν Ιτσούν κάμαρα άδειασε, έγκώ τότες τσαμπουκ-τσαμπουκ πήγα, άγόρασα ένα κιρμιζι κολόρι νοικιαστήριο και μ' ένα καλέμι ήγραφα από κάτω «Ίντωμάτιο γιά μπεκιάρη». Όζώπορτα κόλλησα και περίμενα.

Πολλοί ήρτανε και ρωτήσανε περί τιμή. Ίξ αφνικά, άρριδάρισε ένας έργενης Ισσοβάρς, άρχοντάν-θρωπος.

— Έγκώ μπέ, είπε έμένα, ισπίτι σου νοικάρης νάρτω τέλω πολύ, γιατί καροί έκκλησία έκεί κι' ετσι πρ'ωτ'βράντι τ'ά μπορώ να μπ'αίνα ν' άνάδω ένα κερί και Ι-προσευχή μου να κάνω.

— Ησκάσε, λοιπόν, τρία μηνιάτικα, χωρίς παζάρια. Κι' άμα κοντράτο 'πογοάψαμε, είπα:

— Ουλέν μπανά μισάκ. Έγκώ ντουίνιανταν ντέν τ'ά κάνω καμπούλ κάτι πονηρά, σαμπουκαλήδικα, άναντίμ;

— Χάκ βάρ! είπε.

Και τήν άλλη μέρα, αυτός άρχοντάνθρωπος, κουβάλησε χαλαμπαλίκια του.

Μπ'ιρ κάτς γκιούν σόνρα. Αυτός νοικάρης γύρεψε ρούχα του, ποκ'αμιά του να πλύνη. Κουβάλησε, λοιπόν, μια νταρνάνα, ντερέ-κιμπί! Μετρήσανε υπερμπερ άσπρόρρουχα του και πήρε να τ'ά άλυσιδιάση.

Άμα όμως ξανά ήφερε άπλυτά του πλυμένα, κλειστήκανε μέσα και ξαναμετρήσανε, κολντενίρι όζώπορτα βάλανε, άμπαρ'άσανε.

Αυτό ήτς ντέν άρεσε Σουρπουίτσα ύναίκα μου, μέχρι πού κόλλησε αυτή τση στήν πόρτα κι' άκουσε γέλια, ξεφωνητά, τζιγτζίνα, τζιλδέδες. Κι' άμα αυτή ήφυγε, νοικάρης μας ήβγαλε και πέταξε σκουπίδια γκας-τενεκέ μέσα, μια μπουκάλα άδεία από μαυροδάφνη!

Αυτά όλλα, άγια ιδράντι Σουρπουίτσα ρακοντάρησε έμένα, τσάκ σουτελντήτικα βρήκα.

— Μπεκλέ μπ'ακαλούμ, μεράκ έτ'ρα... είπα ύναίκα μου, γιά να κατησχάσω.

Άμα μπ'ιρ χαφτά σόνρα μια πιτσιρίκα ήρτε νοικάρη μας γύρευε.

— Ουλέν, τί τέλεις αυτό κύριος;

— Θέιος μου είναι! είπε και μ'ήκει μέσα.

Ξαναγιρντέν γέλια, τζιλδέδες, χωρατά... Όνταν σόνρα μια μπουκάλα από λικέρ σ'το γκας-τενεκέ, σκουπίδια μέσα πετόχτηκε κι' έγκώ φώναξα:

— Φτού, Άλλάχ μπελανβερσιν!

Σουρπουίτσα σ'ταυροκοπήθηκε και σκύλος μας άκόμα, άμα αυτή άνηψία του ήφυγε, να γαυγίση, να χυμήση γύρευε.

Τήν άλλη μέρα, φτού κι' από ξαναρχής. Μιά άλλη σουσουράδα ήρτε και ρώτηξε.

— Ουσί! Παλιόκρίτισο! φώναξε τότες Σουρπουίτσα.

Άμα νοικάρης άγρίεψε:

— Τί κατάστασι είναι αυτή;

Εύτ'ς όμως κατάπτε τιμό του και είπε:

— Μαντάμ Σουρπουίτσα, μπορώ να σ'ας π'ά κάτι;

Κλειστήκανε σ'το κάμαρα. Έγκώ, μπέ, τρώσα, γιατί σκέφτηκα Σουρπουίτσα μου ύναίκα είναι, σ'άλαγα, λοιπόν, άπ' δ'εω και περίμενα. Τώρα τ'ά φωνάζουνε, τ'ά τ'ά μαλλι'οτραβήχ'ονε. Άμα σουκιούρ Άλλάχ! Ίτς σ'αματά ντέν κάνανε.

— Επειτα από μια ώρα ύναίκα μου βγήκε.

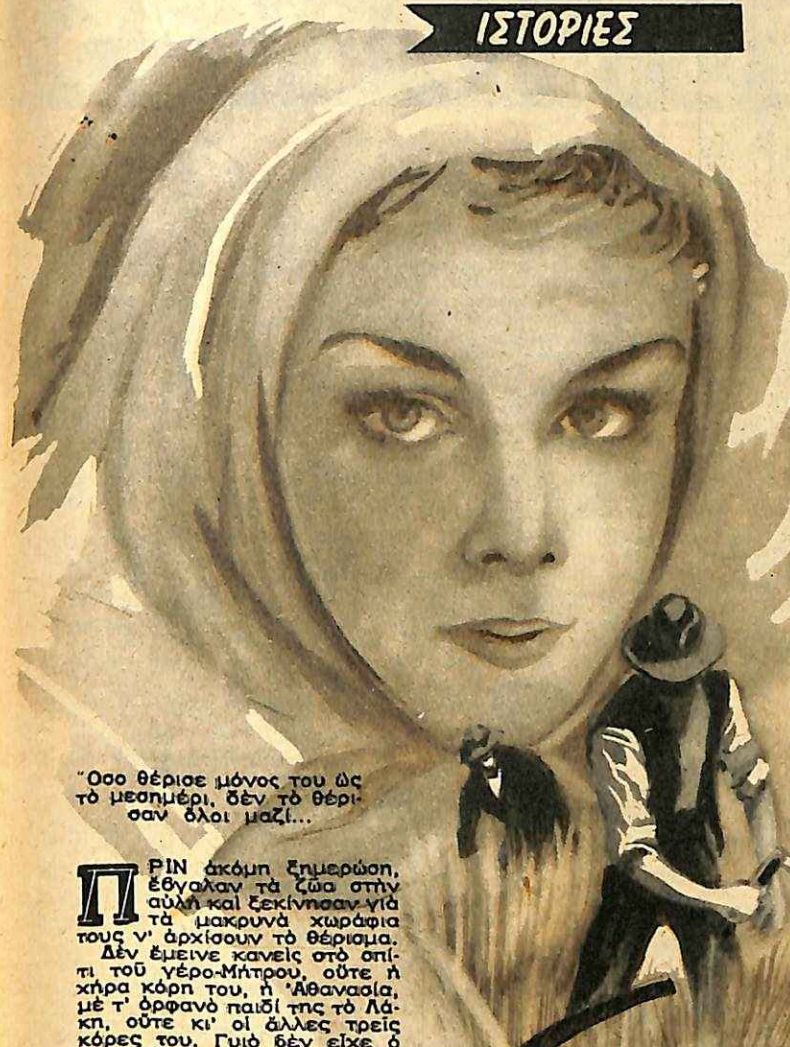
— Καραμπέτ, είπε έμένα, αυτός νοικάρης έν τάξει είναι, γιάδουβ. Μπερικέτης, τζουμέρτης είναι. Άκόμα και νοικι άδ'ησι ήκανε.

Σίμντι, άναγνώστη έφέντη, έργκιούν Σουρπουίτσα μου άρχισε να βάφη μάτια, φρύντια, μάγουλα. Γιατί υπέ...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όσο θέρισε μόνος του ως τ'ό μεσημέρι, δεν τ'ό θέρισαν όλοι μαζί!...

ΠΙΝ άκόμη έμμερώση, έδωσαν τ'ά ζωά στήν αυλή και ξεκίνησαν γιά τ'ά μακρινά χωράφια τους ν' άρχίσουν τ'ό θέρισμα.

Δεν έμεινε κανείς σ'το σπίτι του γερο-Μήτρο, ούτε ή χήρα κόρη του, ή Άθανασία, με τ' όρφανό παιδί της τ'ό Λάκη, ούτε κι' οι άλλες τρεις κόρες του. Γι'αυτό δεν είχε ό γερο-Μήτρος κι' αυτό ήταν ό μεγάλος του καύμος: Ένα ά-γόρι! Ένα γυιός, πού να πάρη τ'ή θέσι του σ'τις δουλειές του και να παραλάβη μετά τ'ό θάνατό του τήν περιουσία, πού είχε κληρονομήσει κι' αυτός από τόν πατέρα του.

Θέλημα τ'ό θεού ήταν να πεθάνη ό πρώτος γαμπρός, πού έδωλε σ'οπίι του, εδ'ω και έξη χρόνια, έγκαταλείποντας τήν Άθανασία, νέα γυναίκα είκοσι χρόνων, μ' ένα μωρό. Προξενία τού ήρθαν πολλά γιά τ'ό δεύτερη κόρη του, τ'ή Ρήνα, μά δεν ξεγελλόταν ό γερο-Μήτρος να τ'ή δώση, αν δεν εξασφάλιζε εκείνη πού ήθελε. Κι' ήθελε σ'άγαμτρο. Ένα γερό παλληκάρι και με λίγη περιουσία γιά ν' αυξήσει αυτή πού είχε και να προκίση έτσι τ'ά άλλα δυέ κορίτσια του, με κάτι πάρα πάνω.

Τέτοιος γαμπρός όμως δεν παρουσιάζ'όταν. Γύρευαν δικ'ό τους δλο τ'ό μεριδίό της Ρήνας και γιά προίκα τών κοριτσιών ήθελαν να δώσουν από τ'ό εισόδημα κι' δ'χι από τ'ά κτήματα.

Ήταν όποσος και μια άλλη αίτια πού δυσκόλευε ένα τέτοιο γάμο: Μιά κρυφή άγάπη, πού είχε ή Ρήνα γιά τ'ό Μήτρο Βαλμά, ένα από τ'ά πρώτα παλληκάρια τού χωριού, νοικοκυράνταδο και με καλή περιουσία. Ό γέρος όμως ήθελε σ'άγαμτρο, βοσάδο και με τ'όσ'α τής οικογένειας, όπως ήταν ό μακαρίτης ό άντρας τής Άθανασίας.

Γι' αυτό ήταν διαρκώς μελαγχολική ή Ρήνα και γι' αυτό ό γερο-Μήτρος άναστενάζε κάθε τόσο με καύμο. Δαδ'όταν μ'ήπως π'άπη τίποτα, καμιά άρα, και μείνουν τ'ά κορίτσια του άπροστά-τευτα, δίκως άντρας σ'το σπίτι.

Ό ήλιος τώρα είχε βγί φλογερός από τ'ό άντικρυνό βουνό κι' ό άέρας είχε ζεστένει π'ριν άρχίσουν τ'ή δουλειά. Τ'ά τζιτζίκια τόνιζαν κιάλας τ'ό τρελλό τραγούδι τους πάνω σ'τε έλνές, ένα μονότονο τραγούδι, ένοχλητικό, πού σ'ε ζάλιζε.

Είχαν μια άρα άκόμη γιά να φτάσουν σ'ά χωράφια. Π'ριν άρ-κίσουν τ'ή δουλειά, είχαν γίνει κιάλας μούσκεμα από πόν ιδρώτα. Άπό βραδύς είχαν ζητήσ'ει έργάτες από φιλικά σ'οπία γιά να τούς βοηθήσουν. Μά καθένας είχε τ'ά δικιά του χωράφια να θέριση. Άλλα τέσσερα χέρια, αν βοηθούσαν, ή δουλειά θ'ά τέλειωνε δυό μέρες νωρίτερα...

Έκοφαν από τ'ό μονοπάτι και τώρα, σ'ε πέντε λεπτά, θάφταν σ'το καλύδι γιά να ξεποστάσουν λίγο, π'ριν άρχίσουν τ'ή δουλειά.

— Νερό! Διψά! άρχισε να φωνάζη ό μικρός Λάκης, πού βρισκόταν με τ'ή μητέρα του πάνω σ' ένα από τ'ά ζωά. Μά νερό δεν είχαν μαζί τους. Ό γερο-Μήτρος έπαυσε μόνο τ'ό κρασί του. Έτσι τ'ά κορίτσια φρόντιζαν γιά τ'ό νερό. Πήγαιναν και τ'όφερναν από μια πηγή δέκα λεπτά μακριά από τ'ό καλύδι.

— Νερό, μητέρα, σ'ού λέω, διψά! ξαναέπ'ε ό Λάκης.

Ένας άγνωστος, κάποιος σκονισμένος στρατοκόπος, πούχε καθίσει σ'ε μια πέτρα να ξεποστάση, άκουσε τ'ή φωνή τού παιδιού, καθώς περνούσαν τ'ά ζωά από μπροστά του, και σ'αγκώθηκε. Ξεβίωσε τ'ό παγούρι του και τ'ό πρόσφερε σ'το παιδί.

— Πίς, τού είπε χαμογελώντας, να ξεδιψήσης.

Η Άθανασία γύρισε και τόν κύτταξε. Δίστασε μια στιγμή, μά έπειτα μ' ένα χαμόγελο κι' εκείνη, πήρε από τ'ά χέρια τού ζένου τ'ό παγούρι και βοηθήσε τ'ό μικρό να πιή νερό.

— Εύχαριστώ! τού είπε κατόπιν και τούδωσε πίσω τ'ό παγούρι, κυττάζοντάς τον βαθεία σ'τα μάτια.

Τ'ά μάτια τού ζένου ήταν μεγάλα, μαύρα και λαμπερά. Μαύρα γένεια σκέπαζαν τ'ό πρόσωπό του, μά δεν φαινόταν π'ό μεγάλος από τ'όλ'α χρόνια. Είχε ίσιο, γεροδεμένο κορμί και δυό μπράτσα, πού φανέρωναν δύναμη.

Ό γερο-Μήτρος πούρχόταν με τ'ά πόδια τελευταίος, γύρισε τόν κύτταξε και τού είπε:

— Τεμπέλης είσαι;

— Όταν δεν έχω δουλειά, μπάρμπα...

— Και γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας να θέρισης;

Ό ζένος γύρισε, κύτταξε τ'ό μικρό, πού τού χαμογελούσε και άπάντησε:

— Έρχομαι, μπάρμπα!

Και άκολούθησε τ'ό γερο-Μήτρο.

*

Έφτασαν σ'τα χωράφια τους, έμπασαν σ'το καλύδι τ'ά ταγάρια με τ'ά τρώφιμα, έδεσαν τ'ά ζωά, και ξεχώρισαν τ'ά δρεπάνια. Γιά τόν ζένο δεν υπήρχε δρεπάνι. Τού παραχώρησε ή μικρότερη τ'ό δικό της κι' έμεινε σ'το καλύδι με τ'ό παιδί, να φροντίση γιά νερό και γιά τ'ό μεσημεριανό φαγητό.

— Έχεις ιδέα άπ' αυτή τ'ή δουλειά; ρώτησε ό γέρος τόν ζένο.

— Θα τ'ά καταφέρω, μπάρμπα, μη σ'ε νοιάξη, τού άπάντησε.

Έσκυψε, καίδεψε τ'ό Λάκη, πού τού χαμογελούσε, έρριξε μια ματιά σ'την Άθανασία κι' άρπαξε τ'ό δρεπάνι.

Όσο θέρισε μόνος του ως τ'ό μεσημέρι, δεν τ'ό θέρισαν όλοι μαζί. Τ'ό χέρι του ήταν δυνατό κι' ά-κούραστο.

Ό γερο-Μήτρος ήταν δλο χαρά και τ'ό μεσημέρι σ'το φαγητό δλο τόν κερνούσε άπ' τ'ό σπουδαίο κρασί του. Έκείνος, με τ'ά μάτια χαμλωμένα, έτρωγε κι' έπινε, συντροφιά με τ'ό γερο-Μήτρο. Κι' αν σ'ήκωνε καμιά φορά τ'ή ματιά του ήταν γιά να κυττάξη τήν Άθανασία, πού ή όμορφιά της τούχε κάνει μεγάλη εντύπωση.

Επειτα, ξάπλωσαν μια ώρα πάνω σ'τα δρεμάτια, ό ένας π'αδί σ'όν άλλο. Είτε από σύμπτωση, είτε γιά τ'ό ταίριαζε ή Άθανασία, ό ζένος ξάπλωσε λίγο π'ό πέρα από αυτή. Η ζέστη ήταν άφόρητη, ό ήλιος τ'ή καλύδας δίκως δροσιά κι' ή κούρασι είχε παραλύσει τ'ά νεύρα τους.

Όλους τούς πήρε σ'ε λίγο ό ύπνος, μά άπ' τ'ή στιγμή πού ξάπλωσαν, ό ζένος και ή Άθανασία δεν έβψαν να κυττάζωνται!...

*

Τ'ό βράδυ ό γερο-Μήτρος κάλεσε τόν ζένο σ'το σπίτι του.

— Δέ μ'ας είπες ούτε πώς σ'ε λένε, ούτε από πού έρχεσαι; τόν ρώτησε ό γέρος, όταν τέλειωσαν τ'ό φαγητό τους.

— Εκείνος έρριξε μια ματιά σ'την Άθανασία, καίδεψε τ'ό Λάκη κι' άναστενάξε.

— Έρχομαι, είπε, από μακριά, από τ'ή Θεσσαλία. Άπό τ'ά κτήματά μας μαζεύουμε δέκα χιλιάδες οκάδες σ'άρι τ'ό χρόνο. Δουλεύαμε τ'ό θέρος με μηχανές... Ήμουν παντρεμένος, μη ή γυναίκα μου με πίκρανε. Έκανε διαρκώς τήν άρρωστη γιά να μείνη σ'το σπίτι. Είχε ζελολασία μ' έναν ξάδελφό μου. Παραμέλησε κι' αυτό άκόμη τ'ό παιδί μου, όταν αρρώστησε και τ'ό κάσαμε. Επειτα... έγινε άφαντο! Έφυγε με τόν ξάδελφό μου. Δεν μ' ένοιωσε τόσο γιά τήν άπιστη, όσο γιά τ'ό παιδί. Στενοχωρήθηκα τόσο, πού πούλησα τ'ά κτήματα... Νά και τ'ά λεφτά...

Τράβηξε μέσα από τόν κόρφο του μια επιταγή, και τήν πέταξε πάνω σ'το τραπέζι. Διακόσιες χιλιάδες!

— Μά τ'ό κτήματα δέ φέρνουν εύτυχία... συνεχίσε. Έχω π'εις μήνες πού γυρίζω από τ'όπο σ'ε τόπο, έρημοσπίτες, δίκως οικογένεια... Ένα δίκου κύλησε από τ'ά μάτια του, καθώς έσκυψε τ'ό κεφάλι.

— Πατέρα, είπε ή Άθανασία, λέω να κρατήσουμε τόν ζένο κοντά μας, άσ'που να ξαναβ'ρη τ'ή γαλήνη τής ψυχής του...

Ό ζένος τής έρριξε μια ματιά, κι' ό γερο-Μήτρος, πούσε καταλάβει τ'ής ματιές του και τ'ά λόγια της χήρας, κούνησε τ'ό κεφάλι και ψιθύρισε:

— Έχω κορίτσια... Είναι κι' ή Ρήνα, π'άχει σειρά... Κι' ύστερα τί θ'ά π'ή ό κόσμος;

— Δέ θ'ά π'ή τίποτα, πατέρα, άφου τ'ό θέλω εγώ! Είμαι είκοσι πέντε χρόνια γυναίκα και δέ χάρηκα τ'ή ζωή μου. Επειτα ό Μήτρος Βαλμάς, αν πάρη τ'ή Ρήνα μας δεν θ'άρθ'ι σ'άγαμτρος. Έχει τ'ά δικά του κτήματα... Πώς σ'ε λένε ζένε;

— Σωτήρη...

— Άκούσε, Σωτήρη, είπε ή Άθανασία. Επειτα από τόν πατέρα μου, εγώ διεύθυνω τ'ό σπίτι. Θέλεις να μείνης μαζί μας γιά πάντα;

Ό Σωτήρης έσκυψε και φίλησε τ'ό Λάκη. Ό μικρός άγκάλιασε τ'ό λαμό του.

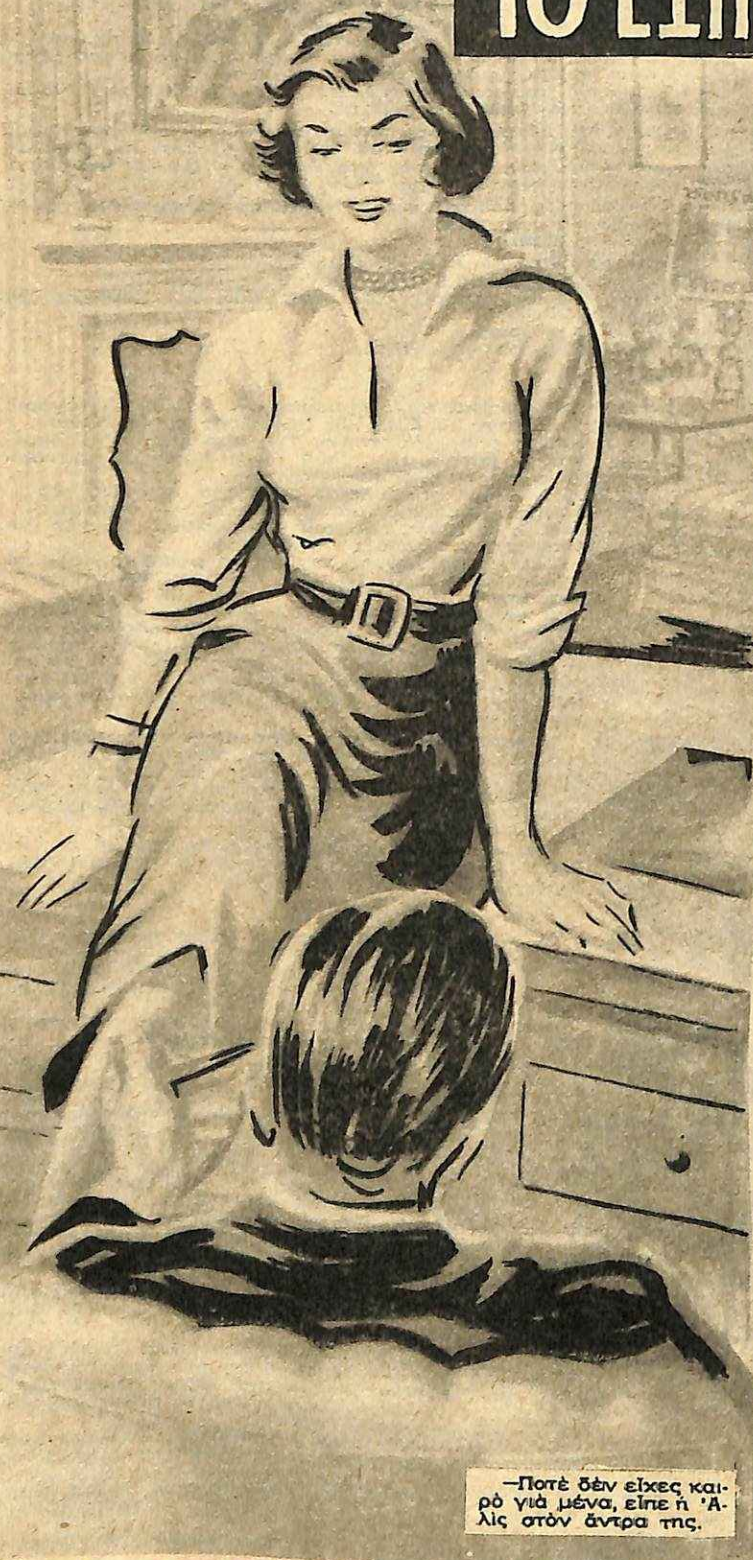
Ό γερο-Μήτρος δάκρυσε και ψιθύρισε:

— Άς γίνη τ'ό θέλημα τού θεού. Και τώρα, σ'ακωθήτε, στρώστε σ'το Σωτήρη, εδ'ω έζω, κοντά μου. Κι' όλοι γιά ύπνο, γιά τ'ό πρ'ωί, θ'ά σ'ακωθούμε πάλι, π'ριν από τ'ά ζήμερώματα...

Η χαρά είχε πλημμυρίσει άδες τίς ψυχές. Η Άθανασία κοιμήθηκε άγκαλιά με τ'ό μικρό της. Η Ρήνα πλάνιασε κι' αυτή χαρούμενη. Όσο γιά τ'ό Σωτήρη, κοιμήθηκε εκείνο τ'ό βράδυ τόν π'ό άρεμο ύπνο τής ζωής του. Σ'το πρόσωπο τής Άθανασίας είχε β'ρη ένα καλό σύντροφο, μ' ένα παιδί, πού θ' άνταναστήσει τ'ό δικό του...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΩΝ 7 ΚΑΙ 45!

—Ποτέ δεν είχες καιρό για μένα, είπε η 'Αλ' στον άντρα της.

Η ιστορία αυτή θα μπορούσε να ήταν πολύ εύθυμη, αν δεν περιματιζόταν με τρόπο τραγικό. 'Εκείνη την ημέρα, η 'Αλ' Σαντέρ, μπαίνοντας στο γραφείο του συζύγου της, τον βρήκε σκυμμένον πάνω σ' ένα χάρτη με τα δρομολόγια των τρένων.

— 'Α, τό αποφάσεις επί τέλους να κάνω κανένα ταξιδάκι; του είπε.

— Προσπαθώ να συνδυάσω τό ταξίδι αναψυχής με τη δουλειά μου, της απάντησε ο Ζώρς Σαντέρ.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Πρέπει να συναντηθώ στη Βέρνη με τους αντιπροσώπους της Διεθνούς Πιστωτικής Ιραπέρας... 'Ελπίζω να κλείσω μία πολύ καλή δουλειά. 'Εσύ θα συνεχίσεις τό ταξίδι σου ως τη Γενεύη, όπου θάρθω να σε βρω έπειτα από τρεις ή τέσσερες ημέρες... 'Η Βέρνη είναι ή πιο άναρη πόλις που υπάρχει στον κόσμο... Γι' αυτό, δε σου προτείνω να κατέβης μαζί μου. Κι' έπειτα, θα είμαι απασχολημένος μ' αυτούς τους σκέψεις... Γεύματα, συσκέψεις χωρίς να λογαριάσω κάποιους επί-δε θα είναι δυνατόν να σου αφιερώσω ούτε στιγμή... 'Ετσι, 'Η 'Αλ' αναστέναζε.

— Ποτέ δεν είχες καιρό για μένα, ψιθύρισε.

'Αλλά τό πρόσωπό της δε φανέρωνε τόση λύπη, όση τά λόγια της.

— Λοιπόν, συμφωνώ; ρώτησε ο άντρας της.

— Συμφωνώ. Πότε φεύγουμε;

— Μεθαύριο τό θράδυ, με τό εξπρές των 7 και 45'.

— Όταν φεύγε ή γυναίκα του, ο Ζώρς Σαντέρ σήκωσε τό ακουστικό κι' έφτιαξε τον αριθμό της αγαπημένης του Λουίζας Λερς, που ήταν ένα από τά αστέρια του παρισινού μιούζικ-χάλ.

Γά κατάφερα περίφημα, μικρή μου Λουίζόν, της είπε. Φεύγω μεθαύριο τό θράδυ... Ποιοί;... 'Η γυναίκα μου, έσύ κι' εγώ... Καί θέ-θαια θα φύγω με τό ίδιο τρένο. 'Εσύ κι' εγώ θα κατεβούμε στη Βέρνη. 'Η γυναίκα μου θα συνεχίσει ως τη Γενεύη... Της μίλησα για τρεις ή τέσσερες ημέρες, αλλά μπορώ να της στείλω ένα τηλεγράφημα ή να την παρω στό τηλέφωνο και να της πώ ότι θα λείπω μία εβδομά-δα ή και περισσότερο... Είσαι ευχαριστημένη;... Νομίζω πως είναι κα-λύτερα να δώλης μόνη σου τό εισιτήριο. Θα προσπαθήσης να σου δώ-σουν θέσι στό τελευταίο βαγόνι. 'Η γυναίκα μου κι' εγώ θα είμαστε στα μπροστινά. Θα συναντηθούμε στό «Ξενοδοχείο των Πριγκιπών».

Τό ίδιο θράδυ, τό άντράκι έκαμε γνωστή την απόφασί του στό μη-χανικό 'Αλμπέρ Βαλντέκ, που, σαν οικογενειακός φίλος, πήγαινε κάθε μέρα σχεδόν στό σπίτι του Σαντέρ.

— Φεύγω μεθαύριο τό θράδυ, του εξήγησε ή 'Αλ'ς, που τό όμορφο πρόσωπό της έλαμπε από χαρά. Ο Ζώρς θα μείνη τρεις ή τέσσερες ή-μέρες στη Βέρνη, όπου έχει κάποια επείγουσα δουλειά. 'Εγώ θα συνε-χίσω μόνη τό ταξίδι μου ως τη Γενεύη. 'Η Βέρνη μου είναι πολύ αντι-παθητική... Δεν θα μού άρεσε να μείνωμε ούτε στιγμή εκεί πέρα...

— Ισχυροί άνθρωποι! αναστέναζε, ο 'Αλμπέρ Βαλντέκ. 'Εγώ δεν μπορώ να λείπω ούτε στιγμή από τό Παρίσι!...

— Έπειτα από λίγο, ζήτησαν τον Ζώρς Σαντέρ στό τηλέφωνο. 'Η 'Α-λ'ς είπε τότε στό μηχανικό:

— Θα περάσω με μαζί στη Γενεύη τις ημέρες που θα λείψω ο άντρας μου... Συμφωνώ αγαπημένε μου;... Θάρθης με τό ίδιο τρένο... Θα πώ στό Ζώρς να κρατήσει θέσεις στό μπροστινά βαγόνια... 'Εσύ προσπάθησε να σου δώσουν θέσι στό τελευταίο. Δεν θα θγής από τό διαμερίσμά σου, όπου να φτάσουμε στη Γενεύη.

Ο 'Αλμπέρ φεύγοντας, ύποσχέθηκε στό Σαντέρ και στη γυναίκα του ότι θα πήγαινε να τους άποχαιρετήσει στό σταθμό.

Την άριμένη ώρα τους περίμενε στην άποβάθρα και τους συνώ-δευσε ως τό βαγόνι τους, που ήταν τό δεύτερο μετά τη μηχανή. 'Επει-τα, αφού τους ευχέθηκε καλό ταξίδι, έφυγε θιαστικά, λέγοντας πως εί-χε μία επείγουσα δουλειά στις όχθες.

'Αλλά δεν θγής από τό σταθμό. Ανακατέυτηκε στό πλήθος που θρικόταν στην άποβάθρα, και γλιστρήσε ως τό τελευταίο βαγόνι, όπου μπήκε θιαστικά. Σ' ένα άπ' αυτά τά διαμερίσματα είχε θάλει από να-ρίς τη βαλίτσα του.

Τό τρένο έφυγε έπειτα από μερικά λεπτά.

Ο Σαντέρ κι' ή γυναίκα του ήταν κι' οι δύο ένθουσιασμένοι, σαν νεόνυμφοι που κάνουν τό γαμήλιο ταξίδι τους. Ο Ζώρς σκεπτόταν τις όμορφες ημέρες που θα περνούσε στη Βέρνη μαζί με τη μικρή Λουίζόν. Κι' ή 'Αλ'ς, από τό άλλο μέρος, δεν έβλεπε πότε θάρχονταν ή στιγμή που θα θρικόταν μαζί με τον αγαπημένο της 'Αλμπέρ στη Γενεύη. Κα-θένας τους έπιαθε όνειρα, που ήταν πλημμυρισμένα από χαρά και εύ-τυχία.

Κατά τις έννιά πήγαν μαζί στό εστιατόριο του τρένου, όπου έφαγαν με πολύ όρεξη. Ξαναγύρισαν κατόπιν στό διαμερίσμά τους για να πλα-γιάσουν.

Τό τρένο έτρεχε πάντα σιχίζοντας τά σκοτάδια της νύχτας.

Και έσφηνά, λίγο έπειτα από τις τρεις, έγινε τό δυστύχημα. 'Ο συρμός πλησίαζε στό έλβετικό σύνορα, όταν, σέ μία διακλάδωσι, μία έμπορική άμαξοστοιχία που έρχόταν από την Μπεζανσόν έπεσε πάνω του με όρμη. Γά βαγόνια τραντάχτηκαν, μερικές βαλίτσες έπεσαν από τά ογκτώματα στό πάτωμα κι' οι ταξιδιώτες θρέθηκαν όλοι στό πόδι. Κά-μποσοι είχαν χτυπήσει, άλλ' εύτυχώς πολύ ελαφρά από τό άπώτομο στα-μάτημα του τρένου.

'Ακουστήκαν φωνές και θόρυβος μέσα στη νύχτα. Οι υπάλληλοι έτρε-χαν πλάι στις γραμμές κρατώντας ηλεκτρικά φανάκια στό χέρι τους.

'Αλλ' έπειτα από λίγο όλα ήρέμισαν κι' ένας άνθρωπος φώναζε με τηλεθόα:

— Όλοι στις θέσεις σας! Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε... 'Η άμα-ξοστοιχία συνεχίζει κανονικά τό δρομολόγιό της. Οι τραυματίες μπορούν βοήθειες.

Ο Ζώρς Σαντέρ θέλησε να μάθ ή άκριβώς είχε συμβή. 'Αλλ' οι υπάλληλοι του τρένου του άπαντούσαν όλοι στερεότυπα:

— Πιστο τό σοβαρό. Μην άνησυχήτε κύριε...

Την αλήθεια την έμαθε μόνο την άλλη μέρα, διασάζοντας τις έφημε-ριδες, μόλις θγής στο σταθμό της Βέρνης.

'Η νυχτερινή σύγκρουσις δεν ήταν καθόλου άσημαντη. Υπήρχαν 5 νεκροί και κάμποσοι τραυματισμένοι σοβαρά. Κι' όλοι προέρχονταν ά-πό τό τελευταίο βαγόνι.

'Η σύγκρουσις θα είχε πολύ περισσότερα θύματα. 'Αλλ' ένας από τους ελεγκτές του τρένου, βλέποντας ότι ή άμαξοστοιχία κινούνταν να εκτροχιάσθ, πρόφτασε την τελευταία στιγμή να λήσθ τό βαγόνι που ά-ποτελούσε την ούρα του συρμού. 'Ετσι, ή καταστροφή περιορίστηκε μόνο σ' αυτό.

Ο Ζώρς Σαντέρ έμαθε με άγωνία τά όνόματα. 'Ανάμεσα σ' αυτά θρικόταν κι' εκείνο της Λουίζας Λερς.

'Η αγαπημένη του Λουίζα δεν υπήρχε πιά στη ζωή. Τό ραντεβού, που της είχε δώσει, ήταν ένα ραντεβού με τό θάνατο.

Τά μάτια του Ζώρς Σαντέρ έπεσαν έπειτα σ' ένα άλλο όνομα: ή-ταν τό μηχανικό 'Αλμπέρ Βαλντέκ. Θρικόταν κι' αυτό άνάμεσα στους νεκρούς.

'Αλλά τί ζητούσε ο 'Αλμπέρ Βαλντέκ στό εξπρές των 7 και 45'; Δεν τούς είχε πη, σ' αυτόν και τη γυναίκα του, όταν τους άποχαιρε-τούσε στό σταθμό, ότι είχε μία επείγουσα δουλειά στις 8; Κι' όστόσο, είχε πάει κι' αυτός τό τρένο!

Ο Ζώρς Σαντέρ δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβη την αλήθεια. 'Η γυναίκα του τον πρόδιδε με τον καλύτερο φίλο του.

Κι' ή 'Αλ'ς, από τό άλλο μέρος, πού ήξερε τις σχέσεις του συζύ-γου της με τη Λουίζα Λερς, σκέφτηκε πως ή παρουσία της χορευτριάς στο τρένο δεν ήταν τυχαία και μάντεψε γιατί ο άντρας της ήθελε να κατεβή στη Βέρνη.

Μερικούς μήνες άργότερα, ο Ζώρς κι' ή 'Αλ'ς έπαιρναν διαζύγιο.

Α. ΠΡΙΟΛΕ

Μερικές πολύτιμες ένδει- ξεις για τό χαρακτήρα σας

ΟΤΑΝ σβύνετε τη γόπα του τσιγάρου σας σ' ένα σταχτοδοχείο, κάνετε μία πράξι άπλή και άσυνείδητη. Τό μυαλό σας δεν έπεμβαί-νει σ' αυτό τό ζήτημα. 'Εργάζονται μόνο τά δάκτυλά σας. 'Η κίνησί τους δεν επηρεάζεται από τη θέλησι ή τό λογικό. Είναι αυθόρμητη και για τό λόγο αυτό εκφράζει τις βαθύτερες τάσεις της ψυ-χής σας.

'Ετσι, τό σβύσιμο της γόπας που τσιγάρου μπο-ρεί να μάς πληροφορήσι για τό χαρακτήρα και την ψυχική διάθεσι ενός ανθρώπου καλύτερα από ό,τιδήποτε άλλο.

'Αν προσέξετε, θα όπτε ότι κάθε άνθρωπος σβύ-νει τό τσιγάρο του με ξεχωριστό τρόπο. 'Αλλά και κατά τη διάρκεια της ίδιας ημέρας κάνει διάφορες παραλλαγές, που άπομακρύνονται άλλοτε περισσό-τερο κι' άλλοτε λιγώτερο από την άρχική του κίνη-σι. Αυτό συμβαίνει γιατί οι διαθέσεις μας αλλάζουν άναριθμητες φορές από τό πρωί ως τό βράδυ.

Μην παραμελήτε, λοιπόν, να προσέξετε με ποιά τρόπο σβύνουν τό τσιγάρο τους οι άνθρωποι που σας ένδιαφέρουν. Θα μάθετε γι' αυτούς πολύ περισσό-τερα πράγματα, παρά έπειτα από μία συζήτισι πολ-λών ώρών. Να τώρα πως θα έρμηνεύσετε τις κινή-σεις τους:

1) Οι άνθρωποι που σφίγγουν με τον αντίχειρα και τό δείκτη πάνω στο σταχτοδοχείο (έικ. 1) τό ύπόλοιπο του τσιγάρου τους για να τό σβύσουν, διακρίνονται για την τάξι που χαρακτηρίζει όλες τις έκδηλώσεις τους. Κάθε δουλειά, που κάνουν, θέλουν να γίνεται σωστά. Δεν έχουν ούτε όνειρα, ούτε φιλο-δοξίες. 'Η έπιθυμία τους είναι να ζούν ήρεμα και να τά έχουν μ' όλους καλά. Τό διαλλακτικό πνεύμα τους τους σπρώχνει σέ συμβιβασμούς και υποχωρή-σεις. Τους άρέσει τό καλό φαγητό, ή άνεσι κι' οι δια-σκεδάσεις. 'Αλλά δεν πο παρακάνουν ποτέ σέ τίπο-τα. Δεν έχουν πάθη.

2) Οι άνθρωποι, που σβύνουν τό τσιγάρο τους με τον αντίχειρα (έικ. 2) έχουν χαρακτήρα άλλοπρό-σαλλο και ύπουλο. Οι γνώμες τους ξεαρτάνται από τό συμφέρον τους. Συμφωνούν συνήθως με τη γνώμη όλων των ανθρώπων με τους όποιους συζητούν. 'Ε-τσι, είναι δύσκολο να καταλάβη κανείς τί πιστεύουν πραγματικά. Και τό πιθανώτερο είναι ότι δεν πι-στεύουν τίποτα. 'Εχουν την ικανότητα, όμως, να έε-γλιστράνε σαν φίδια. Ρέπουν στην κολακεία, άλλ' είναι άστατοι στις φιλίες τους. Μόνο αν έχουν τά ί-

Τιμή σβύνετε

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΣΑΣ;

δια συμφέροντα με σας, μπορείτε να τους έμπιστευθήτε.

3) Οι άνθρωποι που σβύνουν τό τσιγάρο τους στην άκρη του σταχτοδοχείου, πιέζοντάς το με τό δείκτη και τον αντίχειρα του-τάχροντα (έικ. 3), είναι μηχανορράφοι και προσπαθούν να χάνουν τη μύτη τους παντού. Τους άρέσει να σπέρνουν ζιζάνια γύρω τους. Για να φτάσουν στό σκοπό τους χρησιμοποιούν όλα τά μέσα. 'Ε-λλώστε, πάντοτε κάποιο σκοπό. Προσπαθούν να φαίνονται χύν, άλλωστε, πάντοτε κάποιο σκοπό. Προσπαθούν να σκε-έξυπνερτικοί στους άλλους, άλλα, στην πραγματικότητα, δε σκε-φονται τίποτα άλλο παρά πως να έπωληθούν από μία σατα-μία, από μία άρισμένη κατάστασι κιλ. 'Εχουν επίσης τη σατα-νική ικανότητα να ρίχνουν στους άλλους την ευθύνη για τά δικά τους σφάλματα.

4) Τό τσιγάρο εξαφανίζεται σχεδόν κάτω από τό σφίξιμο των δακτύλων. 'Εκτός από τον αντίχειρα και τό δείκτη, μπαίνει επί-σης σ' ένέργεια και ο μέσος (έικ. 4). Οι άνθρωποι που σβύνουν τό τσιγάρο τους μ' αυτό τον τρόπο, είναι έγωιστάι και φιλάρε-σκοι. Μην ύπολογίζετε ποτέ στη βοήθειά τους. Είναι ψυχικά άνί-κανοι να κάμουν κάτι για τους άλλους.

5) Κυττάξετε πόσο κομψή είναι ή κίνησι αυτού του γυναικείου χεριού που σβύνει τό τσιγάρο μέσα στο σταχτοδοχείο (έικ. 5). Τά δάκτυλά μόλις τό εγγίζουν. 'Η κίνησι αυτή φανερώνει καλαισθη-σία και λεπτά γούστα. Οι άνδρες κι' οι γυναίκες, που σβύνουν τό τσιγάρο τους μ' αυτό τον τρόπο, κατέχονται από τον πόθο να δημιουργήσουν κάτι δικό τους. Καλλιτέχνες, ήθοποιόι, συγγραφείς

κτλ., άνήκουν συνήθως σ' αυτή την κατηγορία.

6) 'Ο δείκτης κι' ο αντίχειρ πιάνουν τό τσιγάρο κάθετα (έκ των άνω προς τά κάτω) και τό σβύνουν μέσα στο σταχτοδοχείο (έικ. 6). Χαρακτήρας κλειστός και άδιάφορος για τά πράγματα και τις χαρές του κόσμου. Οι άνθρωποι που σβύνουν τό τσιγάρο τους μ' αυτό τον τρόπο, είναι άρρωστοι σωματικά ή ψυχικά. Στο βάθος της ψυχής τους υπάρχει μία μεγάλη άπογοήτευσι, είτε για-τί ή σωματική τους άδυναμία δεν τους επέτρεψε να πραγματοποιήσουν τους σκοπούς τους, είτε γιατί ο περρήσανος χαρακτή-ρας τους τους έδημιούργησε μία άκαμψία, που τους έξημέωσε στις έπιδιώξεις τους.

7) Μερικοί άνθρωποι κόβουν με μία κίνησι την άκρη του τσι-γάρου τους και την αφήνουν να σβύσι μόνη της. Οι άνθρωποι αυ-τοί δεν τελειώνουν καμιά δουλειά τους. Τις αφήνουν όλες στη μέ-ση, είτε από άκηρία, είτε γιατί τους πέρασε ο ένθουσιασμός.

8) 'Υπάρχουν, τέλος, μερικοί άνθρωποι, όχι πολλοί, εύτυχώς, που πετάνε τό τσιγάρο τους μέσα στο σταχτοδοχείο, χωρίς να τό σβύνουν. 'Εκείνο, που τους χαρακτηρίζει είναι ένας νοσηρός έγω-κεντρισμός. 'Ενδιαφέρονται μόνο για τον έαυτό τους, τά συμφέ-ροντα και τις άπολαύσεις τους.

'Εχουν εξαιρετική ικανότητα να έμεταλλεύονται τους άλ-λους. Παίρνουν από τον καθένα ό,τι τους συμφέρει και κατόπιν του γυρίζουν τις πλάτες. 'Ο έλτρονισμός τους είναι όλόκληρο άγνωστος.

ΟΙ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ

ΝΑ ΠΑΖΟΥΝ

ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Οι εφαρμογές τους στον πόλεμο και στην ειρήνη

«Μά τι μπορεί να προσφέρουν στην ανθρωπότητα οι τεχνητοί δορυφόροι;» ρωτάνε πολλοί, βλέποντας τον πεισματώδη ανταγωνισμό Αμερικανών και Ρώσων σ' αυτό τον τομέα. Σ' αυτή λοιπόν την ερώτηση απαντάει πιο κάτω ένας ειδικότερος επιστήμονας, ο περίφημος Γερμανός δόκτωρ Βέρνερ φον Μπράουν, τεχνικός διευθυντής του αμερικανικού προγράμματος κατευθυνόμενων βλημάτων.

ΤΩΡΑ που οι αμερικανικοί δορυφόροι περιστρέφονται γύρω από τη Γη όπως και οι ρωσικοί Σπούτνικ, μπορούμε να πούμε ότι η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στον καινούργιο αιώνα της Κατακτησεως του Διαστήματος. Έχει πια τάξει για σκοπό της τη Σελήνη, όπως πριν είχε το άσος Έβερεστ ή τον Άνταρκτικό. Αμυπομνεύει να σπάσει τις άλυσίδες που την κρατούν δεμένη πάνω στον πλανήτη μας. Θέλει να εξερευνήσει τον καινούργιο και παράξενο κόσμο, τον Άρη, την Άφροδίτη... Δεν ξέρουμε ακόμη πότε και πώς θα επιτύχει αυτό το κατορθώμα. Είναι δυνατό και τώρα να κατασκευασθούν πύραυλοι πολύ ισχυρότεροι απ' αυτούς που έκτοξεύσανε τους αμερικανικούς δορυφόρους. Στα διαστημόπλοια όμως, που θα μεταφέρουν ολόκληρες αποστολές σ' άλλους πλανήτες, θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν πολλές εφευρέσεις και ανακαλύψεις που δεν έγιναν ακόμη. Ωστόσο, οι δορυφόροι μας άνοιξαν το δρόμο των διαπλανητικών ταξιδιών. Εκτός αυτού δέ, προσδίδονται να μας προσφέρουν τεράστιες υπηρεσίες 1) στρατιωτικής, 2) επιστημονικής και 3) πρακτικής φύσεως.

1) Πιθανές στρατιωτικές εφαρμογές.

Ο ρόλος που έπαιξε ως τώρα το αναγνωριστικό αεροπλάνο, στο προσεχές μέλλον θ' ανατεθεί πιθανότατα στο δορυφόρο αναγνωρίσεως. (Φυσικά, αυτό αποτελεί προσωπική μου γνώμη, κι όχι μέρος του κυβερνητικού προγράμματος).

Φαντασθείτε ένα μηχανήμα τηλεόρασης, εγκατεστημένο σ' ένα δορυφόρο, με τους φακούς του γυρισμένους συνεχώς προς τη Γη. Καθώς ο δορυφόρος θα περνάει πάνω από μια χώρα «έχθρική», η συσκευή τηλεόρασης θ' αποτυπώνει συνεχώς εικόνες πάνω σ' ένα είδος μαγνητικής ταινίας. Υστερα, ύπακουχτας σ' ένα σήμα σταλμένο απ' το έδαφος με ηλεκτρικά κύματα, θα αναμεταδίδει ό,τι έχει αποτυπωθεί στην ταινία και θα δίνει έτσι πολύτιμες πληροφορίες για ό,τι υπάρχει στο έχθρικό έδαφος.

Όταν κατασκευασθούν εξ άλλου αρκετά ισχυροί πύραυλοι και λυθεί το πρόβλημα της επιστροφής στη Γη, θ' αρχίσει η εκτόξευση επανδρωμένων δορυφόρων. Αυτό θα συμβεί πιθανότατα έπειτα από λίγα χρόνια.

Οι παρατηρηταί λοιπόν που θα βρίσκονται μέσα στους δορυφόρους αυτούς, θα μπορούν να δούν μ' ένα τηλεσκόπιο τις ίδιες λεπτομέρειες που διακρίνει κανείς με γυμνό μάτι από ένα αεροπλάνο που πετάει σε ύψος 1000 ή 1500 μέτρων. Θα βλέπουν π.χ. τους ανθρώπους στους δρόμους, ή τα αεροπλάνα που θ' απογειώνονται απ' τα καταστρώματα των αεροπλανοφόρων.

Με τέτοιες συνθήκες, καιμιά χώρα δέ θα μπορεί πια να κρατήσει μυστικές τις στρατιωτικές κινήσεις και προετοιμασίες της.

Οι ίδιοι δορυφόροι θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για βομβαρδισμούς, με τρομακτικά

αποτελέσματα. Θα ρίχνουν δηλαδή έναντιον των στόχων μικρά κατευθυνόμενα βλήματα με θερμοληπτική γόμωσι και με υπερηχητική ταχύτητα!

Όταν λέμε «θα ρίχνουν», δεν εννοούμε ότι θα τ' αφήνουν να πέσουν απλώς, όπως οι βόμβες απ' τα βομβαρδιστικά αεροπλάνα, γιατί οι φυγόκεντρος δυνάμεις θα τα διασπρούσε τότε πάνω στην τροχιά του δορυφόρου. Πρέπει λοιπόν να εκσφενδονισθούν αυτά τα βλήματα αντίθετα προς την κατεύθυνση της περιστροφής του δορυφόρου, και οι πύραυλοί τους να επιβραδύνουν την κίνησή τους, ώσπου να επικρατήσει πια η βαρύτητα και να τα τραβήξει προς το έδαφος.

Τα βλήματα αυτά θα έχουν πτερύγια και αεροδυναμικό σχήμα, ώστε να θερμαίνονται όσο το δυνατόν λιγότερο από την τριβή με τον αέρα, όταν εισχωρήσουν στα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα. Άλλωστε έχουν βρεθεί ήδη λύσεις για το πρόβλημα αυτό της υπερθερμάνσεως κι έχουν εφαρμοσθεί μάλιστα στο κατευθυνόμενο βλήματα μεγάλης ακρίβειας.

Αυτές οι «βόμβες» θα παρουσιάζουν το σπουδαίο πλεονέκτημα ότι θα είναι όρατες απ' το δορυφόρο σ' όλη τους τη διαδρομή ως το στόχο, κι έτσι θα διορθώνεται η τροχιά τους από αυτόματα ηλεκτρονικά μηχανήματα, ώστε να μη λαθεύουν καθόλου.

Η μέθοδος αυτή της καθοδηγήσεως δεν είναι δυνατή να χρησιμοποιηθεί στα διηπειρωτικά κατευθυνόμενα βλήματα, γιατί εκείνοι που τα εκσφενδονίζουν δέ μπορούν να δούν το στόχο τους.

Έτσι, οι βομβαρδιστικοί δορυφόροι θα συνδυάζουν την ακριβή παρατήρησι με τη μεγάλη δύναμι καταστροφής. Θα μπορούν να βομβαρδίσουν ένα οποιοδήποτε σταθερό στόχο στο έδαφος, χωρίς να χρειάζεται να ξέρουν ακριβώς το γεωγραφικό μήκος και πλάτος του για τον υπολογισμό της τροχιάς του βλήματος. Θα μπορούν ακόμη να χτυπήσουν και έγχθρικά στρατεύματα ή πλοία που κινούνται.

Οι δορυφόροι αυτοί θα είναι μάλλον μικροί, ώστε να μη προσφέρουν αξιόλογο στόχο σε έχθρικές επιθέσεις. Το πλήρωμά τους θα αποτελείται από ελάχιστα πρόσωπα. Θα μένουν στην τροχιά τους για ένα περιωρισμένο χρονικό διάστημα κι ύστερα θα ξαναγυρίζουν στη Γη.

Μπορεί όμως ακόμη να χρησιμοποιηθεί για το σκοπό αυτό ένας σχετικά μικρός μόνιμος «σταθμός του Διαστήματος», που θ' αλλάζει την τροχιά του — για να μην είναι ευπρόσβολος απ' το έδαφος — και θ' ανεφοδιάζεται κάθε τόσο από τη Γη, με πυραύλους. Άλλη, λιγότερο εντυπωσιακή αλλά εξίσου σοβαρή, στρατιωτική εφαρμογή των δορυφόρων θα είναι το ξεγέμισμα των έχθρικών ραντάρ.

Ξέρουμε ότι τα ραντάρ προειδοποιούν εγκαίρως για κάθε τι που πλησιάζει, διασχίζοντας τον ούρανό. Οι Ηνωμ. Πολιτείες έχουν εφοδιάσει τεράστια ποσά για ένα δίκτυο ραντάρ μακράς ακρίβειας, που περιζώνει το έδαφός τους και το προστατεύει από έχθρικές επιθέσεις.

Αλλά τα κύματα του ραντάρ κινούνται μόνο ευθύγραμμα και δέ μπορούν ν' ακολουθήσουν την καμπυλότητα της Γης. Γι' αυτό, δεν επιστημαίνουν ένα αεροπλάνο, ή ένα κατευθυνόμενο βλήμα, παρά μόνο απ' τη στιγμή που θα προβάλει πάνω απ' τον ορίζοντα. Μια αυτόματη ηλεκτρονική συσκευή αναλαμβάνει τότε να εξετάσει τις ενδείξεις του ραντάρ και ν' αποφανθεί τί ακριβώς είναι αυτό που πλησιάζει.

Άλλ' οι δορυφόροι παρουσιάζουν τόσες εξωτερικές ομοιότητες με τα κατευθυνόμενα βλήματα, ώστε να ξεγελάμε τις συσκευές αυτές. Αν λοιπόν οι Ρώσοι π.χ. γεμίσουν τον ούρανό με μικρούς δορυφόρους, τοποθετημένους σε κατάλληλες τροχιές, θα είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, στους χειριστές του

Τα στοιχεία που συγκεντρώνουν οι δορυφόροι για τις κοσμικές ακτίνες αποτυπώνονται σε μια μαγνητική ταινία, απ' όπου μεταδίδονται κατόπιν σ' ένα παρατηρητήριο του εδάφους. Το ίδιο σύστημα μπορεί ν' χρησιμοποιηθεί για αντικατάσταση του ταχυδρομείου.

ραντάρ να τους δεχωρίζουν όποιο κατευθυνόμενο βλήμα. Κι έτσι δε θα ξέρουν πότε πρέπει να πάρουν μέτρα άμυνας και πότε όχι...

Μ' αυτό λοιπόν το κόλπο θ' άχρηστεύεται ουσιαστικά το δίκτυο των ραντάρ — έκτός αν βρεθεί κάποιος πρακτικός τρόπος όμαδικής καταστροφής αυτών των παραπλανητικών δορυφόρων, σε περίπτωση πολέμου.

2) Επιστημονικές εφαρμογές.

Αυτές θα είναι και οι σπουδαιότερες. Με τους δορυφόρους, επανδρωμένους ή όχι, θα μπορέσουμε να μελετήσουμε τις συνθήκες που επικρατούν στο Διάστημα, γύρω απ' τη Γη.

Θα μάθουμε περισσότερα πράγματα για την ακτινοβολία του Ήλιου — την πηγή κάθε ζωής πάνω στη Γη —, καθώς και για τις μυστηριώδεις και ισχυρότερες κοσμικές ακτίνες.

Θα μελετήσουμε τα αποτελέσματα του περιβάλλοντος του Διαστήματος πάνω στον άνθρωπο, ώστε να τον προετοιμάσουμε αναλόγως για τα μελλοντικά διαπλανητικά ταξίδια.

Θα φωτογραφίσουμε τους γειτονικούς πλανήτες από πιο κοντά, χωρίς να μεσολαβή πια η ατμόσφαιρα που θολώνει τις εικόνες.

Τέλος, οι δορυφόροι θ' αποτελέσουν τους ενδιαμέσους σταθμούς για τα διαπλανητικά ταξίδια. Οι ταξιδιώτες του Διαστήματος θα φτάνουν ως εκεί με πυραύλους αεροδυναμικού σχήματος κι ύστερα θα περνάνε σε άλλα διαστημόπλοια, που θα έχουν εντελώς διαφορετικό σχήμα, γιατί δε θα πρόκειται πια να συναντήσουν ατμόσφαιρα. Αυτά θ' αποτελούνται μάλλον από τα τεπίζιτα της καυσίμου ύλης, ενώμενα μεταξύ τους σαν «εσσαμπιά», με την εκαμπύλιση των επιβατών στημένη στην κορυφή τους.

3) Πρακτικές εφαρμογές.

Εννοούμε αυτές που άφορούν την καθημερινή ζωή μας. Η μετεωρολογία γενικά και ιδιαίτερα η πρόβλεψι του καιρού θα ωφεληθεί πολύ από τις παρατηρήσεις των δορυφόρων. Πράγματι, ο σπουδαιότερος παράγων για την πρόγνωση του καιρού είναι ο βαθμός καλύψεως της Γης από σύννεφα. Γιατί απ' αυτόν εξαρτάται πόση ήλιακη θερμότητα απορροφά η Γη. Πώς όμως να ξέρουν οι μετεωρολόγοι πόσα σύννεφα σκεπάζουν συνολικά την Υδρόγειο, εφόσον τὰ 70% της επιφάνειάς της είναι θάλασσα;

Άλλ' οι μετεωρολογικοί δορυφόροι, περνώντας πάνω από τις ηπείρους και τους άκεανούς, θα δίνουν μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας στους μετεωρολογικούς σταθμούς ολόκληρα στοιχεία για το βαθμό καλύψεως όλης της Γης από σύννεφα. Έτσι, οι μετεωρολόγοι θα μπορούν να προβλέψουν τον καιρό με πολύ μεγαλύτερη ακρίβεια και για μακρό χρονικό διάστημα.

Είναι περιττό να τονίσουμε πόση σημασία θα έχει αυτό για τον τουρισμό, τις συγκοινωνίες, τη γεωργία, κλπ.

Έξ άλλου, όπως απέδειξε ήδη ο αμερικανικός «Εξερευνητής III», οι δορυφόροι θα μπορέσουν περίφημα ν' αντικαταστήσουν... το ταχυδρομείο!

Ο «Εξερευνητής III» ήταν εφοδιασμένος μ' ένα είδος μαγνητοφώνου, που αποτύπωνε σε μια μαγνητική ταινία όλα τα στοιχεία, τα σχετικά με τις κοσμικές ακτίνες, που συγκεντρώνει ο δορυφόρος κατά τις 2 ώρες της περιστροφής του γύρω απ' τη Γη. Υστερα, όταν λάβαινε από τη Γη ένα ώρισμένο σήμα, το μαγνητόφωνο μετέδιδε μ' ένα παμπό στο έδαφος όλες αυτές τις πληροφορίες. Η μετάδοσι διαρκούσε 5 δευτερόλεπτα. Συγχρόνως σβύονταν οι πληροφορίες από τη μαγνητική ταινία, για ν' αποτυπωθούν κατόπιν άλλες, καινούργιες.

Φαντασθείτε τώρα ένα παρόμοιο, αλλά μεγαλύτερο δορυφόρο, χωρίς ανθρώπινο πλήρωμα, εφοδιασμένο με ισχυρό ραδιοφωνικό δέκτη και πομπό, μ' ένα μαγνητόφωνο με πολλές ταινίες και με μια ηλεκτρική πηγή μακράς διάρκειας.

Καθώς θα περνάει αυτός ο δορυφόρος πάνω από μια πόλι, ένας πομπός απ' το έδαφος θα του διαβιβάζει το περιχόμενο χιλιάδων επιστολών. Με τα σύγχρονα «συστήματα κωδίκων» (σαν τα χρησιμοποιούμενα στους ηλεκτρονικούς έγκυφάλους) μπορεί να μεταδοθεί μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ολόκληρο το κείμενο ενός βιβλίου! Θ' αποτυπώνονται λοιπόν οι επιστολές στις μαγνητικές ταινίες.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο δορυφόρος θα περνάει από μιαν άλλη, μακρινή πόλι. Μ' ένα σήμα απ' τον εκεί σταθμό του εδάφους, το μαγνητόφωνο θα μεταδίδη όσα «γράμματα» θα προορίζονται γι' αυτή την πόλι. Όλ' αυτά θα σβύνονται από τις ταινίες, που θα μπορούν να ξαναχρησιμοποιηθούν άμέσως για καινούργια μηνύματα.

Υπολογίζεται ότι εξη τέτοιοι δορυφόροι, με κατάλληλες τροχιές, θα άρκουν για την εξυπηρέτησι του ιδιωτικού και του επίσημου ταχυδρομείου όλου του κόσμου! Το σύστημα αυτό θα μπορεί να εφαρμοσθεί μόνο για αποστάσεις μεγαλύτερες από 800 χιλιόμετρα. Θα εξασφαλίση όμως τέτοια ταχύτητα, ώστε τα μηνύματα θα φτάνουν στον προορισμό τους, απ' τη μία στην άλλη άκρη της Γης, μέσα σε μια ώρα τὸ πολύ!

Τέλος, οι δορυφόροι μπορεί να χρησιμοποιηθούν για την αναμετάδοσι των προγραμμάτων της τηλεόρασεως σ' όλο τον κόσμο — ενώ σήμερα για τεχνικούς λόγους, τα προγράμματα αυτά δεν είναι δυνατό να φτάσουν μακρύτερα από μια ώρισμένη απόστασι από το σταθμό που τα εκπέμπει.

ΒΕΡΝΕΡ ΦΟΝ ΜΠΡΑΟΥΝ

Καθώς οι επανδρωμένοι δορυφόροι θα περιστρέφονται γύρω από τη Γη, το πλήρωμά τους θα κάνει με ισχυρά τηλεσκόπια στρατιωτικές αναγνωρίσεις και θα μετράν το βαθμό νεφώσεως, για την πρόγνωση του καιρού.

Ο διακεκριμένος Γερμανός επιστήμονας Βέρνερ φον Μπράουν, ειδικός στα κατευθυνόμενα βλήματα, προσφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες του στις Ηνωμ. Πολιτείες.

“Ένα από τα δυό!”

“Η τὸ ὁμορφο, αὐτὸ φόρεμάκι εἶναι καινούργιο, ἢ εἶναι πλυμένο μὲ DAL!”

Γιατί μὲ τὸ DAL τὰ ρούχα ξανανιώνουν καὶ παίρνουν ὅλη τὴ λαμπρόδα τοῦ καινούργιου ΕΥΚΟΛΑ

ΑΝΕΤΑ

● Ἡ συγχρονισμένη νοικοκυρά μεταχειρίζεται DAL.

● Ἡ ἔξυπνη νοικοκυρά μεταχειρίζεται μόνο DAL

τὸ DAL ὁμορφαίνει ὅ,τι πλένεις

ΠΡΟΪΟΝ “ΒΙΟΧΡΩΜ”

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

Δυὸ τραγικές ἐρωτικές ἱστορίες, πού δείχνουν τὴ μυστηριώδη καὶ φλογερὴ ψυχὴ τῶν «αἰῶν τῆς ἐρήμου».

Ο Ἄγγλος δημοσιογράφος “Εντουαρντ Στόνελ”, πού εἶχε παραμείνει ἀρκετὰ χρόνια στὴν Ἀραβία, ἔγραψε ἐξ ἀφορμῆς τῶν γεγονότων στὴ Μέση Ἀνατολή, τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο, πού ἀποκαλύπτει τὴ μυστηριώδη καὶ φλογερὴ ψυχὴ τῶν «αἰῶν τῆς ἐρήμου»: «Μερικοί, γράφει, θεωροῦν τοὺς Ἀραβὰς ὡς ἀγρίους καὶ ἐκδικητικούς πολέμιους, πού χαίρονται στὴ θέα τοῦ αἵματος τῶν ἐχθρῶν τους. Ὡστόσο, ἐγὼ πού ἔζησα ἀρκετὰ χρόνια μαζί τους, μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι δὲν ὑπάρχει πῶς τρυφερὴ καὶ πῶς εὐαίσθητη ψυχὴ ἀπὸ τὴν ἀραβική. Γι’ αὐτὸ κίχλας οἱ ἐρωτὲς τοὺς μοιάζουν μὲ συναρπαστικά μυθιστορήματα: Εἶναι φλογεροί, συγκλονιστικοί καὶ διαρκούν ὅσο καὶ ἡ ζωὴ τους. Κι’ ὁ λόγος, εἶναι ὅτι τὸ εἶδός τους, ἡ γυναικα, δὲν ἔχει χάσει κανένα θηλυτὸ τοῦ παρελθόντος. »Οἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν στὸν ἔρωτα καὶ παρ’ ὅλους τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὴν ἀγρυπνὴ φρουρὴν τῶν κυρλάν τους, χαίρονται τὴς τρυφῆς τοῦ ἀδιαφορῶντος γιὰ τὸ ὅτι μποροῦν νὰ τιμωρηθοῦν μὲ τὸν πῶς σκληρὸ καὶ τὸν πῶς ἀπάνθρωπο τρόπο. Κι’ ἀλήθεια, τὴ νύχτα, πού οἱ δρόμοι τῶν ἀραβικῶν πόλεων ἐρημώνονται, βλέπει κανεὶς ἕνα σωρὸ νέους νὰ στέκονται κάτω ἀπὸ τὰ σεράγια τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀρχόντων. Κυττώντας ψηλά πρὸς τὸ φεγγάρι μιλούν σιγά, κάνουν χειρονομίες καὶ ἀπαγγέλλουν ἕνα πλῆθος ἀπὸ ὁμορφες αἰσθηματικές φράσεις. »Εἰνενόηται ὅτι οἱ ἐρωτὲς στὴν Ἀραβία, λόγω τῆς φλογερότητός τους, ἔχουν μίαν ἀλματώδη ἐξέλιξη: Ἀπὸ τὸ δεύτερο κίχλας ραντεβού, οἱ ἐρωτευμένοι, ἀμφιφώντας τοὺς κινδύνους πού τοὺς ἀπειλοῦν, πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, μὲ τὴν τὴν λαχτάρα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μὴν τοὺς βρῇ ζωντανούς ἡ αὐγὴ. Καὶ τὸ πῶς ἐρωτῶνται ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι οἱ τολμηρότερες. Αὐτὲς διαλέγουν τοὺς φίλους τους. »Πήγαινε νὰ εἰλῆς, λέγουν στὴν σκιά τοῦ σῶν Σίντι-Μαχάμετ, δὲ τὴν τὰς μέρα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, θὰ τὸν περιμένω πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Μόλις μὴν πῇ τὸ ὄνομά του, θὰ τοῦ ἀνοίξω καὶ θὰ γείρω στὴν ἀγκαλιά του, γιὰτὶ δὲ μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ φλόγα, πού μὴν ἀνῶσε τὸ βλέμμα του. »Κι’ ὁ ἀγνωστός, πού τὴς περισσότερες φορές εἶναι ἕνας ὄρατος «ἄπιστος», ἕνας ἀξιώματός ἢ ἕνας στρατιώτης, δέχεται τὴς περιποιήσεις αὐτῆς τῆς γοητευτικῆς καλλονῆς, μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ σ’ αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ ἐπιτυχία του. Κάθε τέτοιο ὅμως ραντεβού βαρύνει σὲ μεγάλο κίνδυνο καὶ τὴ ζωὴ τῆς ὁμορφῆς Ἰθαγενούς καὶ τὴ ζωὴ τοῦ φίλου της. Τὰ σεράγια τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς Ἀραβίας, ὅπως σ’ ἄλλη τὴν Ἀνατολή, μοιάζουν μὲ φρούρια. Ἐχουν ταραξίσιους κήπους καὶ διαμερίσματα ἀφαντάστου πολυτελείας, μὰ ἔχουν καὶ σκοτεινὰ καὶ ἀνίλητα ὑπόγεια, σὰν ὅποια εἶναι οἱ πῶς ἀπαίσι οἱ καὶ οἱ ἀνταρξιαστικοὶ σκλάβοι: οἱ δῆμοι τοῦ πλουτοῦ Ἀραβίας! Καὶ σὰν χέρια αὐτῶν τῶν δυνάμεων παραδίδονται ὅλοι ἐκείνοι, πού θέλουν νὰ ἐπιβουλεύουν τὴν τιμὴν, τὴν περιουσία ἢ τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου αὐθέντου. Σ’ αὐτοὺς παραδίδονται ἐπίσης καὶ τὰ θύματα τῶν μηχανορραφῶν τοῦ χαρμεῖου. Κι’ οἱ δῆμοι ἀσυγκίνητοι, βασανίζουν ὅλες αὐτὲς τὴς ὁμορφῆς μέχρι τὴν τελευταία τους πνοή. Γιὰ νὰ πάρειτε μίαν ἰδέαν αὐτῶν τῶν ἀνταρξιαστικῶν μαρτυριῶν, θὰ σὰς ἀναφέρουμε μερικὰς ἀπὸ τὴς πῶς τραγικῆς ἱστορίας ἐρώτος, πού σημειώσαν τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ στὴς πόλεις τῆς Ἀραβίας. »Ἡ Ἰντρίς, ἡ κόρη τοῦ Ἀβδούλ Μπέν Μπατέρ, εἶχε ἀγαπήσει παράφορα ἕνα φτωχὸ βαστάζο, τὸν Ἀλὴ Μπέν Μουσταφά. Κάθε πρῶτὸ πού τὸν ἔβλεπε νὰ περνοῦ ἀπὸ τὰ σεράγια τοῦ κυρίου της φορτωμένος μὲ τὰ ψώνια τοῦ πελάτη του, Ἀγγεῦσε ἡ καρδιά της. Ἐξομαζε τὸ καλοδεμένο καὶ δυ-

νατὸ σῶμα του καὶ καμάρωνε τὸ περὶ φανὸ βάδισμά του. Κι’ ὅπως ἡ Ἰντρίς εἶχε γεννηθῇ καὶ ἀνατραφεῖ μέσα σὸ χαρμεῖο μὲ τὴς ἱστορίες τῶν «Χιλίων καὶ μίας νύχτας», νόμιζε δὲ καὶ ὁ Ἀλὴ Μπέν Μουσταφά ἦταν ἕνας πρίγκιπας πού εἶχε ἐγκαταλεῖπει τὸ βασίλειο τοῦ πατέρα του καὶ εἶχε μεταμφιεσθῇ σὲ φτωχὸ βαστάζο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ὅλες τὴς πίκρες καὶ ὅλα τὰ βάσανα τοῦ λαοῦ καὶ ν’ ἀποχτήσῃ ἔτσι δίκαιη κρίσι. »Ἐτοὶ ἀγάπησε τὸν Ἀλὴ Μπέν Μουσταφά. Κι’ ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης, πού τῆς ἔκαιγε τὴν καρδιά, τὴν ἔκανε νὰ στείλῃ τὴ σκιά τοῦ καὶ νὰ τὸν καλέσῃ μίαν νύχτα κοντὰ της. Κι’ ὁ βαστάζος ἀπὸ ἐκείνο τὸ βράδυ ἔμπαινε σὸ σεράγι τοῦ κυρίου τῆς Ἰντρίς καὶ κλεινόταν σὰ διαμερίσματά της. Μὰ συνέβη ἡ σκιά τοῦ καὶ τῆς Ἰντρίς πού ἦταν καὶ αὐτὴ ὁμορφὴ καὶ ὁμορφὴ, ν’ ἀγαπήσῃ τὸν βαστάζο. Κι’ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὴν πρόσεχε, ἡ ἡλίεια τῆς πλῆγωσε τὸ σὸ τὴν καρδιά, πού ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους, καὶ τρυφεροὺς φίλους. Φανέρωσε, λοιπόν, στὸν ἀφέντη της ὅλη τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Ἰντρίς. Ὁ πλούσιος κύριος τοῦ σεραγίου παρέδωσε τότε καὶ τὴν σκιά καὶ τὴν Ἰντρίς στοὺς δημίους του. Δυὸ νύχτες δὲ ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἀλὴ Μπέν Μωχάμετ ἦρθε πάλι μόνος του σὸ ἰδιότερο διαμέρισμά της Ἰντρίς, τὴ βρῆκε ξαπλωμένη ἥρεμα πάνω σὸ σοφά της. Μὰ ὅταν ἔκανε νὰ τὴ φιλήσῃ ὁπισθοχώρησε μὲ φρίκη. Εἶχε μπροστὰ τοῦ μίαν νεκρή!

»Ο Ἀλὴ Μπέν Μωχάμετ, σὰν τρελλός, πῆδηξε ἀπὸ τὸ ὑψηλὸ παρὰθυρὸ τοῦ χαρμεῖου, γιὰ νὰ γλυτρώσῃ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη καὶ τὸ τὸς ἀπὸ αὐτὸν τὸν σεραγιὸ μὰ πρῶτὸ οἱ σκλάβοι τοῦ σεραγίου μὰ ρίψαν τὰ κομμάτια του καὶ τὰ ρίξανε στοὺς σκύλους. Ἐτοὶ τελείωσε τὸ τρυφερὸ εἶδός τοῦς ὁμορφῆς Ἰντρίς καὶ τοῦ βαστάζου.

»Μία ἄλλη ἐπίσης τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία εἶναι πῶς ἀποφασιστικὴ ἀπὸ αὐτὴ πού σὰς ἀναφέραμε. Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Σαλῆμας καὶ τοῦ Ἑγιούπ. Ἡ Σαλῆμα, ἡ κόρη τοῦ Ἑγιούπ, ἦταν τόσο ὁμορφὴ καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ περνοῦ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Μὰ καὶ ὁ Μουνορα τῆς Ἀραβίας. Μὰ καὶ ὁ Μουνορα καὶ ἦταν τόσο καλὸς πολέμιός της, πού ὅλα τὰ τραγούδια τῶν Ἀραβῶν μιλοῦσαν γιὰ τὰ κατορθώματά του. Μὰ ὅσο σκληρόκαρδη ἦταν ἡ Σαλῆμα, τόσο τρυφερός ἦταν ὁ Ἑγιούπ. Καὶ νὰ φανῇ πῶς μίαν μέρα ὁ Ἀλὴ Μπέν Μωχάμετ τὸν ἔβλεπε σὸ δρόμο τοῦ ἄλλου καὶ διαταράσσεται τὴς ματιές τους. Καὶ τότε ἡ Σαλῆμα ἐννοίωσε νὰ τρυφερῇ τὴν καρδιά της, ἡ καρδιά πού ἔπαιζε μὲ ὅλους τοὺς ἀντρες δίχως νὰ πληγῶθῃ. Μὰ ὁ Ἑγιούπ πού ἦρθε πῶς ἀνότης ἦταν ἡ Σαλῆμα δὲν τῆς φανέρωσε τὸν ἔρωτα, πού ἐννοίωσε γι’ αὐτὴν. Μάταια ἐκείνη τὸν ἔκτενε καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Αὐτὸς τὴν ἔβλεπε ἀπὸ κοντὰ του. Τότε ἐκείνη ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Καὶ μίαν νύχτα πού τὸν κατέφερε νὰ κοιμηθῇ σὸ διαμέρισμά της, τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια! — Ἐτοὶ τοῦλάχιστον θὰ ἔχω τὴν παρηγοριά, τοῦ δήλωσε, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κυττάξῃ ἄλλη γυναῖκα! —

» Τρελλὴ Σαλῆμα, τῆς εἶπε μ’ ἕνα μικρὸ χαμόγελο ὁ Ἑγιούπ. Ὅλα ἔπρεπε νὰ μὲ κάνῃς μ’ ἕναν ἄλλο τρόπο νὰ πιστέψω ὅτι μ’ ἀγαπᾷς ἀληθινά, γιὰτὶ τώρα δὲ μπορῶ πῶς ν’ ἀγαπᾶς τὸν ἄνθρωπο πού μοῦ στερῇ σὲ τὸ φῶς μου! —

»Κι’ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σεράγι τῆς Σαλῆμας, ἐνῶ ἐκείνη μὲ τὴν ἴδια μακρὰ βελόνα, πού τοῦ εἶχε στερῇ τὸ φῶς, σκοτωνόταν, καρφώνοντας τὴν στὴν καρδιά της. Ὅσο γιὰ τὸν Ἑγιούπ, αὐτὸς ἔγινε ὁ καλύτερος τραγουδιστὴς τῆς Ἀραβίας καὶ ἔκανε ἐνδοξοὺς ἀλησμόνητους ὅνομα τῆς Σαλῆμας, τῆς ὁμορφῆς γυναῖκας τῶν ὀνείρων του.

»Οἱ ἔρωτες στὴν Ἀραβία, ὅπως βλέπετε, εἶναι σκληροὶ καὶ περιέργοι. Ἀρχίζουν πάντα σχεδὸν σὰν ἕνα ὁμορφο παραμῦθ, μὰ καταλήγουν συχνὰ σὸ πῶς ἀνταρξιαστικὸ καὶ φοβερὸ ἐρωτικὸ δράμα! —

Μία δραματικὴ σύγκρουσι στοὺς ἀγῶνες 1000 μιλίων τῆς Γιούτας (Ἡνωμένες Πολιτεῖες). Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα... πετάει στὸν ἀέρα, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἐπίασε φωτιά. Κι’ οἱ δύο ὁδηγοὶ κατὰφεραν, εὐτυχῶς, νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητά τους καὶ νὰ σωθοῦν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους, τὴν παθαίνουν κι’ οἱ θεαταί!

ΚΑΘΕ τόσο διαβάζουμε στὴς ἐφημερίδες ὅτι σ’ αὐτὸ ἡ ἐκείνο τὸ μέρος διεξάγονται αὐτοκινητικοὶ ἀγῶνες, εἴτε τοπικοὺ χαρακτήρος (ἐθνικὰ ῥάλλυ κτλ) εἴτε διεθνείς. Ἀλλ’ ὅχι σπάνια οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ καταλήγουν σὲ ἀληθινὸ μακελειό. Νὰ ἕνας ἀπολογισμὸς τῶν σοβαρωτέρων δυστυχημάτων πού συνέβησαν κατὰ τὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια: 1928: Μόντσα (Ἰταλία).—Στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς Ἰταλίας, ὁ ἄστος τοῦ Βολάν Ματεράσσι, σὲ μίαν στροφὴ, ἔπεσε πάνω σὸ πλῆθος πού βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἀποτέλεσμα: 24 νεκροί, μαζί μὲ τὸ Ματεράσσι. 1938: Βολανία.—Στοὺς διεθνείς ἀγῶνες τῶν χιλίων μιλίων ἀναποδογυρίστηκε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μινιανέγκο. Ἀποτέλεσμα:

ΟΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

10 νεκροί.

1947: Μόδενα.—Ἐνας ἀπὸ τὰ «φαβορί» τῶν ἀγῶνων, ὁ Μπράκο, γιὰ ν’ ἀποφύγῃ τὸ αὐτοκίνητο ἐνῶ ἄλλο ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους, τοῦ Κορτέζε, πού ἐρχόταν κατ’ ἀπάνω του, βγήκε ἀπὸ τὴν πίστα. Ἀποτέλεσμα: 5 νεκροὶ καὶ 18 τραυματίες.

1949: Μπρνό (Τσεχοσλοβακία).—Στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὁ Ἰταλὸς Φαρίνα βγήκε ἀπὸ τὴν πίστα σὲ μίαν στροφὴ καὶ ἔπεσε πάνω σὸ πλῆθος. Ἀποτέλεσμα: 7 νεκροί.

1952: Γκλάντμπαχ (Γερμανία).—Ἐξερράγη ἕνας ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ Γερμανοῦ ἀστού Νιεντμάγιερ. Ἀποτέλεσμα: 13 νεκροὶ καὶ 20 τραυματίες.

1953: Μπουένος Ἀϊρες.—Κατὰ τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ μεγάλο βραβεῖο τῆς Ἀργεντινῆς, ὁ Ἰταλὸς Φαρίνα ἔπεσε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πάνω σὸ πλῆθος καὶ προκάλεσε τὸ θάνατο 10 ἀνθρώπων.

1953: Μεξικό. Ἡ «Φόρντ» τοῦ πρωταθλητοῦ Κρίστι βγήκε σὲ μίαν στροφὴ ἀπὸ τὴν πίστα καὶ σκότωσε 6 ἄτομα.

1955: Λέ Μαν (Γαλλία).—Ἡ «Μερσεντ» τοῦ Λέβεγκ πήρε θανάτικα φωτιά, συνεπεία ἐκρήξεως τοῦ κινητήρος της. Ἀποτέλεσμα: 82 νεκροὶ καὶ 100 τραυματίες.

1956: Γκάρντ. Στοὺς ἀγῶνες χιλίων μιλίων, ἕνα αὐτοκίνητο τῆς κατηγορίας τῶν τουριστικῶν βγήκε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ σκότωσε 5 ἄτομα.

1957: Γκουιντζίλο (Ἰταλία).—Στοὺς ἀγῶνες χιλίων μιλίων ἡ Βολία τοῦ ντὲ Πορτάγκο βγήκε ἀπὸ τὸ δρόμο, ὅταν ἔσπασε ἕνα ἀπὸ τὰ λάστιχά της. Ἀποτέλεσμα: 11 νεκροὶ μεταξὺ τῶν ὁπῶν ὁ πιλότος καὶ ὁ συνοδός του.

1958: Ἰνδιανάπολις (Ἡνωμένες Πολιτεῖες).—Κατὰ τὸν ἀγῶνα 500 μιλίων, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πάτ Ο’ Κόννορ συγκρούστηκε μ’ ἕνα ἄλλο καὶ τινάχτηκε στὸν ἀέρα, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ θάνατο τοῦ ὁδηγοῦ του.

1958: Ρένς (Γαλλία).—Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἰταλοῦ πρωταθλητοῦ Λουίτζι Μουσσο, πού ἔτρεχε μὲ ταχύτητα 280 χιλιομέτρων

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες 500 μιλίων στὴν Ἰνδιανάπολις (Ἡνωμένες Πολιτεῖες). Ἡ δραματικὴ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πάτ Ο’ Κόννορ (4), ἔπειτα ἀπὸ σύγκρουσι μ’ ἕνα ἄλλο, τινάχεται στὸν ἀέρα, ὅταν ὁ Πάτ Ο’ Κόννορ βρῆκε τὸ θάνατο σ’ αὐτὴ τὴ σύγκρουσι.

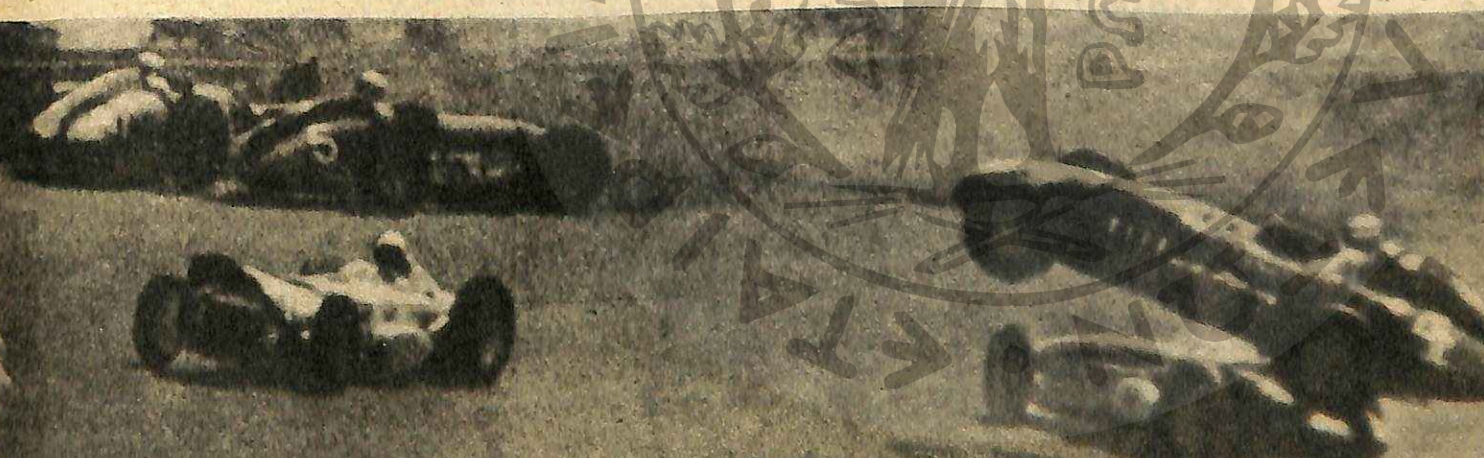
τὴν ὥρα, βγήκε ἀπὸ τὴν πίστα, τινάχτηκε στὸν ἀέρα καὶ προκάλεσε τὸ θάνατο τοῦ ὁδηγοῦ του.

Καὶ αὐτὰ εἶναι μερικὰ μόνον ἀπὸ τὰ δυστυχήματα πού συμβαίνουν στοὺς αὐτοκινητικούς ἀγῶνες. Ἡ αἰτία βρίσκεται ἴσως στὸν ἀνταγωνισμὸ μεταξὺ τῶν μεγάλων ἐργοστασίων αὐτοκινήτων, πού, γιὰ λόγους διαφημίσεως, κατασκευάζουν εἰδικὲς βολίδες καὶ βρῆσκουν μανιῶντες φιλάθλους, πού εἶναι πρόθυμοι νὰ τὴς ὁδηγήσουν. Ὡς προχθὲς ἀκόμη, τὰ 150 χιλιόμετρα τὴν ὥρα ἐθεωροῦντο σὰν ἀνυπερβλήτο ρεκόρ. Λίγο ἀργότερα, ξεπεράστηκαν στοὺς ἀγῶνες τὰ 200 καὶ κατόπιν τὰ 250, ἔτσι πού σήμερα βαδίζουμε σιγίως πρὸς τὰ 300 χιλιόμετρα.

Ἐρετε τί σημαίνουν 300 χιλιόμετρα τὴν ὥρα; Ἐνα αὐτοκίνητο, πού τρέχει μ’ αὐτὴ τὴν ταχύτητα, καταβροχθίζει μέσα σ’ ἕνα λεπτὸ 5 ὁλόκληρα χιλιόμετρα, διασχίζει, δηλαδὴ, 83 περίπου μέτρα σὲ κάθε δευτερόλεπτο. Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ταχύτητα ἐξηγεῖ τὰ δυστυχήματα πού συμβαίνουν κάθε τόσο.

Ἀλλ’ ἡ ἀντίδρασι ἐρχισε καὶ ὅλας νὰ ἐκδηλώνεται ζωηρὰ. Πολλὰς γαλλικῆς, ἰταλικῆς καὶ γερμανικῆς ἐφημερίδες ἤπτοιν νὰ τεθῇ φραγμὸς σ’ αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες, πού ἐξυπηρετοῦν μόνο τοὺς βιομηχανικοὺς αὐτοκινήτων, ἐνῶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν συντελοῦν στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος. Μερικὲς ἐφημερίδες, μάλιστα, ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν ἀρκεῖ ὁ καθορισμὸς ὀρίου ταχύτητας, ἀλλ’ ὅτι πρέπει οἱ αὐτοκινητικοὶ ἀγῶνες νὰ καταργηθοῦν τελείως.

Ἐτοὶ, θὰ περιορισθοῦν οἱ ἀνθρωποδυνάμεις στὸν ἀχώστατο Μολὼχ τῆς ρόδας. Γιατί, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν πίνακα πού δημοσιεύσαμε παραπάνω, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους, τὴν παθαίνουν πολὺ συχνὰ καὶ οἱ θεατὲς πού πηγαίνουν ἀνύποπτοι νὰ παρακολουθήσουν αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες—παγίδες.

“Ολυμπία”

Τὸ μεγαλύτερον νεώτερον ταχύτερον Ἑλληνικὸν ὑπερὸκεανίον 23.000 τόννων, ναυπηγήσεως 1953, ταχύτητος 21 μιλίων

Διὰ ΚΑΝΑΔΑ - ΑΜΕΡΙΚΗΝ

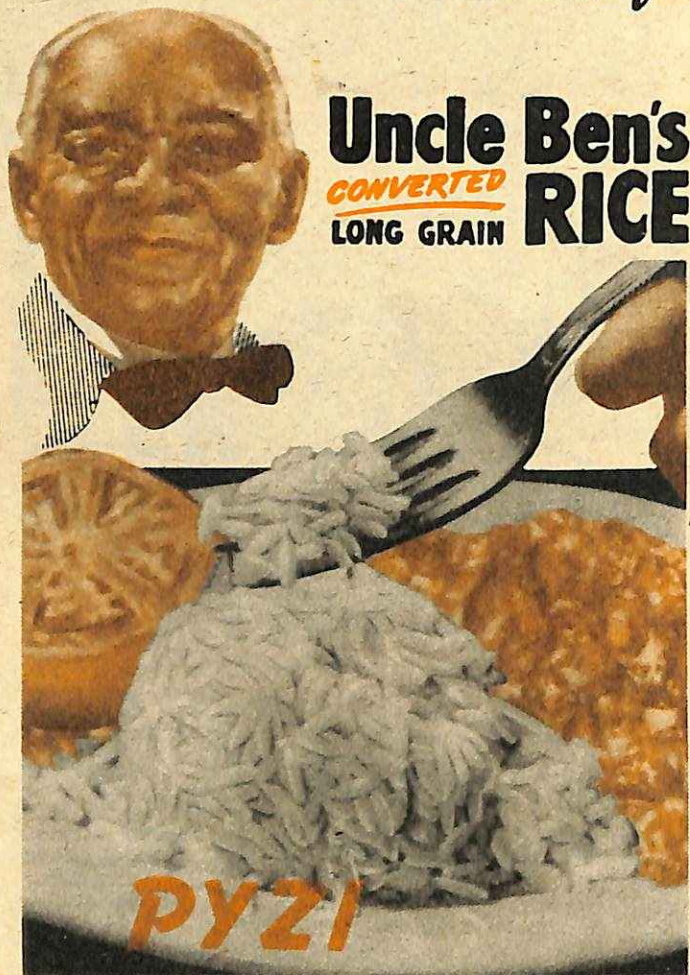
Τὸ “ΟΛΥΜΠΙΑ”, προσφέρει σὲ ὅλους ἀνεξαρτήτως τοὺς ἐπιβάτας του πρωτοφανεῖς ἀνάσεις καὶ πολυτελείαν:

22 αἰθούσαι ψυχαγωγίας, σαλόνια, αἰθούσαι χοροῦ, 5 μπαρ, μίαν ταβέρνα, δύο ὀρχήστραι, ἀναγνωστήρια, βιβλιοθήκη, αἰθούσαι παιχνιδιῶν, γυμναστήρια, τρεῖς κολυμβητικὰ πλῆνη, καταστήματα, κομμωτήρια, κινηματογράφος, αἰθούσαι γιὰ τὰ παιδιά, καθημερινὰ λουκούλλεια γεύματα

GREEK LINE

ΓΕΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 17-19 ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΤΗΛ. 470.271

3 ΝΕΡΟ 1 ΡΥΖΙ
Αυτή είναι η σωστή αναλογία

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ
ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Θέλει πολύ βράσιμο

Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τη διαφορά σε γεύση και απόδοση. Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σάς δίδει περισσότερα πιάτα από κάθε άλλο,

Άρα είναι φθηνότερο!

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ
Ζητάτε το σε πακέττα ή χύμα με πεταλάκια

“ΟΛΥΜΠΙΑ,” ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 - ΤΗΛ. 532.774
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΤΗΛ. 527.896

Τι είναι η δυσιδρωσία

ΜΙΑ περίεργη αρρώστια, αρκετά συχνά προσβάλλει, την άνοιξη, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο έφήβους και μεγάλους. Τα μικρά παιδιά όμως δεν προσβάλλονται απ' αυτήν.

Η αρρώστια αυτή έντοπιζεται στα χέρια και στα πόδια και πρό πάντων στα δάκτυλα.

Αρχίζει με δυνατή φαγούρα, τέντωμα και κάψιμο δυνατό και στο μέρος αυτό βγαίνουν σε λίγο μικρές φυσαλίδες, που είναι χαμένες βαθειά μέσα στην επιδερμίδα και γι' αυτό το τοίχωμά τους είναι πολύ παχύ.

Το χρώμα τους είναι λευκωπό, μα πολλές φορές δεν αλλάζει από το άλλο δέρμα.

Οι φυσαλίδες στην αρχή είναι πολύ μικρές, σαν το κεφάλι της καρφίτσας. Αργότερα όμως μπορεί να μεγαλώσουν και να γίνουν φουσέκες.

Οι φυσαλίδες βγαίνουν στα χέρια και στα πόδια και πρό πάντων στις πλαγίες επιφάνειες των δακτύλων των χειρών, στα ράχη των τελευταίων φαλάγγων, στην παλάμη, στις πλαγίες επιφάνειες των δακτύλων των ποδιών, στη ραχιαία επιφάνεια και την πελματική επιφάνεια των δακτύλων και στο πέλαμα των ποδιών.

Το υγρό των φυσαλίδων είναι καθαρό, όταν όμως μολυνθούν, τότε γίνεται θολό.

Οι φυσαλίδες, τότε είναι σκόρπιες και μοναχικές και τότε βγαίνουν μαζί σε μικρές ομάδες. Συχνά στεγνώνουν ύστερα από λίγες μέρες, χωρίς να σπάσουν, το δέρμα δε που τις σκεπάζει, κιτρινίζει, σκληραίνει και πέφτει, αφήνοντας από κάτω μια ροδίνη κηλίδα, που σε μερικές μέρες χάνεται.

Αλλοτε πάλι οι φυσαλίδες σπάζουν και γίνονται ελαφρές πληγίτσες, πολύ επώδυνες, που γρήγορα σκεπάζονται με κρούστες μελανωπές, καστανόχρωμες ή γκριζές. Σε λίγες μέρες, πέφτουν οι κρούστες και έπουλώνονται οι πληγές, που βρίσκονται κάτω απ' αυτές.

Κάθε μία φυσαλίδα δε βαστά πολύ καιρό, είτε στεγνώσει μόνη, είτε ανοίξει. Μα παρουσιάζονται καινούργιες φυσαλίδες και μπορεί η αρρώστια να βαστάσει εβδομάδες ή και μήνες.

Πολλές φορές γιατρεύονται οι φυσαλίδες στα δάκτυλα των χειρών και μετά παρουσιάζονται στα πόδια ή και ανάποδα. Συχνά όμως η αρρώστια είναι πολύ ελαφρά: λίγη φαγούρα και μερικές σκόρπιες φυσαλίδες, που γρήγορα ξηραίνονται στα πλάγια των δακτύλων, χωρίς να σπάσουν.

Αλλοτε πάλι, παρουσιάζεται μόνο μια ελαφρά απόλεψις, με μικρή φαγούρα στα πλάγια των δακτύλων ή στις παλάμες, που δείχνει πως οι φυσαλίδες ήταν στην επιφάνεια και παρουσίασαν την απόλεψις.

Πολύ συχνά, η αρρώστια είναι πολύ βαρεία και έμποδίζει τους άρρώστους να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους, ακόμα και για τις πιο ελαφρές δουλειές. Επίσης σε βαρείες μορφές, όταν προσβληθούν τα πόδια, οι άρρωστοι δυσκολεύονται να περπατήσουν και αναγκάζονται να μένουν στο κρεβάτι. Σ' αυτή την περίπτωση, η φαγούρα είναι ανυπόφορη και το κάψιμο και το τέντωμα ένοχλούν φοβερά τον άρρωστο.

Σε μερικούς οι φυσαλίδες και οι πομφόλυγες μολύνονται από σταφυλόκοκκο ή στρεπτόκοκκο και τότε το καθαρό υγρό γίνεται πυώδες και σ' αυτές τις περιπτώσεις συχνά παρατηρούνται και λεμφαγγειτίδες και πρήξιμο των γειτονικών αδένων.

Πολλοί παραδέχονται πως η υπεριδρωσία διευκολύνει την αρρώστια, γιατί αναπτύσσονται διάφοροι μικροοργανισμοί και μικρές, στους οποίους την αποδίδουν. Σε μερικές δυσιδρωσίες, δε βρίσκονται καθόλου μικροοργανισμοί ή μικρές στα τοιχώματα των φυσαλίδων των χειρών. Από το ότι όμως οι άνθρωποι, που παρουσιάζουν την αρρώστια, είχαν προηγουμένως επιδερμοφυτία στα πόδια αρκετά συχνά, πρέπει να παραδεχθώ κανείς πως διάφοροι μύκητες μπορεί να προκαλούν την αρρώστια.

Από το ότι πάλι η αρρώστια παρουσιάζεται τη θερμή εποχή, πρέπει να παραδεχθώ κανείς, ότι η θερμότητα και οι ακτίνες του ήλιου συντελούν πολύ σε προδιατεθειμένα άτομα στο να φανή η αρρώστια.

Διάφορες έρεθιστικές ουσίες και αντισηπτικά φάρμακα, που συχνά βιοθεραπευτικά, όπως η πενικιλίνη και η στρεπτομυκίνη, προκαλούν σε μερικά άτομα δυσιδρωσία. Επίσης, μερικά σαπουνία και σκόνης καθαριστικές, σε όσους ασχολούνται με οικιακές δουλειές ή πλένονται διαρκώς, λόγω του επαγγέλματός τους (γιατροί, δοντογιατροί, μαγειρίτσες, πλυντρίες, υπηρέτριες) προκαλούν την αρρώστια.

Εκτός όμως από τις έρεθιστικές ουσίες και την επίδραση του σαπουνιού, και η υγρασία του χεριού και του ποδιού διευκολύνει την ανάπτυξη της δυσιδρωσίας. Γι' αυτό πρέπει, μετά το ξέβγαλμα με πολύ νερό, να σκουπίζονται καλά τα χέρια και πρό πάντων τα δάκτυλα, για να προλαμβάνεται η αρρώστια στα προδιατεθειμένα άτομα.

Η αρρώστια αυτή προσβάλλει πολύ συχνά το ανδρικό φύλο. Πολύ συχνά παρατηρείται σε νευρικά άτομα, σε καπνιστές μακαούς, σε όσους κάνουν κατάχρηση από οινόπνευματώδη ποτά, στους φαγάδες και τους τοξικομανείς.

Η δυσιδρωσία θεωρείται από μερικούς ως έκζεμα ή αλλεργική δερματίτις, διαφέρει όμως απ' αυτά, γιατί φαίνεται μόνο το καλοκαίρι.

Ποτέ ωστόσο δε φτάνει στους καρπούς των χειρών ή στους άσπραγλους των ποδιών.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Γιατρός - Δερματολόγος

Γνώμη

ALEMAGNA MILANO

Αι διεθνώς γνωστά Βιομηχανία Ζαχαροπλαστικής

ALEMAGNA (Αλεμάνια) MILANO

Έχουν την τιμή να παρουσιάσουν και εις το Έλληνικόν κοινόν, μερικά των προϊόντων των, ανωτάτης κλάσεως εις ποιότητα, ιδεώδους γεύσεως, έξοχου άμπαλας και ειδικώς Σήμερον...

...την Καραμέλλα της εποχής μας.

CHARMS (τσάρμς)

εις τας ακόλουθους γεύσεις:

ASSORTED	Ποικιλία γεύσεων
ORANGE	Πορτοκάλι
LIMONE	Λεμόνι
CHERRY	Τσέρι
COFFEE	Καφές
CRYSTAL MINT	Κρυστάλλικη μέντα
RABBARO	Ραβάρβαν
ANICE	Γλυκάνισον (Ούζο)
BANANA	Μπανάνα
BUTTER RUM	Βούτυρο - Ρόμ
PINEAPPLE	Άνανας
TAMARINDO	Ταμάρινδος
HONEY	Μέλι
LAMPONE	Βατόμουρον
UVA	Σταφύλι
MENTOLO	Μαντόλ
DOPPIA MENTA	Διπλή Μέντα
LIQUIRIZIA	Γιάμπολι
MENTA LIQUIRIZIA	Μέντα-Γιάμπολι
PIPPERMINT	Πίπερμαν
CHLOROPHYLL	Χλωροφύλλη
CITRUS ASSORTMENT	Ποικιλία Κιτροειδών:
	(Λεμόνι, Πορτοκ. Μανταρίνι)
SANA GOLA	Σαναγκόλα (Λεμόνι, Πορτοκ. Αχλάδι, Βατόμ. Δαμάσκηνο)

Μία σειρά έκλεκτων και υγιεινών προϊόντων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Ζαχαροπλαστεία, Περιπτερα, Καταστήματα Τροφίμων.

ALEMAGNA MILANO

Αντιπρ. τηλ 72.201

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ROL

Το καλύτερο ΠΛΕΝΕΙ καλύτερα

ROL: ΡΟΥΧΑ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ

ROL: ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ Π' ΑΣΤΡΑΦΤΕΙ

ROL: ΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΑΛΟΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

Είναι πραγματικότητας

Για το ROL μιλούν οι χιλιάδες νοικοκυρές που το έδοκίμασαν και το χρησιμοποιούν σήμερα φανατικά!

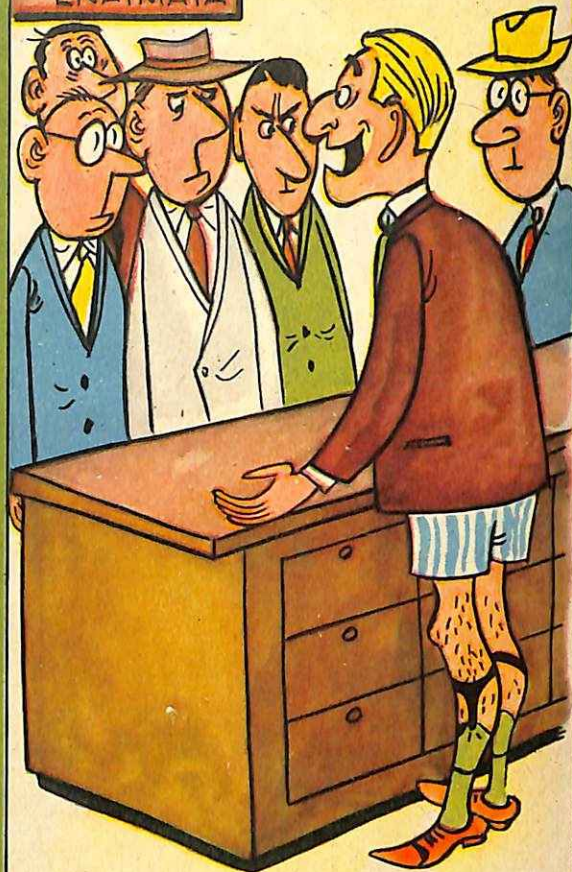
ROL

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

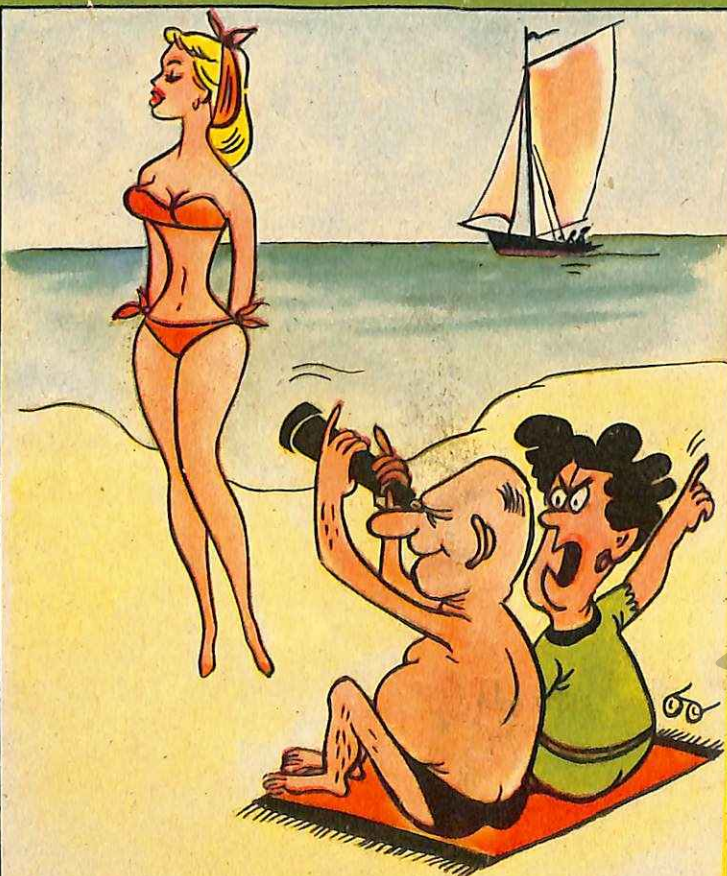

— Συγχώρεσέ με, Ζαχαρία... Δεν ήθελα να σε χτυπήσω τόσο δυνατά!...

ΕΤΟΙΜΑ
ΕΝΔΥΜΑΤΑ

— Δεν υπάρχουν άλλα πατελόνια...
"Ολα πουλήθηκαν, κύριοι!..."

— 'Απ' εδώ είναι το κόττερο, 'Ανανία!...

— Καί φτηνότατο, κυρία Περσεφόνη... Θα το φορέσω μια στιγμή να δής τί ωραία πού μου πάει!...